

Giới thiệu Đế Hậu Tuyệt Mĩ

Truyện Đế Hậu Tuyệt Mĩ của tác giả Tiêu An Nhã là câu chuyện nói về nữ chính hết sức bình thường nhưng tình nghịch.

Diệp Y Lam, một cô gái 26 tuổi, có 1 vóc người nhỏ nhắn nhưng tính tình thì tình nghịch phá phách khiến hồ sơ của cô dài dằng dặc nên không dám ai nhận cô vào làm.

Thế nên cô thất nghiệp bị cha mẹ nhốt ở nhà nên cô luyện tiểu thuyết chẳng may bị xuyên vào tiểu thuyết vào nữ phụ quyết tâm thay đổi kết thúc nhân vật.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Tuyệt Mĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Xuyên qua rồi.

Một tiếng “Bộp” vang lên trong căn phòng cũ kĩ.

Trên giường là 1 vị cô nương với tướng ngũ “cực kì đẹp mắt”, hai chân dang ra để thành hình chữ đại, chiếc chăn mỏng nát được vắt ngang eo, nếu để ý kỹ sẽ thấy trên người vị cô nương này toàn là vết trầy xước, còn xuất huyết nữa chứ.

“vo...ve...” 1 bé mũi đáng yêu, lượn qua lượn lại đi kiểm ăn.

Vị cô nương nào đó rất không hình tượng đưa tay đập con mũi đang bay xung quanh mình, ai biết được lại đập phải vết thương.

” Chát “

Không gian nhất thời ngừng lại, hai giây đồng hồ sau, một tiếng hét kinh thiên động địa vang lên.

” Aaaaaaaaaaaaa, đau quá, đau chết ta rồi “

Mồ nữ nào đó, hét đến tê tâm liệt phế, sau đó từ trên giường bật dậy, Xem thử vết thương.

Không nhìn thì thôi nhìn rồi, sắc mặt của mồ nữ liền hoá đen.

Vết thương do bị roi quất, nhìn miệng vết thương khô đi và đang chuyển sang màu đỏ thẫm, thời gian hẳn cũng một tuần rồi, nhưng lúc này nàng đập phải vết thương, hiện tại nó đang rỉ máu ra a.

Nàng hít một hơi ổn định tinh thần, lại nhìn hết người mình chỗ nào cũng có vết thương, toàn thân không nhịn được run rẩy.

Ba mẹ nàng trước giờ đều không phải người thích dùng bạo lực với con cái, vì thế trước giờ nàng chính là một đứa con không ra gì nhưng họ rất ít khi đánh nàng.

Tất nhiên vì nàng rất cứng đầu, dùng roi cũng không phải cách tốt để giải quyết vấn đề.

Khoan, lạc đề rồi..

Người nàng toàn vết thương, nhưng nàng không có khả năng bị thương như vậy, cách giải thích tốt nhất lúc này là: “nàng bị bắt cóc, bị tiêm thuốc mê còn bị đánh đập nữa”.

Là kẻ thù của nàng làm sao?

Nhưng cũng quá ngu ngốc đi, vì sao phải tiêm thuốc mê rồi đánh đập.

Nếu bắt cóc được nàng sao không trực tiếp để nàng thanh tỉnh rồi đánh nàng chứ, để thuốc mê mà hành hạ, thời gian lại một tuần không phải vết thương đã giảm đau rồi sao.

Ai lại đi làm cái trò biến thái ngu ngốc như vậy.

Diệp Y Lam lơ đãng nhìn xung quanh, Nàng triệt để hóa đá.

Cmn chỗ này dùng cho người ở sao?

Đây không phải cái chuồng heo di động chứ, mọi vật được làm bằng gỗ, được trang trí theo kiểu cổ trang, nhưng tất cả đều đóng mảng nhện, hiện tại lý giải duy nhất trong mắt nàng chính là một cái chuồng heo.

Diệp Y Lam tròn mắt trắng dã, nhìn xung quanh lại nhìn trên giường.

Chiếc chăn mục nát, còn có vài con mọt đang que quẩy.

Thiên, trò gì đây, chẳng lẽ, đây chính là địa ngục trong truyền thuyết chứ.

Kẻ thù của nàng thật âm hiểm.

Thế là mỗ nữ nhà ta cứ như vậy gắn tội danh không lương thiện cho ai đó.

Diệp Y Lam vô cùng có tư thái đại hiệp phui một cái mảy con mọt trên chăn hoa lệ rơi xuống đất.

Chỉ là khi nhìn vào cái tay đang phui kia, nàng lại một lần nữa bất động.

Thiên hạ này ngay cả tay của mình cũng nhìn nhầm là một điều rất ngớ ngẩn.

Nhưng hiện tại đây là sự thật, nàng tuyệt đối nhìn lộn tay rồi.

Thật đây, nàng nhìn lộn tay rồi.

Tại sao tay của nàng lại nhỏ như vậy, tuy nàng thuộc dạng loli nhưng mà tay không nhỏ như vậy.

Tay như vậy hẳn của thiếu nữ 16-17 tuổi.

Bàn tay trong suốt đẹp mê hồn, tuy có vài vết trầy nhưng không làm mất đi cái nét đẹp ấy.

Bàn tay này rất có tướng phú quý nha, mẹ nàng từng nói như vậy.

Khoan, đây không phải là lúc bình luận bàn tay đẹp xấu, quan trọng là tay nàng đâu.

Diệp Y Lam cũng không phải đèn cạn dầu.

Lập tức liên kết các sự việc với nhau...

Đầu tiên là đọc tiểu thuyết.

Sau đó là quá cầu huyết mà lên tiếng vì chính nghĩa.

Tiếp theo là chui vào ổ chăn.

Sau đó tỉnh dậy liền thấy người toàn vết thương.

Lại ở trong căn phòng không phải của mình có kiến trúc cổ trang.

Cuối cùng là bàn tay không phải của mình.

Hiện tại lý giải hết sức hợp lý là.... NÀNG XUYỀN RỒI.

Chính là xuyên không trong truyền thuyết mà mọi người thường ao ước miếng bánh đó rơi phải mình.

Vậy, Diệp Y Lam nhìn quanh căn phòng trang trí cổ xưa, vậy theo tình hình này nàng hẳn xuyên về cổ đại đi.

Thiên, không phải ông biết ta đây ở hiện đại sẽ không có tương lai, có lẽ cả đời bị nhốt trong phòng nên ông tốt bụng đưa ta đến đây phải không.

Ông thật tốt nha~ T.T

Ở đây không cần dùng cái bằng cấp thối tha gì đó, chỉ cần có tiền có đầu óc liền có thể kinh doanh được.

Đúng vậy, kiếm tiền ở đây chỉ cần đầu óc.

Tiểu mỗ nữ không chịu xem lại cô ở căn phòng như vậy thì sẽ có ngân lượng kinh doanh sao?

Diệp Y Lam nở nụ cười quái dị nhưng rất nhanh liền tắt ngấm.

Khoan đã, nữ tử cổ đại chịu sự lũ bại của chế độ phong kiến.

Tư tưởng lạc hậu áp bức nữ tử, nàng cũng không thể sống như vậy.

Ai nha, có lợi nhưng cũng có hại.

Sau một hồi dạo chơi, Diệp Y Lam mới nghĩ đến một chuyện.

Nàng xuyên vào ai?

Nàng cố gắng suy nghĩ xem, cứ như vậy khoảng một khắc đồng hồ.

Một dòng kí ức dội về khiến đầu nàng đau đến nổi sắc mặt tái nhợt.

Diệp Y Lam dùng hai tay ôm chặt đầu.

Nàng - Diệp Y Lam, trưởng nữ phủ thừa tướng, năm nay 16 tuổi.

Một trưởng nữ hào môn nổi tiếng cái gì cũng không biết, phụ thân không thương, mẫu thân không quan tâm.

Trời sinh hóng hách ngang ngược, ý vào sắc đẹp của mình mà đòi tiến cung.

Vì phụ thân là thừa tướng, lại là trọng thần đắc lực của hoàng thượng.

Một tháng trước tiến cung làm hoàng hậu.

Phụ thân làm trọng thần thì sao, tên hoàng đế biết rõ nàng là người bị hại, lại ngó lơ đẩy nàng vào lãnh cung.

Nực cười, hoàng hậu sao?

Hữu danh vô thực, một tuần trước còn bị một chiêu nghi đánh cho không thể xuống giường, đó là lý do tại sao nàng có những vết thương này.

Vô tình nhất bậc đế vương, sau này nàng còn trông chờ gì đây, chỉ cần nàng còn sống, hẳn tuyệt đối không phế hậu vậy nàng không phải bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió rồi sao?

Nhưng tại sao thấy cảnh này quen thế nhỉ, đây đây không phải số phận bi thương của nữ phụ Diệp Y Lam đồng tên với nàng sao?

Không lẽ nàng xuyên thành nữ phụ.

CMN, lão bất tử, ông không tốt bụng chút nào, ta thà bị nhốt trong phòng cả đời chứ không muốn làm nữ phụ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Tuyệt Mĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Làm việc tốt một lần.

Đêm, ánh trăng sáng rọi khắp lãnh cung, in rõ bóng trên hồ nước cạnh lãnh viện.

Từng cơn gió lạnh thổi qua những chiếc lá.

Diệp Y Lam ngồi vắt chân trên cành cây, làn tóc tùy tiện buông thả trong gió, gương mặt xinh đẹp toát lên sự buồn bức, những vết thương trên người nàng đã tốt hơn rất nhiều, hiện tại nàng một thân y phục lòi thối đến mức không thể nào lòi thối hơn.

Nàng chỉ mặc trung Y lộ ra đôi chân thon nhỏ, trắng mịn, nhưng không mất đi khí chất yếu mị cầu hôn.

Hiện tại nếu có ai đi ngang qua chắc chắn sẽ mắng nàng bại hoại thuần phong mỹ tục, không biết liêm sỉ, làm mất mặt nữ nhân.

Nhưng mà nếu như có người nói như vậy thì chắc chắn nàng cũng không để yên, mà lập tức mắng lại.

Bại hoại thuần phong mỹ tục thì sao, cũng không phải là người, làm chuyện như thế làm gì.

Chỉ là hiện tại lại không có ai, trừ phi ở đâu đó xuất hiện thích khách thì lại khác.

Diệp Y Lam chán nản thờ dài, nàng cũng không thể ở đây được.

Thứ nhất, nàng là hoàng hậu.

Thứ 2, hoàng đế chắc chắn không phế hậu.

Thứ 3, nàng đang ở lãnh cung, 1 chút võ công cổ đại cũng không có biết, trốn không thoát.

Thứ 4, nàng là nữ phụ, đừng mong có những ngày yên ổn.

Nàng thừa nhận nàng đánh nhau rất giỏi nhưng đó chỉ là thể võ mèo cào ba chân, đấu với đám nữ nhân khuê phòng không vấn đề, lỡ gặp cao thủ nàng chính là một con gián, giờ tay một cái nàng liền lập tức “ngủm cù tở”.

Đấy thấy chưa, nàng rất lười động não nha, vì sao đến đây 3 ngày thì lúc nào não của nàng cũng phải hoạt động với tần suất cao như vậy chứ.

Không được, nàng phải đi ngủ, mai lại nghĩ cách.

Diệp Y Lam tung người một cái, thân thủ nhanh nhẹn rơi xuống nhưng vấn đề là ...

”Bộp “mông của nàng liền hoa hoa lệ lệ chào hỏi đất mẹ thân yêu.

Nàng đau đến nhe răng trợn mắt, rất không hình tượng thực nữ bật người dậy, hai tay ôm chặt cái mông của mình rồi xuyt xoa.

Thật đau, thân thể này thật không khác gì cộng bún thiêu, đau muốn lấy mạng nàng rồi.

Vừa bê cái mông của mình vừa tính nhất chân đi vào trong phòng, ai biết được nàng vừa nhất chân trên không còn chưa kịp hạ xuống liền bị một cái vật gì đó chói chói kê ngay cổ.

Cmm, kịch gì đây, không phải thật có thích khách chứ, miệng nàng xui thế không biết, nàng đang tính toán dời bước chân như thế nào.

”Không cần nhúc nhích”

Một tiếng lạnh lùng vô cảm vang lên, không nghe ra nam nữ, chỉ biết người này tuổi không còn trẻ, giọng lạnh như băng sương, nhưng trên người lại có hương thơm, đặc biệt kèm theo mùi máu tươi, hẳn là bị thương không nhẹ.

Diệp Y Lam từng học trường Y, vừa ngửi qua liền biết hương thơm của nữ tử, khoé miệng nàng cong lên một vòng, chậm rì rì nói.

”Vị nữ hiệp này, đao kiếm không có mắt, đừng kẻ kiếm lung tung “

Phải, Diệp Y Lam nàng ghét nhất là bị người khác uy hiếp, nàng từng đánh đứ ả uy hiếp nàng nữa thân tàn phế, hiện tại còn chưa biết sống chết như thế nào.

Nữ nhân kia bật cười, giọng giễu cợt, lúc này trước khi bà ta vào đây đã theo dõi nữ tử chỉ một thân trung y không hình tượng mà ngồi trên cây. Bà Hoá Diệp nổi tiếng giang hồ cái gì cũng thấy qua nhưng cả đời chưa thấy nữ tử nào cả gan như vậy

Nữ tử này tựa làm người ta nhìn không thấu, đôi mắt buồn bực như đang nghĩ đến cái gì đó. Nhưng cái làm bà ấn tượng nhất là tư thế nhay xuống của nữ tử này, mặc dù cú tiếp đất có hơi đặc biệt một chút nhưng rất thú vị.

Bà bất giác muốn thử nữ tử này, khi bà kẻ kiếm vào cổ nữ tử này, không nghĩ đến nàng không những không hét lên mà còn nói một câu không sợ chết như vậy.

Thái độ này ngay cả đồ đệ tâm đắc nhất của bà cũng không bằng. Lúc ấy gặp nha đầu kia, bà cũng kẻ kiếm vào cổ nha đầu đó, kết quả nha đầu ấy mặt dù kiên cường nhưng bị bà hù vài câu lại sợ đến tái xanh mặt.

Nha đầu này thoạt tuổi không còn nhỏ nữa, nhưng toàn thân linh khí dồi dào, mỗi cái nhui mày, tư thế ngã cũng có hương vị riêng.

”Nha đầu, thật có ý tứ “

Nghe được lời này của bà, Diệp Y Lam có chút buồn bực, đầu năm nay thật nhiều người khó hiểu a~

”Nhàm chán “

Diệp Y Lam không thèm đưa mắt nhìn bà, đang tính gạt cây kiếm của bà ta ra thì lập tức thấy gì đó không đúng.

Mùi vị máu này có chút giống, không phải chứ, nếu như vậy ...

Nàng lập tức trở tay túm lấy tay cầm kiếm của bà dò xét mạch đập.

Hoá Diệp có chút ngạc nhiên nhìn Diệp Y Lam đang dò mạch cho mình, bà không ngờ nha đầu này có y thuật a.

Khoảng 2 khắc sau Diệp Y Lam không khách khí ném tay của Hoá Diệp ra, hừ lạnh hai cái.

” Gặp phải tôi xem như bà may mắn, đứng đây đợi tôi. Hừ “

Chết tiệt, thời nào rồi còn bệnh này, hừ đã vậy còn roi trên người nữ nhân.

Bệnh phổi vốn thuần âm, thân thể nữ tử lại thêm thuần âm, vốn không dễ mắc bệnh này, nhưng thật không ngờ nữ nhân này lại mắc bệnh.

Chắc chắn đã phải trải qua một thời gian cực khổ trên núi băng.

Nhưng những người có nội công sẽ không dễ mắc bệnh này, lý giải đơn giản người này từng mất hết nội công sau đó lại luyện thêm lần nữa.

Điều này dẫn đến bệnh càng ngày càng nặng hơn.

Nhưng mà ở hiện đại bệnh này vốn không đáng sợ, đã có bài thuốc trị liệu hợp lý nên nó không đáng ngại.

Nàng không biết ở cở đại có mấy loại thuốc ấy không, cứ kê một đơn thuốc đông Y đi.

Một khắc sau Diệp Y Lam thông thả chờ lại quãng cho Hoá Diệp một đơn thuốc nói.

” Uống theo đơn thuốc này bệnh bà chắc sẽ tốt hơn, được rồi đi đi, mùi máu tươi thật khó chịu mà “

Hoá Diệp ngần ngừ hồi lâu rồi lấy trong ngực ra một lọ thuốc, một quyển sách cùng một cây tiêu.

” Lọ thuốc này có Triệt hồn đan, có thể giúp người đã thông kinh mạch, còn hai thứ kia người từ từ nghiên cứu “

Diệp Y Lam có chút ngốc, đưa cho nàng làm gì.

” Cầm lấy, ngốc ở đó làm gì, đây coi như tiền trả người dò mạch cho ta “

Nói rồi cũng biến mất trong gió, bỏ lại Diệp Y Lam nhìn theo bóng người một cách phức tạp.

Có ý gì, cũng chỉ một đơn thuốc, không biết có hiệu quả hay không lại cho nàng nhiều đồ tốt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Tuyệt Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Đêm tối rất thích hợp với việc bắt gian.

Diệp Y Lam đến nơi này, cũng đã được một tháng, cuộc sống hằng ngày rất tốt, tuy rằng không có đồ ăn vặt, không có tiểu thuyết, không có máy tính, không có điện thoại nhưng nàng vẫn không thấy chán.

Mà cuộc sống ở đây còn rất tốt nữa là đằng khác, lúc trước thời gian của nàng chủ yếu là ở lý trong phòng đọc tiểu thuyết thì bây giờ nàng lại ở lý trong phòng luyện công.

Nhờ có Triệt hồn đan, vì vậy 16 tuổi luyện nội công đã trở nhưng lại cho ra một khả năng ngoài sức tưởng tượng của nàng.

Các giác quan của nàng trở nên khá nhạy bén, nàng có thể cảm nhận được tất cả các tiếng động trong phạm vi nhất định.

Kiểm pháp của nàng cũng được nâng lên đáng kể, khinh công của nàng cũng tăng lên nhưng mà có lúc vẫn không khống chế được mà tiếp đất bằng mông.

Tiêu kỹ của nàng cũng đã bớt khó nghe rồi nhưng mà chỉ bớt khó nghe thôi, nàng nhớ nàng vừa thổi tiêu mấy con chuột ở gần đó đều ngất xỉu sùi bọt mép, hai mắt thì trợn to, nói chung là chết vô cùng khó coi.

Nội công của nàng đã luyện đến bảy thành nói chung bây giờ nàng có thể di chuyển lung tung mà không sợ gì hết.

Hiện tại nếu có vài cao thủ đến, cùng lắm nàng có thể sống thêm một đoạn thời gian, nói chung là khi chết còn lấy lại được một chút danh dự, chết như vậy cũng không quá mất mặt đi.

Nhưng nếu nàng biết khả năng bây giờ của nàng, giang hồ chỉ có vài người có thể đánh tay ngang với nàng không biết nàng sẽ nghĩ gì đây?

(Mỗi beta : Roi vài vạch đen, em thấy chị nên cất kĩ quyển tu luyện đó đi, quyển sách ấy vừa dạy tiêu, vừa dạy nội công, vừa dạy kiếm kĩ, chắc chắn là hiếm không chỗ nào, sẽ có nhiều người tranh dành, chắc chắn là đồ tốt)

Diệp Y Lam vươn vai mở cửa nhìn bầu trời, khoé miệng gọi lên 1 nụ cười quái dị, nàng phải đi quốc khổ kiếm chút ngân lượng, đồ ăn trong viện của nàng rất ít cũng may có mình nàng nếu không sẽ chết đói mất.

Nàng nhất chân chuẩn bị đi thì lại nhớ đến nha đầu cận thân bên người mình, từ lúc nàng tỉnh dậy vẫn chưa thấy nha đầu đó.

Chẳng những không có, mà cũng không lưu lại một chút dấu vết nào, may Diệp Y Lam cau chặt sau đó nhớ đến tình tiết trong truyện, phải rồi nàng làm sao lại quên nha đầu thân cận bên cạnh nàng chính là người phản bội nàng hại nàng bị biến vào lãnh cung.

Hiện tại chắc nha đầu đó đang ở chỗ của Lương Phi, xem ra việc đi quốc khổ tính sau, cứ qua chỗ Lương Phi một chút.

Diệp Y Lam nhún người biến mất trong gió.

----- Ngự hoa viên -----

Diệp Y Lam nấp trong tán cây con mắt đảo xung quanh, nàng chính là một kẻ mù đường a, thêm cái kí ức của nữ phụ lại, cũng không có một chút thông tin gì về đường đi trong cung.

Xong nàng rồi, đây là chỗ nào vậy, aizz không được, nàng nhất định phải kiếm cho bằng được bản đồ hoàng cung nếu không ngộ nhỡ đi lạc không phải sẽ rất thảm sao?

Diệp Y Lam chán nản dựa vào cây, nhắm mắt nghĩ cách bằng trực giác...

” Ghét quá, nhẹ thôi, người ta đau đó “

Một giọng nói eo éo vang lên cách đó không xa, làm toàn thân Diệp Y Lam nổi cả da gà, nàng hé mắt nhìn về phía còn đá.

Đây chính là kịch đâm loạn hậu cung sao? Rất thú vị.

” Bảo bối, thỏa mãn không? “

Một giọng nói trầm đục đầy mùi vị tình dục khiến người ta cảm thấy chán ghét.

“....”

Rất lâu sau lại nghe tiếng cười âm ố của nam nhân kia.

” Ha ha xem ra hần không thỏa mãn nàng rồi “

” Ghét quá “

Giọng nữ ghen uất, có chút nũng nịu lần nữa vang lên.

Diệp Y Lam cảm thấy toàn thân lạnh ngắt, oa giọng nói có thể uống đến mức độ này thật cmn thiên tài mà.

Theo bản năng nàng đưa hai tay xoa xoa hai cánh tay.

Lại nghe phía dưới có tiếng rên rì ư ừ, như tiếng chó bị dẫm phải đuôi. (cười tử ta :sofunny:)

Mẹ nó, muốn kéo người đến bắt gian hay sao mà rên to vậy, thật là

Cách đó không xa cũng có hai bóng người đang đứng.

Cả hai đều mặc trường bào đen, đứng khuất trong bóng tối không nhìn rõ mặt mũi ra sao.

Nam nhân phía sau phong nhã, nụ cười nhàn nhạt.

” Người xem là một đại nam nhân lại không thỏa mãn được nữ nhân của mình, thật không đáng mặt nam nhân mà.”

Chỉ thấy nam nhân phía trước khoé môi cong lên nụ cười không sao cả, chậm rì rì lên tiếng.

” Người nói xem nàng thỏa mãn như vậy, liệu ta bước ra nàng ta có khóc lóc nói mình oan ức không?”

Nam nhân phía sau lập tức ngậm mồm không nói nữa.

Hai người bên này thì thông thả còn Diệp Y Lam thì không thể chịu nổi nữa rồi.

Nàng cẩn thận bẻ nhánh cây, ném vào hai người phía dưới.

Khiến cả hai người đang dục tiên dục tử sợ đến cứng người, mở miệng hỏi:

”Ai?”

Hai nam nhân đằng xa cũng nhìn lên cây, chỉ thấy một bóng người nhỏ nhắn từ từ tiếp đất.

Diệp Y Lam vừa tiếp đất đắc ý nhìn đôi câu nam câu nữ kia, cười lạnh.

”Cho hỏi đây là nơi nào của hoàng cung vậy”

Nữ tử khó khăn trừng mắt trả lời

”Ngự hoa viên”

Diệp Y Lam gật đầu một cái, sau đó vui vẻ nói.

”Ân, cảm ơn, hai người liền tiếp tục, không phiền hai người nữa “

Sau đó nàng rất có phong thái hiệp nữ phát tay bỏ đi.

Hai nam nhân ở xa “”

Hai người đang ngoại tình “ “

Diệp Y Lam vui vẻ chưa lâu vì không phải nghe tiếng chó động tình khó nghe, thì một cây kiếm từ đâu bay thẳng đến chia vào nàng.

Cứ tưởng cây kiếm sẽ đâm trúng Diệp Y Lam nhưng không nghĩ đến, Diệp Y Lam xoay người, tung một chưởng cây kiếm lập tức bay xuống dưới đất.

Diệp Y Lam không hứng thú nói.

”Các ngươi đừng phạm phải giới hạn cuối cùng của ta...”

Sau đó lại xoay người bỏ đi.

Hai nam nhân đằng xa nhìn theo bóng nàng có chút nghiêng ngả.

Nội lực của nữ tử này rất mạnh, giang hồ rất ít người tuổi nhỏ lại có khả năng như vậy, lại còn ở trong hoàng cung.

Nữ tử đó có thân phận gì...

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Tuyệt Mĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Xuất cung - Gặp được người trợ giúp cho sau này. (1)

Diệp Y Lam, vẫn bộ dáng tùy tiện ấy, mái tóc buông thả tự nhiên, chỉ có điều y phục đã không còn tùy tiện như trước, tất cả phẳng nếp, nàng vắt chân lên cây suy nghĩ.

Gương mặt xinh đẹp của nàng rất trầm tư không rõ cảm xúc.

Người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ nàng đang rất bình tĩnh nhưng thật ra trong lòng nàng loạn thành một mảnh.

Theo truyện nữ phụ ở trong lãnh cung 4 tháng thì nam chính một lần du hành gặp nữ chính.

Hắn bị tài hoa của nữ chính hấp dẫn đã mang nàng về bên người, bắt chấp sự phản đối của triều thần mà độc sủng nàng.

Nữ phụ vốn không tranh không dành an dưỡng trong lãnh cung, người đời làm gì nàng đều không chút quan tâm, thậm trí nàng ta cũng lười quan tâm.

Vì nam chính nói nữ phụ không chết thì hắn sẽ không bao giờ phế hậu, nữ chính biết được đã cho sát thủ của mình đi giết nữ phụ.

May là nữ phụ phúc lớn mạng lớn, bị đâm sâu như vậy, mạng chỉ còn nữa cái mà ý chí sinh tồn quá mãnh liệt mà nữ phụ mới có thể sống.

Nữ phụ vốn không tranh lại đột nhiên quay đầu lại phản công, hại nữ chính chờ tay không kịp.

Chỉ là nữ phụ vẫn là nữ phụ, không tranh thì được gì, tác giả vẫn thiên vị như vậy.

Chỉ trách nam chính có mắt không trông yêu nữ nhân như vậy, không, nhầm phải nói nữ chính nào là nữ cường nhân đều như vậy, đều khiến nam chính yêu, sùng, chấp mê bất ngộ như vậy.

Khuynh Lam một nhà văn mạng từng nói: “Yêu sùng của nam nhân chỉ dành cho nữ nhân có thể thoả mãn được dục vọng của họ.”

Diệp Y Lam lại bắt đầu cảm thấy đau đầu, nàng hiện tại có võ công, nhưng không có thể lực trống lụng thì chẳng khác nào như chim trong lồng, như cá trong chậu, đời này đừng mong ngóc đầu dậy được.

Hôm qua nàng có đi quốc khổ lấy được kha khá ngân lượng, cụ thể là nàng đã không khách khí lấy đi 50 vạn ngân phiếu.

Còn rất tốt bụng phóng hỏa đốt nửa viện Lương Phi, tặng Lục Chiêu Nghi một ít phần ngựa, chỉ sợ hai tháng tới nàng ta sẽ an phận thủ thường một chút, coi như trả thù cho nữ phụ đi.

Nữ phụ tuy hống hách ngang tàn nhưng tối kỵ của nàng chính là hạ độc thủ với một đứa trẻ con.

Từ lúc bị biến vào lãnh cung nữ phụ cũng không tìm cách thoát ra, không phải nàng không có cách mà là nàng ta cảm thấy lãnh viện rất tốt, không tranh không đấu, ngày com ba bữa, lúc ở phủ thừa tướng nàng ta phải hàng ngày nghĩ kế để tránh âm mưu của di nương cùng thứ muội, nàng ta thật sự rất đau đầu.

Diệp Y Lam không thể không công nhận, mặc dù những việc làm của nữ phụ rất ác độc, âm ngoan nhưng nó xuất hiện từ tự vệ. Thật ra nữ phụ vừa đáng hận vừa đáng thương, thân phận của nàng khiến người ta thương cảm, đôi khi chết rồi cũng chính là một sự giải thoát dành cho nàng ấy đi.

Diệp Y Lam thở dài lần thứ n, nàng vốn không phải người lương thiện, nhưng nữ phụ lại khiến nàng không tự chủ được đau xót, có lẽ do nàng đang trong thân sát của nàng ấy, kế thừa kí ức của nàng ấy còn kế thừa luôn cảm xúc đa sầu đa cảm của nàng ấy chẳng.

Diệp Y Lam tung người nhảy xuống cây nhìn bầu trời trong xanh.

Mọi việc tùy duyên đi, hiện tại nàng ở lãnh cung, xung quanh ít người canh gác, lại là nơi địa hình thấp nhất trong hoàng cung.

Dù sao nàng đến đây cũng hơn một tháng rồi, đã đến lúc ra ngoài ngắm cảnh sắc kinh thành cổ đại rồi.

Nghĩ là làm Diệp Y Lam lập tức chuyển bước chân trốn ra ngoài, còn không ngần ngại mang một chút ngân phiếu.

Mặc dù nàng thích ăn com bá vương nhưng mà có ngân phiếu sẽ tốt hơn.

----- Kinh Thành -----

Diệp Y Lam một thân y phục màu xanh nhạt, mái tóc nàng được cột gọn gàng.

Gương mặt xinh đẹp, dáng người nhỏ nhắn, khí chất thanh cao khiến người ta phải ngước lên nhìn.

Mỗi một động tác của nàng đều hấp dẫn người nhìn.

Đường xá tấp nập người qua lại khiến Diệp Y Lam cũng có chút xuýt xoa, không hổ là kinh thành a~

Phồn hoa như vậy

Diệp Y Lam hứng thú liếc lung tung, khoé miệng bất giác cong lên.

Nàng vừa nhấc chân đi được vài bước liền lùi lại, nàng nheo mắt nhìn tiệm trước mặt.

Túy Tiên Lâu.

Chỗ này là gia sản của nữ chính.

Đôi mắt nàng loé lên tia gian xảo.

Diệp Y Lam rất phong thái nữ hiệp bước vào Túy Tiên Lâu.

Lập tức có một tiểu nhị bước đến thái độ không kiêu ngạo không siêu nịnh cuối đầu với nàng.

”Vị tiểu thư này, tiểu thư có hẹn trước chứ”

”Không có, ta đến một mình.” Diệp Y Lam cười như không cười nói, đôi mắt loé lên sự tán thưởng, quả không hổ người của Hồng Hạc môn nổi danh thiên hạ, thái độ rất tốt a.

”Vậy mời tiểu thư đi bên này.” Tiểu nhị liếc nhìn bộ y phục lụa mềm của Diệp Y Lam, hẳn biết vị tiểu thư trước mặt không thể đắc tội, vì lụa này là cực phẩm trong cực phẩm a~

Diệp Y Lam theo chân tiểu nhị vào một căn phòng.

Bên trong trang trí hết sức đơn giản, khí chất tươi mát khiến cho người ta yêu thích không thôi, trang trí này thật sự rất hợp với ý của nàng.

Nàng phất áo ngồi xuống bàn, khịt mũi một cái mới lên tiếng nói với tiểu nhị gần đó.

”Một ít điểm tâm đơn giản là được, thêm một bình trà hoa cúc đi.”

Tiểu nhị lập tức lui ra, khoảng 1 khắc sau một đĩa điểm tâm phong phú được mang lên kèm theo một bình trà hoa cúc thơm ngào ngạt.

Diệp Y Lam đợi tiểu nhị lui ra lập tức quăng luôn cái hình tượng tạo nhả nào đó cầm một khối điểm tâm trong suốt cho vào miệng.

Điểm tâm thật ngon, không ngọt, không ngán bỏ vào miệng liền tan ra, tạt nghệ pha trà cũng rất tốt.

Vì sao một người như nàng lại biết thưởng trà?

Thật ra, nhà của nàng đều là theo phong cách cổ điển cả, đều là những người nghiêm túc, ông nội nàng là một người yêu trà, yêu cờ, thưởng họa thưởng thơ, mẹ nàng lại học nữ công thuần thực tất cả các loại đàn và cầm, chỉ là không biết lúc sinh ra nàng đột biến gen bao nhiêu lần mới sinh ra một đứa quái thai như nàng.

Thành tích nàng gây ra đã phá kỉ lục của gia đình nghiêm túc rồi.

Đang thưởng thức bánh vừa nghĩ đến chuyện xưa thì một tiếng ồn ào ở dưới lầu khiến nhả hứng của nàng cũng bay mất.

”Tắc Doãn Thiên, hôm nay ta sẽ lấy mạng chó của ngươi để bái tế vong linh đã mất của phụ mẫu ta.”

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Tuyệt Mĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: xuất cung - gặp được người trợ giúp cho sau này. (2)

Diệp Y Lam hé mắt nhìn xuống dưới, chỉ thấy phía dưới nữ tử với một thân y phục màu da, gương mặt bị che dưới mạng che mặt, tay cầm trường kiếm, hướng thẳng vào một nam nhân.

”Tắc Doãn Thiên, hôm nay ta sẽ giết ngươi, dùng máu của ngươi để bái tế linh hồn đã mất của phụ mẫu ta.”

Chỉ thấy nam nhân kia một thân cẩm bào màu tím, yêu mị mê người, hẳn không thèm để ý nữ tử kia mà tiếp tục thưởng trà, cứ như người mà nữ tử kia chỉ không phải là hắn mà là một người khác.

Khoé miệng Diệp Y Lam run rẩy, đây chính là kịch báo thù rửa hận trong truyền thuyết sao?

Nhưng mà nàng nghe không nhầm thì hắn tên là Tắc Doãn Thiên, đây không phải giáo chủ Ma Cung, nổi danh giang hồ máu lạnh vô tình, hẳn giết một người liền hút cạn máu của người đó sao?

Quan trọng hẳn chính là nam phụ xi tình vì nữ chính, đến cả mạng cũng không cần, vì nữ chính mà không cần bất cứ quyền lực gì, nam nhân đứng trên cao lại vì một nữ tử mà bỏ đi cả tham vọng, nhưng, cũng tại vì hắn mà nữ phụ ăn cũng không ít độc dược nhỉ.

Diệp Y Lam lấy tay che chán, vị cô nương phía dưới kia, cô là đi báo thù rửa hận hay là đi nộp mạng vậy?

Nàng có nên cứu nàng ta không?

Hay là ngồi xem kịch vui, rồi lại có một mỹ nữ chết đi.

Nàng vừa rồi rầm rầm vừa từ từ ăn điểm tâm của mình.

Nữ tử kia thấy Tắc Doãn Thiên không để ý đến mình thì lập tức tung trường kiếm về phía hắn.

Tắc Doãn Thiên vẫn như cũ không động đậy, chỉ từ từ thưởng trà, đợi đến lúc trường kiếm gần đụng phải hần thì một sợi dây đàn chặn lại.

Sợi dây ấy rất sắc rất nhanh cắt làm đôi trường kiếm.

Tiếp theo là một bóng hồng y nữ tử xuất hiện, Diệp Y Lam hé mắt, hồng y nữ tử này hẳn là Băng Thiên Diệp đi, quả thật là một mỹ nữ, bên má phải của nàng được đính một hàng 5 hạt đá rất trong suốt tăng thêm vẻ đẹp của mình.

”Lục Tiểu Thanh, đã bảo phụ mẫu ngươi không phải do Ma Cung ta giết, nếu phải đi nữa thì bọn ta sẽ quan minh chính đại mà nhận, ngươi đừng chấp mê bất ngộ nữa, nếu ngươi chạm phải giới hạn cuối cùng của cung chủ, kết cục của ngươi chính là sống không bằng chết.“ Băng Thiên Diệp thanh âm không nhanh không chậm nhưng lại khiến người ta rét run toàn thân.

Diệp Y Lam nghe vậy cũng gât gù, theo như trong truyện mặc dù Ma Cung không phải danh môn chính phái nhưng so với bọn danh môn chính phái kia có đạo lý hơn nhiều, người họ giết đều là tội ác tày trời, phạm là người họ giết, đều quang minh chính đại công cáo giang hồ, không bao giờ hạ độc thủ âm thầm càng không chứa một người sống trong tộc, cái này gọi là diệt cỏ tận gốc.

Lục Tiểu Thanh có hơi dao động, nàng cũng không phải chưa từng nghĩ đến, nhưng người áo đen kia, chắc chắn với nàng là Ma cung giết phụ mẫu nàng.

Băng Thiên Diệp thấy Lục Tiểu Thanh trầm chờ thì lên tiếng.

”Ngươi đi đi, lần sau gặp lại trên giang hồ chúng ta sẽ là bằng hữu, đi mà về điều tra cho kỹ, nếu thật là Ma Cung ta làm, ngươi cứ đến báo thù lại cũng không vấn đề gì.“

Sau đó Băng Thiên Diệp phát tay cuối người với Tắc Doãn Thiên.

”Cung chủ mong người theo ta trở về“

Tắc Doãn Thiên này giờ vẫn bộ dáng không liên quan đến mình bây giờ mới chậm rì rì phun ra một chữ.

”Được“

Sau đó Băng Thiên Diệp và Tắc Doãn Thiên cùng nhau biến mất, trước khi biến mất hẳn còn nhìn về phía phòng của Diệp Y Lam, trong mắt hẳn toát lên sự nghi ngờ nhưng không ai thấy được ngay cả Diệp Y Lam cũng không hề hay biết.

Bởi vì nàng đang bận nhìn bóng dáng Lục Tiểu Thanh biến mất tại cửa.

Diệp Y Lam lập tức bỏ một miếng bánh vào miệng sau đó nhanh chóng nuốt, uống 1 ly nước trà để nuốt hết đồng điểm tâm xuống, mắt của nàng cũng chưa từng rời khỏi bóng dáng Lục Tiểu Thanh.

”Phụt“ nàng thật bị nghẹn a~

Không được cứ đợi nàng nuốt xuống thì sẽ mất dấu mất, Diệp Y Lam nhìn xung quanh cũng không chỗ nào mang hết đồng điểm tâm đi, đành ngậm đắng nuốt cay tiếc rẻ đĩa điểm tâm, lụm vài cái bỏ vào ngực, rồi ném một thỏi vàng.

Sau đó ráng trợn to hai mắt nuốt xuống rồi dùng khinh công biến mất.

Tại sảnh mọi người chỉ thấy một con gió tạt qua.

Có người nhìn không được hỏi.

”Cái gì vừa bay qua vậy“

”Không có, chắc gió thổi qua thôi“

Diệp Y Lam dùng tốc độ thần tốc bám theo Lục Tiểu Thanh, còn không khách khí đi trên đầu người đi đường, chỉ là tốc độ cao mà nàng lúc này ăn còn chưa kịp nuốt xuống.

Vừa thấy bóng dáng Lục Tiểu Thanh nàng bật thốt.

”May là đuổi kịp“

”Bẹp“ điểm tâm trong miệng nàng phun hết xuống dưới.

”Ai, cái gì vậy.“ Một lão thúc dính trường, mặt mày vui vẻ có chút cứng lại, lấy tay sờ sờ lên đầu mình, thấy cái gì đó nhột nhột thì hét ầm lên.

”Con mẹ nó, đứa nào vậy“

Diệp Y Lam lập tức trợn mắt, ta chạy~

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Tuyệt Mĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Người mặc áo đen bí ẩn

Diệp Y Lam khó khăn xoa tan cơn ghen do thức ăn, dùng Mê Ảnh lúc ẩn lúc hiện trong không khí.

Nàng không hề hay biết, cách đó không xa tại một túp lều, có hai nam nhân đã thấy bóng nàng, để ý kĩ chính là hai nam nhân ở trong hoàng cung nhìn thấy nàng.

” Là nàng ta, khinh công như vậy ngay cả ta cũng không theo kịp.” Nam nhân này tên Lưu Tuỳ Dương, là đệ nhất công tử Nhạc Lâm quốc, hắn ta vẫn bộ dáng phong nhã trong cẩm bào màu tím than, yêu mị rực rỡ.

” Ân “ Nam nhân bên cạnh chính là hoàng đế Nhạc Lâm quốc, Quân Phong Minh, hắn một y phục cẩm bào màu đen, gương mặt tuấn mĩ của hắn nghĩ gì không ai biết được.

Cả hai cùng nhận ra Diệp Y Lam bởi mùi hương trên người nàng rất đặc biệt, ngửi qua một lần sẽ không bao giờ quên được.

Rừng cây ngoại thành.

Lục Tiểu Thanh chạy thẳng đến giữa khu rừng, nàng ta đứng thẳng, đôi con mắt nàng tràn đầy một mảnh khó hiểu, giọng nàng cũng lạc đi vài phần.

” Ta biết ngươi ở đây, lập tức xuất hiện đi. “

Diệp Y Lam vừa tới cảnh này lập tức trốn sau cành cây, tai nàng hơi động đây, nghi hoặc nhìn xung quanh.

Chỉ thấy rất lâu sau một cơn gió lạnh thổi qua, từ trong rừng cây một bóng người áo đen che phủ mặt xuất hiện.

” Thế nào, ngươi tìm ta có việc gì. “

Giọng nói của người này khàn khàn, nghe không ra nam nữ, chỉ thấy dáng vẻ của người tuổi không còn nhỏ.

” Nói cho ta biết có phải không phải ma cung giết cả nhà ta phải không? “ Giọng nói Lục Tiểu Thanh thêm vài phần sắc xảo, cả người toát lên một cỗ khí quái dị.

” Hừ, đúng vậy.” Người áo đen hừ lạnh hai cái, hắn kiêu ngạo phất tay. “ Đã biết ngươi là phế vật không làm nên trò gì rồi, mất thời gian của ta quá. “

Lục Tiểu Thanh lập tức hiểu, nàng là bị người khác xem như đồ phế mạng, ha ha, cả đời nàng ngay cả kẻ thù cũng không, 2 năm ròng rã trả thù hoá ra nàng bị người ta lợi dụng a~

Đáng lắm.

” Ngươi chính là người giết chết cả nhà ta?”

” Phải. “ Người áo đen không nhanh không chậm phun ra một câu. “ Vì cả nhà ngươi cực kì làm ta không vừa mắt. “

Lục Tiểu Thanh lạnh lùng cười:

” Có phải hay không, bây giờ ta hết giá trị lợi dụng, ngươi đang tính giết ta sao?”

” Ai, một nha đầu thông minh, chỉ là quá thông minh không tốt đâu. “ Người áo đen lên tiếng ca thán, nha đầu này thật rất thông minh, giết nàng thật uổng phí, nhưng không giết sẽ có hậu họa cho sau này.

Lục Tiểu Thanh nhắm mắt lại, lấy trong tay áo ra mấy cây kim châm, nàng từ từ mở mắt ra, đôi con ngươi màu nâu chuyển sang màu đỏ thẫm trong thật đáng sợ.

” Ta biết đánh không lại ngươi, nhưng mà dù có chết cũng phải làm ngươi bị thương. “

Nói rồi nàng ta phất tay, ba kim châm kèm theo nội lực của mình.

Không nghe bất cứ một tiếng gì chỉ thấy ba kim châm đều nằm trên tay của người áo đen.

Hắn cười trằm thập thường họa tiết trên cây châm sau đó khen ngợi.

” Ai, đúng là kim châm của đệ tam sát thủ gian hồ, nhưng với chút bản lĩnh ấy của ngươi, muốn làm ta bị thương thì thật chuyện cười”

Người áo đen phát tay một cổ nội tức đánh thẳng đến chỗ Lục Tiểu Thanh, nàng ta vận nội lực chống lại nhưng lại bị phản phệ mà văng ra đập vào cái cây cách đó mười thước rồi phun ra bùn máu tươi.

Miệng vẫn còn lẩm nhẩm những chữ này, sau đó thì nàng ta cũng ngất đi.

” Tà Y “

Tà Y cũng tức là người áo đen, hắn thông thả đi về phía Lục Tiểu Thanh, trên tay còn vận nội lực đang tính một chiêu đánh chết nàng ta thì ba chiếc lá từ đâu đó bay thẳng đến chỗ hắn.

Hắn lập tức xoay người né đi, nhắm mắt nhìn xung quanh, hắn không cảm thấy có ai ẩn núp gần đây, người này võ công chỉ sợ không thấp hơn hắn.

” Ai, núp núp nó nó thì còn gì là chính nhân quân tử, mau ra đây. “

Một tiếng cười khanh khách trong không khí vang lên sau đó Diệp Y Lam từ trên cây hạ xuống, tư thái đẹp mắt, đôi mắt đầy ý cười nhìn Tà Y.

” Bản tiểu thư vốn chẳng phải chính nhân quân tử cũng chẳng phải anh hùng hảo hán, ta bất quá cũng là một tiểu nữ tử thấy một đại nam nhân đã thương một nữ tử mà ra tay tương cứu thôi.”

Tà Y thoáng cái giật mình, nha đầu này rất mạnh, cả giọng điệu cũng cười cợt không một chút nghiêm túc, nhưng giọng điệu này mới chính là đáng sợ.

” Ngươi là ai? “ Tà Y chưa từng gặp nữ tử nào như Diệp Y Lam, đôi mắt hắn loé lên sự khó hiểu.

” Ta ư? Ta chỉ là một tiểu nữ tử, không danh không phận, không gia thế, khắp nơi bốn bề là nhà. . . Phía dưới lướt bỏ một ngàn từ. Tóm lại chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt thôi. “ Diệp Y Lam hé mắt nhìn Lục Tiểu Thanh, cũng may chỉ tồn thương lục phủ ngũ tạng không nặng lắm nếu không nàng có học y đi nữa cũng không có cách cứu.

Tà Y nhú mày, vô danh tiểu tốt hay cho câu vô danh tiểu tốt, bất quá giỏi thì sao hắn cũng nhất định lấy mạng nàng.

” Mặc kệ ngươi là ai, xen vào chuyện của ta chính là chuẩn bị chết đi.”

Tà Y vung chưởng phong về phía Diệp Y Lam.

Diệp Y Lam đánh nhau rất giỏi, lúc trước từng đánh với mấy chục thằng con trai không xi nhê gì, nhưng kinh nghiệm đánh nhau bằng nội lực nàng còn thiếu, dù nội lực của nàng có mạnh đi nữa cũng khó tránh khỏi luống cuống.

Được rồi, né bên phải hay bên trái, Diệp Y Lam đang định nhìn bên nào thì chưởng phong đã lại gần nàng rồi quá phát tay một cái.

Không gian nhất thời ngưng lại, Tà Y biến sắc, chưởng vừa rồi đã bảy thành nội lực, vậy mà nha đầu kia chỉ một cái phát tay liền tan biến, nha đầu này không đơn giản như hắn tưởng. Tà Y lập tức biến mất trong gió.

” Hừ, lần này ta tha cho ngươi một lần.”

Diệp Y Lam ngây phỗng ra, con mẹ nó một cái phát tay liền tan biến, sẽ không phải giống trong phim, nàng thật lợi hại như vậy sao?

Không thể tin được a~~~~

Thiên ơi ~~~

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Tuyệt Mĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Giang hồ đệ tam sát thủ - Lục Tiểu Thanh

Diệp Y Lam ngồi trên chiếc bàn đá trong lãnh viện, tay cầm bút lông, tùy tiện viết gì đó lên tờ giấy tuyên thành.

Hôm nay nàng vẫn vậy, vẫn một thân trung Y đứng trong gió, mái tóc tùy ý buông thả, nàng không thích y phục rườm rà chút nào, mấy bộ y phục đó

không hợp với phẩm vị của nàng.

”Cạch” một tiếng mở cửa vang lên, Lục Tiểu Thanh từ cửa phòng bước ra, thấy một nữ tử chi thân trung Y màu trắng bộ dáng đang lắng lắng suy nghĩ cái gì đó, thỉnh thoảng ghi chép lại.

Lục Tiểu Thanh không lên tiếng chỉ đứng im đó nhìn Diệp Y Lam.

Diệp Y Lam cũng không lên tiếng chỉ chăm chú nhìn vào tờ giấy tuyên thành, cứ như người không lên tiếng ta đây cũng không lên tiếng.

Mặt trời đã lên cao, Diệp Y Lam vẫn bình tĩnh viết lên giấy tuyên thành.

Gương mặt xinh đẹp của Lục Tiểu Thanh càng ngày càng tái, có lẽ do vết thương chưa lành mà nàng ta lại cố đứng cho tới bây giờ thật sự là kì tích.

Diệp Y Lam cuối cùng cũng dừng bút, khoé miệng nâng lên nụ cười, đặt cây bút lông xuống, cầm tờ giấy tuyên thành cuộn lại, sau đó mới bình tĩnh nhìn Lục Tiểu Thanh.

Lục Tiểu Thanh thấy ánh mắt của nàng có chút không quen, rất lâu sau mới mở miệng.

”Người là người đã cứu ta sao?”

”Phải.” Diệp Y Lam tùy ý trả lời, nàng đậm mặc ngồi trên ghế, sống lưng của nàng thật thoải mái.

”Đa tạ.” Lục Tiểu Thanh chấp tay cảm tạ.

Diệp Y Lam gần như ra khuôn mặt lạnh lùng.

”Ta cứu người cũng có nguyên do của mình.” Thấy Lục Tiểu Thanh nghi hoặc nàng chậm rãi nói tiếp: “Ta cứu người không phải từ lòng tốt mà là cần một người trung tâm với mình mãi mãi.”

A, cần thuộc hạ?

Lục Tiểu Thanh nhìn nữ tử trước mặt, trên người nàng có một lực lượng thần bí, một cỗ khí chất mơ hồ khiến cho người khác có chút mê mụi.

Nàng ta không biết làm sao, Lục Tiểu Thanh nổi tiếng giang hồ đệ tam sát thủ - Hồng Hoa Liên.

Nay lại không thể có khả năng báo được thù nhà của mình, thật nực cười, phụ thân, mẫu thân là con gái bất hiếu hại mọi người lo lắng rồi.

Cần rằng nhện tâm tư muốn khóc của mình, nàng ta nhìn Diệp Y Lam một thân bình tĩnh trước mặt, nàng ta vẫn không mở miệng lên tiếng.

Diệp Y Lam cũng không nói gì, nàng đã biết trước Lục Tiểu Thanh sẽ như vậy, dù sao nàng ta cũng là sát thủ đứng thứ 3 trong giang hồ sao có thể khuất phục trước nàng chứ.

Một lúc sau Diệp Y Lam hạ mắt:

”Bỏ đi, nếu người không đồng ý, xem như ta làm một việc tốt vậy, sau khi vết thương người lành người lập tức có thể đi.”

Diệp Y Lam đứng dậy, phát tay áo bỏ đi, nàng vừa đi được hai bước, Lục Tiểu Thanh đang im lặng đột nhiên lên tiếng:

”Ta đồng ý.”

Diệp Y Lam cũng không dừng bước chỉ một tiếng vang vọng trong sân:

”Vậy mừng người trở thành thuộc hạ của ta, Lục Tiểu Thanh.”

Lục Tiểu Thanh đứng nhìn bóng dáng biến mất của Diệp Y Lam lại nhìn cuộn giấy tuyên thành trên bàn, bên trên chỉ có tám chữ:

”MUỐN BÁO THÙ MUỖI NĂM CHƯA MUỖN”

Chỉ tám chữ làm sao lại viết lâu như vậy.

Diệp Y Lam đi vào phòng lập tức khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Oa mệt quá, tại sao trong phim, mấy nữ hiệp đại nhân đóng giả mặt lạnh được, đến khi nàng đóng lại rất muốn cười a.

Thu phục đệ tam sát thủ đối với nàng một lợi mà trăm hại, nàng biết một khi thu sát thủ dưới chướng, chắc chắn sẽ có những ngày không an ổn.

Nhưng mà nàng biết có thu hay không cuộc sống của nàng cũng đâu còn an ổn nữa, không phải sao?

Nàng không phải nghĩ cách chống đối nam chính và nữ chính mà phải làm cho hai người đó thuận lợi ở bên nhau thì số kiếp nữ phụ của nàng mới tận.

Nàng chỉ đẹp cho mình một con đường sống thôi, ba tháng nữa là nữ chính xuất hiện, nàng phải dùng hết thời gian xây dựng thế lực cùng luyện thuần thực võ công, đến ngày nữ chính xuất hiện nàng ắc sẽ tạo nên một màn kịch chết cháy hoàn mỹ, sau đó thuận lợi đi ra khỏi hoàng cung này.

Sống một cuộc sống tiêu dao bốn bể, chỉ cần nơi đâu có thể ở được nàng đều nguyện ý.

Còn về nam nhân thì nàng một chút cũng không hứng thú, lúc trước cũng vậy, bây giờ cũng vậy còn sau này cứ để mọi việc tùy tâm đi.

1 tháng sau, Diệp Y Lam nhân nhạ ngồi trong sân thưởng trà, bên cạnh nàng có hai nha đầu đang đứng.

Một người là Lục Tiểu Thanh, người còn lại được nàng mua từ chợ nô lệ trở về tên Đinh Hương.

Đinh Hương một nữ tử tuy tính cách lúc nào cũng nghịch ngợm cười đùa khác với Lục Tiểu Thanh, mặt lúc nào cũng lạnh như tiền.

”Chủ nhân, người đoán xem trong vòng 1 tháng qua ngoài thành xảy ra chuyện gì. “Đinh Hương nghịch ngợm nói, còn không quên châm trà cho chủ nhân mình.

”A, em nói thử xem đã xảy ra những gì. “Diệp Y Lam đảo mắt, tính cách đạo mạo gần đây của nàng đã thay đổi rất nhiều, chủ yếu nàng chỉ ở trong phòng luyện công, luyện chữ, có khi còn luyện tiêu, nói chung nàng không có hứng thú ra ngoài nữa.

Đinh Hương ra bộ đáng đáng sợ nói: “Chính là gần đây rất nhiều nữ tử biến mất không rõ tin tức nha. Có người nói do một lão nhân hay lão bà bắt nữ nhân để giữ gìn thanh xuân nha.”

Diệp Y Lam bụng ly trà lên uống một ngụm, nghe tin này lập tức phun hết ra ngoài, lấy tay che miệng không ngừng ho khan.

Lục Tiểu Thanh tao nhã tránh qua một bên, Đinh Hương cũng nhanh chóng tránh qua một bên, chỉ là nàng ta vốn đứng gần Diệp Y Lam nên dù tránh cũng không khỏi bị bắn vào người, đã vậy nàng ta còn dẫm phải tà váy ngã lộn cổ xuống đất

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Tuyệt Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Thiếu nữ bị mất tích (1)

Kim Thanh điện.

Quân Phong Minh vẫn bộ dáng tuấn mã, đôi mắt màu đồng vẫn lạnh lùng xa cách như vậy, cả người hần một thân cảm y màu da, nét mặt hần suy tư nhìn xa xăm.

Lưu Tuý Dương vẫn một thân cảm y màu tím than ngồi cạnh đó không xa, nét mặt y dù có dùng bộ dạng phong nhã hàng ngày nhưng hai mắt lộ rõ quân thâm một mối.

Y thật sự rất mệt mỏi, chiến sự ở biên cương dạo này lại nổi lên, y liền dùng hết sức lực chạy đến biên cương, xử lý chưa xong vụ biên cương thì lại nhận thư báo kinh thành có chuyện, y lại phải cấn rãnh chạy về, nói đi có thể cho hần an ổn một chút có được không.

Lưu Tuý Dương nghĩ đến là bộ dạng phong nhã liền biến mất tăm, nghiêng răng nhin con tức rót một ly trà nuốt xuống.

”Minh, người tỉnh như thế nào. “

Quân Phong Minh mày nhíech lên,

guơng mặt vẫn lạnh không đổi như cũ, hần cũng không khá gì so với Lưu Tuý Dương, hần nghe nói trong giang hồ có vài tổ chức xảy ra dị động, hần cũng ngày đêm giải quyết, nay lại xảy ra việc mất tích người trên ngay địa bàn Nhạc Lâm quốc thật là nực cười.

”Giết. “Môi mông truyền qua kẻ răng đúng 1 chữ.

Lưu Tuý Dương không khỏi thở dài, y và Quân Phong Minh từ nhỏ đến lớn là bạn hữu của nhau, y còn có vinh sủng không cần dùng kính ngữ với vua khi không có người, không cần quý lễ, y cũng không dám nhận là người hiểu Quân Phong Minh nhất, chỉ biết người bạn này tiết chữ như vàng, thủ đoạn tàn ác, 24 tuổi rồi mà... Ân.... Hần vẫn là xử nam, nữ nhân không thiếu chỉ là không làm cho hần hứng thú được.

”Được rồi, ta sẽ làm. “Lưu Tuý Dương thở dài nói.

” Không cần, lần này để ta, ta cũng muốn xem là kẻ nào to gan như vậy.” Quân Phong Minh hí mắt, đôi mắt sắc bén nhìn xa xôi.

--- --- --- Thiên Hương Các --- ---

Diệp Y Lam một thân cảm y màu lam đang ngồi nghiêm chỉnh trên bàn, xung quanh xếp đầy những tư liệu.

Hai bên là Đinh Hương và Lục Tiểu Thanh.

Nàng nhú mày nhìn thông tin những thiếu nữ mất tích.

” Tiểu Thanh, em giúp ta tìm xem thư ai là người mất tích đầu tiên. Hiện tại có những manh mối gì. “

” Là, chủ nhân. “Lục Tiểu Thanh lập tức cúi người, sau đó biến mất tại cửa.

Đinh Hương thấy Lục Tiểu Thanh đi rồi len lén nhìn bộ dạng chăm chú của nàng không nhịn được lên tiếng.

” Chủ nhân, người vì sao có hứng thú với vụ này vậy.”

” Đinh Hương, em xem tất cả tất cả những thiếu nữ mất tích đều là thứ nữ của quan trong triều, bọn họ đều tầm 14-18 tuổi, đều có dung mạo khá xinh đẹp, có thể sẽ được làm tú nữ đưa vào cung, em nói xem vì sao tất cả bọn họ đều bị bắt cóc.”

” Ý của chủ nhân là.... “Đinh Hương bưng tỉnh đái ngộ, chủ nhân vẫn là chủ nhân, người thật lợi hại.

” Đúng vậy, ta nhúng tay vào việc này chính là không muốn bị hắc nước bẩn vào người. “Diệp Y Lam giọng nói có trầm xuống, nàng không muốn bị kịch lại xảy ra với Y vì thế nàng phải tìm ra hung thủ càng nhanh càng tốt.

Lục Tiểu Thanh rất nhanh trở về trên tay cầm một tờ giấy cung kính đưa cho Diệp Y Lam.

” Chủ nhân, phát hiện ra người mất tích đầu tiên là tam tiểu thư - Lam Vũ Vân của quan hình bộ, năm nay 14 tuổi, nghe nói nàng ta cảm kỳ thi họa đều rất tốt, nhan sắc cũng rất xinh đẹp, mất tích được nửa tháng, hiện tại vẫn chưa có tin tức.”

Diệp Y Lam nhận lấy tờ giấy nhìn qua thông tin của thiếu nữ kia, đôi mắt nhú lại.

” Trước đó nàng ta đi những đâu. “

” Hỏi chủ nhân quả thật nàng ta có ra ngoài, chỉ là nghe nói nàng ta trước giờ không thích ra khỏi cửa hôm đó đột nhiên đi ra khỏi cửa, nghe nói là đi cầu phạt. “

Cầu phạt? Khoan đã, phạt,

” Hôm đó cũng không phải lễ tiết, không phải 15 vì sao lại cầu phạt.”

Lục Tiểu Thanh sững người nhưng sau đó rồi rầm nghĩ lại tin tức mình điều tra.

” Chủ nhân ta bắt được nha đầu của nàng ta, thì nha đầu đó nói tiểu thư đột nhiên gặp ác mộng liên miên ba ngày liền vì thế mới đi cầu phạt. Sau khi đi phạt tự về 3 ngày liền mất tích. “

Ác mộng...

Phạt

Cầu phạt....

Mất tích...

Đây chỉ trùng hợp sao?

Tại sao nàng cảm thấy tình tiết này vô cùng quen.

Không lẽ là nó sao?

Không được, cứ như vậy nàng cũng không tra ra được cái gì.

Diệp Y Lam thở dài chỉ sợ lần này nàng muốn xong vụ này nhanh cũng rất khó, không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con chứ.

” Đinh Hương, Tiểu Thanh, hai em trở về hoàng cung, ta có việc không về được. “

Diệp Y Lam phát tay ý bảo hai người trở về hoàng cung, nàng tối nay chỉ sợ đến phủ hình bộ một chuyến rồi.

Nữ nhi mình bị bắt, làm hình bộ lại không tìm ra một chút tin tức gì, thật đúng là thương nữ nhi mình a~

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Tuyệt Mĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Thiếu nữ bị mất tích (2)

Đêm, bình thường kinh thành giờ này đường xá không vắng lặng như vậy, nhưng từ khi có chuyện bát nháo kia mọi người cũng không dám ra khỏi cửa.

” Cách “ một hắc y nhân nhẹ nhàng lướt đi trên mái nhà.

Diệp Y Lam một thân hắc y, nhẹ nhàng đi vào phủ hình bộ.

Nàng không để ý dùng kính công đi trên mái nhà, thì cách đó không xa cũng một bóng đen đang di chuyển và dường như cả hai có chung đích đến là phòng của vị thiên kim tiểu thư bị mất tích.

Diệp Y Lam nhẹ nhàng tiếp đất, nhìn căn viện gió lạnh hoang sơ, hẳn là một tiểu thư không được sủng ái.

Chậc, hèn gì, mất tích nửa tháng lại không có chút tin tức nào, hoá ra sự mất tích của vị cô nương này vốn không quan trọng a~

Haizz, tính ra vị tiểu thư này có tài có nghệ lại có sắc chỉ tiếc hồng nhan bạc phận, mất tích dù có còn sống khi tìm được, cũng không còn thanh danh tốt a~

Diệp Y Lam thờ dài ngao ngán sau đó thủ pháp nhanh chóng mở cửa sổ tiến vào phòng.

Khuê phòng rất sạch sẽ, đồ vật trang trí đơn giản tinh xảo, bên cửa sổ còn có một chiếc bàn nhỏ.

Trên bàn có một tờ giấy, bên cạnh là bút mực, một bài thơ được viết gian dờ đã khô mực.

' Hoa tàn rồi lại nở lại thêm sầu

Mình ta tưởng niệm lắm ưu thương

Chỉ trách gió xuân lắm đa tình

Vì người ly biệt tàn cánh hoa....'

Diệp Y Lam cũng sùng sờ, vị tiểu thư này là người như thế nào?

Chấp niệm lại sâu đậm như vậy, nét chữ cứng có, mềm có, bút pháp thanh cao nhưng yên tĩnh, người này không phải không tranh nhân thế thì chính là tâm cơ sâu rộng, đáng tiếc cho một kỳ nữ, Ai~

Nàng cẩn thận đặt tờ giấy lại như cũ, tay chạm nhẹ lên mặt bàn.

Không đúng, thời gian mất tích được nửa tháng, lại không có người dọn dẹp tại sao một hạt bụi cũng không có.

Kì quái.

Đôi con ngươi của nàng nhìn xung quanh, sau đó dừng lại từ trên chiếc giường.

Diệp Y Lam đến bên giường, nhẹ nhàng sờ trên tấm nệm, một phần ẩm ướt truyền đến tay nàng, mặt nàng không khỏi biến sắc.

Ẩm ướt?

” Cách “ một tiếng mở cửa sổ khiến cho nàng giật mình.

Chết tiệt, mãi suy nghĩ không để ý đến xung quanh, nàng lập tức thân thủ nhảy lên xà ngang.

Đôi con ngươi chăm chú nhìn phía dưới.

Đập vào mắt nàng là một hắc y nhân, hẳn thân rất cao, cả người tỏa ra khí chất thần bí.

Hắc y nhân cũng như nàng, cũng cầm bài thơ lên đọc, không biết hắc y nghĩ gì, chỉ thấy rất lâu sau hắc y cũng đặt bài thơ xuống, đảo mắt nhìn xung quanh.

Hắn là người luyện võ, có thể nhìn thấu trong đêm tối, hắc y nhắm mắt nhìn xà nhà rất lâu, vì thấy trên xà nhà có một góc áo.

Trên đó có người, hắc y không thể cảm nhận được hơi thở con người.

Hắc y nhân khó hiểu đi lại chỗ giường, tay chạm lên giường ngủ.

Uớt, thật sự ẩm ướt.

Hắn đảo bước đi ra ngoài, Diệp Y Lam đang tính thở phào nhẹ nhõm thì hắc y nhân đột nhiên chuyển bước, nắm chân nàng lôi xuống.

Do Diệp Y Lam bị bất ngờ, chỉ cảm thấy cả thân thể đập xuống đất.

”Bộp “

Con mẹ nó, đau quá, đau chết lão nương rồi.

Diệp Y Lam cắn răng nhìn con tức muốn mắng to, tròn mắt nhìn hắc y nhân phía trước.

Trong căn phòng tối đen bây giờ nồng nặc mùi thuốc súng, hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

Diệp Y Lam bực bội đứng dậy, cắn răng mắng:

”Ngươi là ai, đêm hôm vào phòng khuê nữ nhà người ta làm gì”

Rất lâu sau hắc y nhân chậm rãi lên tiếng:

”Câu đó đáng lẽ phải là ta hỏi mới đúng. Ngươi đến hủy chứng có sao?”

”Ngươi..... “

Diệp Y Lam bực bội vùng tay đánh thẳng về hắc y nhân, tức chết nàng, đau quá, tại hắc y mà nàng ngã đau như vậy, lúc trước cứ tưởng võ công liền không sao, không nghĩ đến....

Hắc Y Nhân lách người sang bên phải, nàng thấy vậy lập tức tung một cú đá móc...

Hắc y nhân có chút kinh ngạc, võ công của người trước mặt hắc y chưa thấy bao giờ.

Tất nhiên chưa thấy bao giờ thấy qua vì nó vốn là karatedo của hiện đại mà.

Hai người đấu với nhau hơn chục chiêu mà cả hai đều quên mất trên đời còn một thứ gọi là nội lực a~

Hắc y nhân sau khi nắm bắt các động tác của nàng thì lộ lên một cái đã đứng sau lưng Diệp Y Lam:

”Không nghĩ đến ngươi cũng có chút bản lĩnh.”

Diệp Y Lam cười lạnh, tung một cước trong không trung:

”Ngươi cũng không tệ.”

Chỉ là rất nhanh, xung quanh liền bị kinh động, có tiếng rất nhiều người đến gần.

Chết tiệt, đến thật nhanh.

Diệp Y Lam tung chưởng phong về phía hắc y nhân.

Hắc y nhân cũng rất nhanh tung lại một chưởng.

Cả hai cùng lùi mấy bước sau đó không hẹn mà mở cánh cửa sổ bên cạnh biến mất trong đêm tối.

Lúc thị vệ đến chỉ thấy đồ đạc trong phòng ngay ngắn không có bất cứ di chuyển, cũng không có dấu vết ấu đã.

Bọn họ nhìn xung quanh rất lâu sau đó đều kết luận, hắc y là mình nghe lộn hoặc có một con chuột nào đó chạy ngang qua đi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Tuyệt Mĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Thiếu nữ mất tích - Phát hiện hung thủ.

Diệp Y Lam ngồi trong lãnh viện hoàng cung có chút ngẩn người, nàng không phải thám tử, dù có thông minh từ hiện đại nàng vẫn không thể lý giải được.

Lục Tiểu Thanh thấy chủ tử của mình đã bốn ngày rồi cứ ngồi im một chỗ có chút không quen, tuy nàng ta đi theo chủ tử không lâu nhưng chủ tử không phải người thích dùng đầu óc mà nghĩ đến một vấn đề lâu dài, tiểu thư sẽ chọn cách giải quyết ngắn gọn nhất mà đỡ phiền não nhất, nhưng hình như vụ này có hơi...

Đinh Hương từ đầu phi thân đến trước mặt Diệp Y Lam và Lục Tiểu Thanh, không khách khí cầm bình trà khỏi cần rót ra tu một hơi, khiến cho Lục Tiểu Thanh trợn mắt há hốc mồm.

Nha đầu này càng ngày càng không có chút lễ nghĩa chủ tử rồi, không được, ngày mai nàng phải đem nha đầu này đi dạy một chút mới được.

Đinh Hương uống một hơi vì uống quá nhanh, lại kèm theo không kịp nuốt xuống, nàng ta phun thẳng vào người Lục Tiểu Thanh.

Không gian ngừng lại, Lục Tiểu Thanh cảm thấy một cỗ nước ấm dội lên người nàng, nói chung là được tắm nước trà, sau một hồi sùng sờ, Lục Tiểu Thanh trừng mắt nhìn Đinh Hương nghiêng rằng nghiêng lợi.

Lục Tiểu Thanh trước giờ khuôn mặt lạnh nhạt đột nhiên âm trầm, sát khí tỏa ra khắp nơi.

Đinh Hương nuốt một ngụm nước miếng sau đó cười nịnh bợ:

”Chủ tử, đây là thông tin mới nhất Thiên Hương các, bên phía hình bộ cũng nhận được vài tin tức, hiện tại theo thống kê đúng như tiểu thư dự đoán, đa phần các tiểu thư không được sùng nhưng có tài có sắc, ngoài ra trên giường của họ khá ẩm ướt.”

”Có người thấy mùi gì kì dị không, chẳng hạn như hương hoa hoặc đàn hương.” Diệp Y Lam thuận miệng hỏi.

Ai biết được đôi lại một tiếng sùng bài của Đinh Hương.

”Chủ tử, người thật lợi hại, trong phòng bọn họ đích thực có cùng một loại đàn hương.” Đinh Hương từ trong áo lấy ra một cái khăn tay.” Hương Văn Hương Hoa, mùi vị không ngất, được tinh chế hết sức tỉ mỉ”

Diệp Y Lam đưa lên mũi hơi ngửi sơ qua, quả thực lúc đầu nàng đi cũng từng ngửi qua mùi hương này.

Nàng hí mắt.

Tinh chế tỉ mỉ hẳn là đồ phải tốn rất nhiều tiền, vì có gì những tiểu thư thất sủng lại có nó.

Khoan, hình như nàng đã tìm được một manh mối, đôi mắt nàng loé lên ánh sáng dị thường nguy hiểm:

”Đinh Hương em lập tức tìm xem, kinh thành có bao nhiêu tiệm tinh chế hương, nhớ kĩ tất cả các tiệm không được bỏ bất cứ chỗ nào, khoan đã cả thanh lâu cũng phải tìm. Em nhớ lưu ý nơi nào tinh chế hương số lượng lấy vô nhiều mà số hương xuất ra ít đi.”

Diệp Y Lam lạnh lùng, nàng đã biết kẻ chủ mưu đằng sau, thật không ngờ hẳn lại hành động sớm như vậy, nữ nhân, đúng vậy hẳn cần nữ nhân.

”Tiểu Thanh, em lập tức liên hệ Ngạc Linh Hoa, theo dõi nhất cử nhất động của Hình Mộ Dương, dịch dung vào phủ hẳn càng tốt, tìm sơ hồ của hắn... Sẵn tiện xem thử trong phủ hẳn có dấu người không.”

”Là, chủ tử. “Đinh Hương và Lục Tiểu Thanh lập tức cúi người.

Cả hai người bọn họ chính là tuân lệnh tuyệt đối, chủ tử làm như thế nào đều có nguyên do của mình, vẫn không nên hỏi thì hơn.

Đinh Hương chưa kịp vui thì thấy gió lạnh ở đâu thổi đến, nàng ta lập tức vận hết khinh công bỏ trốn.

Đùa chắc, nàng không muốn bị Giang hồ đệ tam sát thủ giết chết nàng như một con ruồi đậu, như vậy rất mất mặt, đệ nhất thiên hạ lừa đảo - Đinh Hương nàng a~

Lục Tiểu Thanh cũng vận khinh công đuổi theo vừa vận nội lực hong khô quần áo trên người.

Hôm nay nàng ta nhất định sẽ cắt tiều Đinh Hương cho bằng được, cái nha đầu chết tiệt, lần nào gặp nha đầu đó nàng cũng xui xẻo muốn chết a~

Diệp Y Lam đôi mắt nhìn xa xăm..

Hình Mộ Dương, một cực phẩm phản chính, thế lực của hắn ngay cả nam chính hay nữ chính đều không thể nắm bắt được.

Vì sao nàng lại nghĩ đến hắn?

Cái đó phải cảm ơn tác giả, thật ra vụ án này tác giả liệt kê rất sơ sài, ngay cả những người liên quan trong đó cũng hết sức không được rõ ràng.

Chỉ biết nữ chính bắt được hung thủ, còn ai là hung thủ thì tác giả không công bố.

Trong nguyên tác thế tử Hình Mộ Dương bị người ta ám sát mà mất mạng, thời gian cũng chính là lúc hung thủ bắt cóc bị bắt.

Bây giờ chỉ cần theo dõi là biết những suy luận của nàng có đúng hay không.

Chỉ là nàng đây chính là trắng trợn cướp đi công sức của người khác.

Nữ chính à, người đừng có mà trách ta, ta đây chính là tự vệ không muốn bị người khác tính kế trên đầu của ta mà thôi.

Cuộc đời Diệp Y Lam ta ghét nhất chính là bị kẻ khác vu oan.

Nữ chính người tìm được hung thủ nhưng lại hắt cho nữ phụ một gáo nước bẩn là có gian thông với Hình Mộ Dương.

Hại nữ phụ bị phạt 50 trọng.

Lần này Diệp Y Lam ta thả cướp đi công lao của người chứ không muốn bị phạt trọng.

Mặc dù với ta mà nói 50 trọng này vốn không là gì.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Tuyệt Mĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chạm mặt thái hậu.

Sau khi tra được hung thủ, Diệp Y Lam đã sắp xếp cho hình bộ bắt gặp Hình Mộ Dương.

Vì Hình Mộ Dương là thế tử của quốc phủ, thân phận có hơi đặc biệt nên dù có bắt được cũng chỉ có thể lặng lẽ xử lý ổn thỏa.

Những thiếu nữ mất tích đều không có gì xảy ra, chỉ mất một chút máu, hoặc đã tự vẫn, những người còn lại thì ăn ngon mặc đẹp.

Về phần Hình Mộ Dương bắt cóc những thiếu nữ ấy cũng không làm khó ai.

Nói ra thật chê cười, hắn vì sao bắt những thiếu nữ không được sủng ái chứ?

Thật ra, hắn biết những thiếu nữ ấy sau này chưa chắc đã có hạnh phúc, nhưng những thiếu nữ ấy người nào cũng có tài hoa chẳng thua kém đáng nam nhân.

Hình Mộ Dương đây chỉ là mượn họ một chút để đào tạo họ thành những thiếu nữ có khả năng bảo vệ chính mình mà thôi.

Hình Mộ Dương à Hình Mộ Dương, cái lý do của người làm ta xuyết chút nuốt không nổi.

Đinh Hương thấy mặt của chủ tử mình càng ngày càng đen khi nghe xong lý do thì không khỏi âm thầm cười trộm, Hình Mộ Dương tiểu thế tử, người bắt đi vài thiếu nữ hại chủ tử nhà ta ngày đêm ăn không ngon mà chỉ có thể đưa ra cái lý do đơn giản như vậy.

Hình Mộ Dương à~ tiểu thế tử chuẩn bị lãng trí đi.

”Chủ tử, mấy ngày nay người không bước ra khỏi cửa viện rồi, người có muốn đi dạo ở đâu đó không?” Đinh Hương cất lực nén cười lên tiếng hỏi Diệp Y Lam.

Diệp Y Lam ngẩn ra sau đó mặt mày u ám nhìn Đinh Hương:

”Em muốn cười liền cười đi, không cần nín cười kéo ghen hờn bây giờ.”

”Nào dám, em sao dám cười. “Đinh Hương mím môi, mắt rũ xuống không dám tiếp tục nhìn Diệp Y Lam, nàng ta sợ nhìn nàng thêm chút nữa sẽ không phân biệt trên dưới mà bật cười mất.

Diệp Y Lam phòng má tức giận đứng dậy đi ra khỏi lãnh viện.

Đều tại cái mụ tác giả chết tiệt nào đó, viết quá thần thành hại nàng bị chê cười, thật tức chết nàng mà.

Đinh Hương lập tức chạy theo.

Tổ tông của ta ơi, người đừng đáng yêu như vậy được không, nhìn người như thế này thật khiến cho người ta muốn chà đạp mà.

Diệp Y Lam chân chính là một kẻ mù đường cũng may có Đinh Hương.

Cả hai một trước một sau đi con đường ít người đi nhất trong cung.

Diệp Y Lam là ngại có người tìm mình gây phiền toái, nghĩ xem nàng là một người lười động não.

Chỉ là người tính không bằng trời tính.

Khi Diệp Y Lam đang thưởng thức cảnh đẹp của hoàng cung thì một dáng người quần áo sắc sỡ, khuôn mặt trang điểm chẳng khác nào các tú bà thanh lâu.

Nàng ta đang mũi hướng lên trời, bộ dạng điệu ngoa đi đến trước mặt nàng, giọng nói ba phần cay nghiệt, bốn phần khó nghe.

” Ai đây Tiểu Thúy.”

” Huệ phi Nương nương đây chính HOÀNG HẬU NUÔNG NUÔNG CỦA CHÚNG TA. “ nha đầu Tiểu Thúy mũi cũng sắp hướng thẳng lên trời.

Diệp Y Lam ngoài mặt không biểu hiện gì nhưng mà trong lòng nàng đang khinh bỉ một phen, hoàng đế hóa ra lại thích nữ tử giống tú bà thanh lâu.

Huệ phi, Diệp Y Lam biết nàng ta, đó chẳng phải là vật hy sinh đầu tiên chết trong cung này - Tiêu Huân Nhi sao, nàng ta có phụ thân chức quan Công bộ - thượng thư.

Tính tình nàng ta trước nay hống hách ngang tàn, thủ đoạn mặc dù không đủ che mắt người đời nhưng ra tay tàn ác, ngay cả một đứa nhỏ mấy tháng tuổi cũng có thể ra tay, thực không có nhân tính.

Huệ phi hừ lạnh nhìn Diệp Y Lam, đôi mắt nàng ta rõ ràng là một sự ghen tị, cay nghiệt nhìn về phía Diệp Y Lam.

” A, hóa ra là hoàng hậu, mới có 1 tháng mà hoàng hậu đã khiến ta nhận không ra rồi. “

” Vậy sao...” Khóe môi Diệp Y Lam hiện lên nụ cười kì dị: “ Ta đây còn tưởng Huệ Phi nương nương đã nhận ra ta mà vẫn không chịu hành lễ ấy chứ.”

” Hành lễ, Diệp Y Lam ngại đừng tưởng ngại là hoàng hậu thì ta phải cúi đầu, bất quá ngại cũng chỉ là một nữ nhân vô tài vô đức mà thôi. “ Huệ phi cay nghiệt nói.

Đinh Hương phía sau nghe như vậy thì cười lạnh, muốn qua miệng lưỡi của chủ tử nhà nàng thì phải học thêm mười năm nữa đi.

Diệp Y lam cười khê, đôi mắt ánh lên ánh sáng lạ lùng: “ Phải không, ý ngại là ta chỉ là một hoàng hậu không địa vị sao?”

” Phải”

” Vậy ý ngại, phụ thân thừa tướng của ta cũng không bằng chức quan của phụ thân ngại.”

” Hừ, phụ thân ta không bằng phụ thân ta, nhưng ít nhất thì ta là nữ nhi phụ thân ta yêu thương nhất không như ngại.”

” Thế ngại đây là nói chiếu chỉ ban hôn của thái hậu chỉ để làm cảnh sao?” Diệp Y Lam không nhanh không chậm nói.

Huệ phi vẫn chưa thấy mình nói sai chỗ nào vẫn tiếp tục kiêu ngạo.

” Thái hậu thì sao, chức vị hoàng hậu của ngại sẽ nhanh chóng thuộc về ta.”

Diệp Y Lam cười khanh khách nhìn Huệ phi.

” Huệ phi, ngại đây là nói thái hậu trong cung này lời nói không có trọng lượng sao “

Thanh âm của nàng vốn không lớn nhưng lực sát thương của nó vô cùng lớn, hiện tại Huệ Phi vẫn còn chưa ý thức được mình nói sai thì một cười nhẹ nhàng như rót vào lòng người vang lên.

” Huệ phi là đang bắt mẫn với quyết định của ai gia sao?”

Chương 12: Ra khỏi lãnh cung.

“Huệ phi là đang bất mãn với quyết định của ai gia sao?”

Diệp Y Lam cười cười không lên tiếng, nàng vốn biết thái hậu ở phía xa nên mới cố tình dẫn dụ Huệ Phi mắc bẫy thôi.

Nàng đảo mắt qua thấy một bóng dáng một nữ tử trung niên tầm 40 tuổi, bóng dáng vẫn còn phản phát sự xinh đẹp lạ thường, ai đây có lẽ là lý do tiên hoàng sủng ái thái hậu liên tiếp 12 năm sao.

Xinh đẹp như vậy a~

Diệp Y Lam cùng Huệ phi đồng thời hành lễ:

” Thái hậu cát tường.”

Thái hậu một thân phục sức trang nhã chẳng thêm liếc mắt nhìn huệphi, đôi mắt của bà chăm chú nhìn Diệp Y Lam, trong lòng không khỏi thờ dài.

Diệp Y Lam trước mặt một thân tố y, trang nhã, toàn thân trắng đầy linh khí, nàng không dùng phục sức xa hoa chỉ là một đầm đơn giản, nhưng lại không khiến người ta chán ghét.

Thái hậu thông thả đến bên cạnh đỡ Diệp Y Lam dậy:

” Lam Nhi thời gian qua trong cung cực khổ cho con rồi.”

” Thái hậu, thần thiếp thật không sao.” Diệp Y Lam cười tình quái.

Thái hậu đang tính nói gì đó đột nhiên nhớ đến Huệ Phi, đôi mắt bà nhìn Huệ Phi không một chút tính cảm.

” Huệ Phi, dạo này người có vẻ nhàn nhạ nhỉ, rảnh thì đóng cửa trong cung Huệ Văn mà chép tam tự kinh đi. Còn có lần sau mà thấy hoàng hậu không hành lễ, người cứ chuẩn bị xuống làm tằm đi.”

Huệ phi toàn thân run rẩy nhưng trong lòng nàng ta lại càng hận Diệp Y Lam, nàng ta phức thân cuối người.

” Tạ thái hậu ân chuẩn, thần thiếp xin cáo lui.”

Bóng dáng huệ phi biến mất thì thái hậu lập tức xoa nhẹ tay Diệp Y Lam nói.

” Ai, chuyện lúc trước ai gia thật không thể giúp được con, con không trách ai gia chứ Lam Nhi.”

” Thần thiếp không sao, dù sao cũng là thần thiếp sai.”

Không sao hay căn bản không để ý, thái hậu đang tính nói vậy nhưng cũng nhịn xuống không bật thốt ra chỉ phức thân nói.

” Từ nay con gọi ai gia là mẫu hậu giống Phong Nhi đi.”

” Vâng, mẫu hậu.” Diệp Y Lam vẫn như trước, không nhanh không chậm nói.

Thái hậu thân thiết dắt tay nàng đi dạo: “ Lam Nhi, con bồi ai gia đi dạo đi.”

Thật ra lần này bà đi đến đây vì nghe nói hoàng hậu vốn cả tháng không ra khỏi lãnh cung nữa bước, nay lại đi khỏi lãnh cung nên bà mới theo đến đây.

Hiện tại bà nhìn thấy đứa nhỏ này không những đã trưởng thành hơn trước, không chế tâm tình rất tốt, ai, có lẽ chịu khổ chút cũng tốt.

Đứa nhỏ Lam Nhi này, mặc dù chẳng có tiếng tốt nhưng bà biết chỉ cần tu dưỡng nó sẽ trở thành bậc mẫu nghi thiên hạ trong tương lai rất nhanh thôi.

Hy vọng Phong Nhi không làm bà thất vọng.

--- ---

Sau khi gặp thái hậu trên đường, Diệp Y Lam bắt đầu cảm thấy kịch tình lại thay đổi rất nhiều.

Nàng vốn không biết, từ khi nàng xuyên qua thì kịch tình vốn đã thay đổi rồi.

”Chủ tử, chủ tử, không hay rồi. “Đinh Hương chạy như bay vào, hít một hơi nặng nề nói: “Việc chủ tử không muốn nhất đã xảy ra rồi. “

Lục Tiểu Thanh khoe miệng co quắt, chủ tử thật liệu sự như thần a~

Diệp Y Lam mờ mịt hỏi : “Việc gì?”

Đinh Hương “ “

Lục Tiểu Thanh “ “

Đứng trước cửa mang lên một giọng eo éo, thật khó nghe muốn chết, đây chẳng phải giọng của Đức công công bên cạnh hoàng thượng thì là ai.

”Hoàng thượng có chỉ, mời hoàng hậu ra tiếp chỉ. “

Diệp Y Lam mờ mịt đi ra, nhìn tổng quản thái giám, ánh mắt nàng ánh lên ánh sáng lạ lùng khiến Đức công công cũng phải có chút run rẩy, ánh mắt này rõ ràng nói: người đọc thánh chỉ xong, lão nương nhất định “ ăn “ người.

Ai nha, chắc chắn là hấn nhìn nhầm đi.

” Khụ, hoàng hậu, người mau quỳ xuống tiếp chỉ.” Đức công công ho khan một tiếng.

Diệp Y Lam cười nhẹ như gió xuân:

” Vì sao ta phải quỳ.”

Đức công công “”

Hai mõ nô tỳ nhà người nào đó “....”

Chúng tỳ nữ “”

Đức công công nhìn bộ dạng Diệp Y Lam không giống nói đùa liền suy nghĩ đến cái gì đó.

Sau đó cuối người: “ Hoàng hậu nương nương ta như thế nào lại quên mất, vậy chúng ta liền đọc thánh chỉ.”

Diệp Y Lam vốn không cần quỳ trước thánh thượng, đó chính là quà tiên đế tặng cho nữ phụ trước khi mất.

” Phục thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, hoàng hậu - Diệp Y Lam của trăm nhiều ngày ở lãnh cung tu dưỡng hấn đã tịnh tâm lại, nay trăm ban Lam Yểm Cung cho hoàng hậu, hy vọng nàng có thể xứng với mẫu nghi thiên hạ.”

” Tạ chủ long ân. “ Diệp Y Lam cười nhạt, không phải thanh minh cho nàng, mà là nhiều ngày tu dưỡng, hay cho câu nhiều ngày tu dưỡng, hoàng đế a hoàng đế chiêu này của người rất cao, bốn tiểu thư tự nhận không bằng người.

Đức công công sau khi đọc thánh chỉ trong liền thờ dài, hoàng thượng người làm vậy chẳng khác nào tát vào mặt hoàng hậu một cái chứ.

” Chúc mừng hoàng hậu nương nương, hy vọng người nhanh dọn đồ đến Lam Yểm cung. Nô tài còn về phục mệnh.”

” Được, người đi đi, đồ chỗ ta cũng không nhiều, ta để nha đầu của ta dọn là được.” Diệp Y Lam phát tay cho Đinh Hương: “ Lấy một hầu bao tặng Đức công công đi”

Đinh Hương lập tức lĩnh mệnh.

Dù sao có tiền mới tiện ăn nói hơn a~

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Tuyệt Mĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Là nàng?

Đức công công sau khi nhận hầu bao lập tức cuối người với Diệp Y Lam:

”Hoàng hậu nương nương, nô tài liền trở về phục mệnh.”

Diệp Y Lam không để ý lắm, phất tay áo.

Đức công công lập tức xoay người nói với đám tỷ nữ:

”Giúp nương nương dọn dẹp đồ, nhớ cẩn thận chút.”

Đội Đức công công đi xa đám tỷ nữ lập tức cuối người:

”Chúng nô tỳ giúp nương nương dọn dẹp.”

Diệp Y Lam hí mắt:

”Không cần, cứ để Đình Hương và Tiểu Thanh dọn dẹp, các nàng là tỷ nữ của ta, biết cái gì nên dọn cái gì không nên dọn, các người chỉ cần cầm đồ giúp họ là được.”

Nói xong quay người bỏ đi, một đám tỷ nữ nhan sắc sắc sỡ, cả người toàn hương hoa, nhìn qua là biết cả một đám nữ nhân không yên phận.

Quân Phong Minh a Quân Phong Minh, ta có nên cảm ơn người tặng cho ta mấy mầm họa phản chủ không.

Diễn hình như vì Liên Thanh, nàng liền bị biếm lãnh cung, nay lại tặng một đám nô tỳ như vậy chẳng khác nào tát cho nàng thêm vài cái tát a~

Nếu người chơi vui như vậy, bản tiểu thư không ngại cùng người chơi.

Để xem là kẻ nào mới là kẻ cười cuối cùng.

Tại ngự thư phòng, mỗ hoàng đế nào đó liên tục “hắc xì”.

Trời dạo này là vào thu, nhưng cũng không lạnh nhưng mà mỗ hoàng đế liên tục hắc xì mới là chuyện lạ.

Chỉ là dưới sự chăm sóc hết mực của mỗ hoàng hậu, không hắc xì cũng đỡ.

--- -----

Diệp Y Lam bước ra khỏi lãnh viện không khỏi nuối tiếc quay đầu lại nhìn.

Lãnh cung, nơi đầu tiên nàng thấy khi tới cổ đại, nàng nuối tiếc nó a~

Nàng biết hiện tại nàng bước ra khỏi lãnh cung chính là bước đầu của sự sóng gió.

Diệp Y Lam xoay người nhìn cảnh mỹ lệ của hoàng cung trước mắt.

Tự do ới, ta sắp từ biệt người rồi.

Khi nào ta mới gặp lại người cơ chứ.

Nhìn bộ dạng của Diệp Y Lam, Đình Hương với Lục Tiểu Thanh không hiểu vì sao chủ nhân lại muốn ở lãnh cung cơ chứ.

Hai người biết chủ nhân của hai người cực kì tài giỏi, tại sao lúc trước kinh thành lại đồn chủ nhân thành dạng người vô học cơ chứ.

Thật là một đám người có mắt không trông.

Sau khi đến Lam Yểm cung.

Diệp Y Lam cho sắp xếp đồ đạc sau đó liền dắt Đình Hương đi theo nàng đến.

Cung Ngạn Hoa của thái hậu.

Nàng biết nàng ra khỏi lãnh cung tám chín phần là ý của thái hậu.

Mà lý do còn lại, nàng không ra khỏi lãnh cung, không gây nên tội tày trời thì chức vị hoàng hậu không bao giờ phỉ bỏ.

Vậy hẳn vì sao không thuận nước đẩy thuyền, cả một đám người tự tiêu diệt nhau sau đó hẳn mang nữ nhân của mình đến, hết mực bảo vệ, ai có thể đụng vào chứ.

Thái hậu đang ngồi thưởng hoa nghe nói hoàng hậu nương nương cầu kiến thì lập tức cho truyền.

Diệp Y Lam hôm nay một thân y phục màu lam nhạt, trang sức mộc trầm đơn giản nhưng làm người ta yêu thích không rời mắt.

”Thần thiếp ra mắt mẫu hậu, mẫu hậu vạn phúc kim an. “Diệp Y Lam vui vẻ cười với thái hậu.

Thái hậu cười vui vẻ, ánh mắt từ ái Diệp Y Lam.

”Lam nhi, con lại đây cùng ai gia đánh cờ. “

”Được ạ.”

Nữ phụ thật ra tài đánh cờ của nàng ta rất tốt, nàng kế thừa trí nhớ của nàng ta tất nhiên tài đánh cờ cũng không ngoại lệ.

Diệp Y Lam nhìn bàn cờ không khỏi thờ dài.

Bàn cờ này vốn là thế cờ bí.

Thế trận tam giác, quân cờ trắng bị quân cờ đen gắt gao bao vây rút hết khí liền biến thành tù binh của quân cờ đen.

Thế cờ này chỉ cần cờ trắng trả một nước liền bị quân cờ đen gắt gao bám theo.

Nếu nàng cố gắng hết sức chỉ có thể là cờ hoà mà thôi.

Diệp Y Lam hạ xuống một quân cờ trắng.

Thái hậu sững sốt sau đó bật cười haha, đứa nhỏ này thật có ý tứ.

Hai người bọn họ đánh cờ đến tận trưa.

Thái hậu hưng phấn nhìn bàn cờ, thế trận tam giác của cờ đen hoàn toàn bị phá, cờ trắng thuận lợi lấy lại khí, thoát ra khỏi cảnh làm tù binh.

Một thế cờ hoà, mỗi bước đi đều chuẩn xác, nha đầu này tài đánh cờ càng ngày càng cao rồi.

Tần ma ma bên cạnh thái hậu cung kính cuối người với Diệp Y Lam sau đó dùng giọng nói không nghe không ra vui buồn nói.

”Thái hậu, hoàng thượng đã đến rồi.”

Ánh mắt thái hậu loé lên sự vui mừng thì nụ cười thần nhiên bên miệng Diệp Y Lam có chút cứng lại.

Cmm, là hoàng thượng ngựa đực cầm tinh con heo kia tại sao lại đến vào lúc này.

Nàng liếc nhìn nụ cười của thái hậu liền hiểu ra, hẳn là do thái hậu mời đến.

Không để nàng YY quá lâu, một bóng dáng cầm bào màu tím thẫm xuất hiện.

”Mẫu hậu hôm nay tâm trạng hẳn rất tốt nhỉ.” Gương mặt tuấn mỹ vẫn không gọn sóng, chỉ là giọng điệu của hắn đã đỡ lạnh đi chút ít.

Thái hậu vui vẻ nói :

”Phong nhi, nhờ có Lam Nhi nha đầu mà ai gia mới vui như vậy. “

Quân Phong Minh khó hiểu cau mày nhìn thiếu nữ bên cạnh đang phúc thân chào hắn.

Đôi mắt hắn loé lên sự khác thường.

Mùi hương này, là nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Tuyệt Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Bữa cơm khó nuốt

Quân Phong Minh nhìn chăm chăm Diệp Y Lam, nếu ánh mắt có thể làm thủng lỗ trên người thì lúc này trên người Diệp Y Lam hẳn đã có vài lỗ rồi.

Diệp Y Lam bị nhìn có chút không thoải mái, nhìn cái gì chứ, cái tên ngựa đực này, còn nhìn nữa lão nương sẽ nhìn không khoét mắt người quăng cho chó ăn ngay bây giờ tin không.

Thái hậu tình quái nhìn Quân Phong Minh lại nhìn ánh mắt cực kì lạnh nhạt của Diệp Y Lam thì ánh mắt trở nên lấp lánh đầy sao.

Thái hậu nhìn qua tần ma ma bên góc, ánh mắt liếc về bàn cờ trên bàn.

Tần ma ma đi theo thái hậu nhiều năm như vậy, lập tức hiểu ý của chủ tử.

Tần ma ma kéo kéo nhìn qua bàn cờ, kinh hô nói:

”Đây chẳng phải bàn cờ hôm trước thái hậu cùng hoàng thượng đánh sao, đây vốn là thế cờ không thể đi tiếp, không nghĩ tới hoàng hậu nương nương lại có thể khiến nó là cờ hoà.”

Quân Phong Minh đôi mắt loé lên thâm ý nhìn bàn cờ, nước cờ không xảo quyết nhưng quyết tuyệt, mỗi một lần hạ cờ đều có ý nghĩa riêng.

Không nghĩ đến hoàng hậu nổi tiếng cái gì cũng không biết, về thiên phú chơi cờ lại giỏi như vậy.

Có chút ý tứ.

Quân Phong Minh thì thông thả rồi nhưng Diệp Y Lam tay chân lạnh ngắt, hiện tại nàng không hiểu ý của thái hậu nữa thì nàng chính là ngu xuẩn không chỗ nào chê được, nàng thâm hận không thể độn thổ ngay bây giờ.

Thái hậu thấy ánh mắt Quân Phong Minh vẫn giống như một khối băng tuyết ý liếc nhìn bàn cờ xong nhanh chóng không thèm để ý tới lập tức bà cảm thấy thất vọng.

”Được rồi, Phong Nhi và Lam Nhi hai con liền ở lại dùng cơm trưa với ai gia đi.”

Diệp Y Lam không thể từ chối chỉ mong ngựa đực hoàng đế nhanh chóng từ chối đi.

(Tiểu Nhã: Em nói này, chị đừng có 1 chữ ngựa đực, hai chữ ngựa đực được không, chị là Trạch nữ thì anh ấy cũng là Trạch nam đó./ DYL: Thật ra thì người như khối băng như hấn đúng là không trông mong gì/ Tiểu Nhã: Nghẹn...)

Đáng tiếc, dường như Quân Phong Minh căn bản không hề nghe lời cầu nguyện của nàng, hấn rất bình tĩnh nhận lời thái hậu.

”Nhi thần cũng đã lâu không dùng bữa cùng mẫu hậu, hiện tại công vụ cũng không vội, liền cùng mẫu hậu dùng bữa đi.”

Diệp Y Lam quẫn, ta quẫn, người thật không biết tốt xấu, vì cái gì không nhận lời chứ.

Quân Phong Minh, người nhớ kỹ cho lão nương.

Nụ cười bên khóe môi của Diệp Y Lam cực kì ôn nhu khiến cho Quân Phong Minh lạnh có sống lưng.

Có chút ý tứ.

Quân Phong Minh đẩy mắt loé lên chút ý vị thâm trường liếc nhìn Diệp Y Lam một chút.

Thái hậu lại một chút cũng không cảm thấy nụ cười của Diệp Y Lam rất quái dị, bà thân mật kéo tay nàng ngồi xuống bàn ăn.

”Ai gia thấy con càng ngày càng gầy, vì thế cho ngự thiện phòng chuẩn bị vài món ăn con thích.” Thái hậu sát xa nhìn Diệp Y Lam, nàng đã 16 tuổi rồi lại gầy như vậy, một con gió cũng có thể thổi bay nàng.

Không được bà nhất định sẽ bồi bổ tốt nha đầu này.

Quân Phong Minh cũng nhìn không được đánh giá Diệp Y Lam, mày kiếm hơi nhủ lại.

Quả thật rất gầy, nữ nhân của hấn sao lại gầy như vậy.

Diệp Y Lam cong môi, ra vẻ giận dỗi nói:

”Mẫu hậu đây là chê Lam Nhi không đẹp sao.”

”Đúng vậy, nên con phải ăn nhiều một chút, gầy thành cái dạng gì rồi.”

Thức ăn đúng dịp đưa lên, thái hậu lập tức quăng con trai bảo bồi một xó vô cùng vui vẻ gấp thức ăn cho Diệp Y Lam.

Diệp Y Lam hộc mắt có chút đỏ, trong lòng một cỗ âm áp chạy qua.

Trong cung này chỉ sợ có mình thái hậu đối với nàng thật tốt thôi.

Bậc đế vương không thể tin.

Nữ nhân hậu cung cũng rất đáng sợ.

Vậy hiện tại đối với nàng thật tâm với nàng chỉ có thái hậu.

Lúc trước trong kịch tình chỉ biết hoàng đế với thái hậu vốn tình mẫu tử rất tốt.

Khi nữ chính xuất hiện, thái hậu không đồng ý nàng ta lên ngôi hậu mà bị nữ chính hạ sát.

Ai, thái hậu vì mẫu hậu tốt với Lam Nhi nên Lam Nhi hứa dù có chết, Lam Nhi cũng sẽ bảo vệ mẫu hậu.

Lại nghĩ đến tên hoàng đế bên cạnh, một cỗ tức giận từ đầu xông đến.

Ngựa đực khốn kiếp, nhìn người như vậy lão nương cực kì chán ghét người.

Nàng hung hăng cắn miếng thịt do thái hậu gấp, cứ nghĩ đến đó là Quân Phong Minh mà hà giận.

Lão nương cắn chết người, lão nương cắn này, cắn chết người này.

Sau một hồi đại chiến Diệp Y Lam rốt cuộc cũng hà giận mỉm cười.

Chỉ là nàng thấy không khí xung quanh có chút không ổn.

Nàng nhìn thái hậu đưa dùi trên không trung tập trung nhìn nàng, như muốn biết bao lâu rồi nàng không ăn cơm.

Càng nghĩ lòng thái hậu càng xót xa hơn.

Trái lại Quân Phong Minh là bị ngăn người, mắt hấn dán chặt lên đôi môi nhỏ của Diệp Y Lam đang hung hăng cắn thức ăn của nàng.

Hắn nổi cảm xúc lạ thường.

“A, xin lỗi, tướng ăn của con có hơi không tốt.” Diệp Y Lam xoa đầu cười hề hề vô tư nói.

“Không sao, rất đẹp ...” Quân Phong Minh lời vừa nói ra, liền hối hận.

Thái hậu khó tin nhìn hắn, Diệp Y Lam trực tiếp ngốc lảng.

Tần băng vừa rồi khen nàng.

Nàng tuyệt đối điên rồi, hay hắn lại lên cơn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Tuyệt Mĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tẩu vi là thượng sách.

Quân Phong Minh đưa tay che miệng ho khan nhìn thái hậu chớp mắt hai cái.

Diệp Y Lam cùng thái hậu thấy cảnh này lập tức ghen.

Hoàng thượng ngựa đực đại nhân, người dùng trung bộ mặt lạnh lùng đáng yêu như tiểu bạch đó.

Lão nương thừa biết người là cái dạng đạo hạnh gì, chớp cái gì mà chớp, mắt người có tật sao.

Quân Phong Minh thấy hai người dùng ánh mắt như nhìn sinh vật lạ nhìn hắn thì lập tức đảo tròn mắt lung tung, sau đó khôi phục bộ dáng ngàn năm không tan tiếp tục gấp thức ăn bỏ miệng.

Diệp Y Lam nhìn hắn híp mắt sau đó tiện tay gấp một miếng thịt bỏ miệng, ai biết vì quá chăm chú nhìn ai đó, kết quả là thịt chừa vào miệng đã lên tới mũi.

Thái hậu vừa mới định thần lại đang tính gấp miếng thức ăn thấy hành động của nàng đang muốn cản lại nhưng không kịp.

Diệp Y Lam đưa thức ăn lên mũi hồi lâu vẫn chưa tìm được chỗ bỏ vào lập tức cuối đầu xuống, sau đó xấu hổ bỏ vào miệng.

” Khụ, mẫu hậu, người đừng nhìn Lam Nhi nữa, Lam Nhi gấp thức ăn cho người.” Diệp Y Lam thấy thái hậu nhìn mình bằng ánh mắt kì dị lập tức cười lấy lòng sẵn tiện gấp vài món cho thái hậu.

” Hào.” Thái hậu cuối đầu cười trộm.

Xem ra không phải không có khả năng khiến tiểu tử cùng nha đầu này thích nhau.

Nhất định phải tính kế từ bây giờ, Phong Nhi mấy năm nay dù đến hậu cung cũng không đụng vào nữ tử, điều này bà biết, không thể cứ để như vậy mãi.

Đôi mắt thái hậu le lên tia sáng, hai người ngồi hai bên sông lưng đột nhiên có chút ớn lạnh.

Sau khi ăn cơm xong, thái hậu hùng hồn tuyên thệ:

” Phong nhi, Lam nhi dù gì cũng mới từ lãnh cung ra, con đưa Lam nhi đi dạo đi.”

Diệp Y Lam xuất chút đứng không vững, khó khăn nói:“ Mẫu hậu, Lam nhi biết chính sự của hoàng thượng rất nhiều, Lam nhi không dám làm phiền hoàng thượng.”

” Ha ha, Lam nhi con thật hiểu lý lẽ... Phong nhi, chính sự thật nhiều lắm sao?” Thái hậu từ ái xoa tay nàng sau đó hết sức ý vị thâm trường nhìn Quân Phong Minh.

Ý bảo người dám nói nhiều thì sau này không cần đến gặp người làm mẫu thân như ta, ta tuyệt đối không có đứa con như người.

Diệp Y Lam nghe vậy thì hai tay âm thầm cầu nguyện.

Cầu trời cho ngựa đực hoàng đế từ chối, ta không muốn cơm trưa vừa ăn xong lại phun ra.

Mà thật sự thì mỗi hoàng đế nào đó căn bản chẳng nghe được lời cầu nguyện vớ vẩn của nàng, vẫn vong phạm phong kinh nói:

” Hào, dù sao hôm nay chính sự cũng không nhiều, trăm bồi hoàng hậu đi dạo.”

CMN, người đừng có lấy cái lý do cũ rích đó được không.

Làm như bốn tiểu thư không biết công việc hoàng đế bận cỡ nào.

Hừ, chính sự không nhiều?

Là trò cũng phải nghĩ ra cái lý do khác chứ.

Thái hậu vừa lòng gật gù đầu, cười tủm tỉm nói:

” Xem ra thật sự không bận rồi, Lam Nhi con xem thật đúng lúc, được rồi hai con lui ra đi, ai gia mệt mỏi.”

Diệp Y Lam nhìn thái hậu tràn đầy xuân sắc nào có chút gì là mệt mỏi.

Ở đâu đó trong ngự thư phòng, Quân Mặc Diễn ai oán nhìn đồng tấu chuông.

Hoàng huynh, huynh cũng đừng đùa ta như vậy có được không, huynh là hoàng đế cơ mà, ta vừa mới chở về không bao lâu huynh liền áp bức người khác quá đáng a.

Quân Phong Minh cùng Diệp Y Lam đi song song cùng nhau ngắm ngự hoa viên, cả hai đều không mở miệng chỉ đi về phía trước.

Phía sau hai người là Đình Hương cùng Đức Công công.

Đức công công thấy hoàng hậu im lặng không lên tiếng thì cảm thấy kì lạ.

Chẳng phải các nương nương đi cùng hoàng thượng đều sẽ bắt chuyện để mong được hoàng thượng chú ý sao, vì sao hoàng hậu im lặng như vậy.

Diệp Y Lam nhìn cảnh sắc ngự hoa viên sau đó dừng trên một chậu hoa anh túc cạnh lương đình.

Một chậu hoa màu đỏ thắm đẹp kinh hồn khiến người ta không rời mắt.

” Hoa anh túc.” Nàng nhin không được bật thốt.

Quân Phong Minh nhìn theo ánh mắt của nàng dừng lại trên chậu hoa mà thất đệ mang về, mày kiếm nhíu lại: “Hoàng hậu biết loại hoa này sao?”

” Đúng vậy, nó là hoa anh túc, một loài hoa gây nghiện...” Diệp Y Lam nở nụ cười trong suốt nhìn chậu hoa.

Quân Phong Minh có chút ngây người nhìn nàng, đang tính mở miệng nói cái gì đó thì một thanh âm ôn nhu vang lên.

” Thần thiếp gặp qua hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương.”

Cả hai người đồng loạt nhìn ra phía phát ra âm thanh.

Chỉ thấy một nữ tử toán thân toát ra khí chất ôn nhu hiền thực.

Một thân phục sức đơn giản nhưng vô cùng đẹp mắt.

Người này hẳn là lương phi đi.

Thấy tình hình này, Diệp Y Lam lập tức ôm đầu, nhíu mày nói:

” Hoàng thượng, thân thể thần thiếp có chút không ổn thần thiếp cáo lui trước, cứ để lương phi bồi hoàng thượng đi dạo vậy.”

Vừa nói xong cũng nhanh chóng chuồn đi, hiện tại không chuồn thì đợi khi nào nữa.

Nhìn bóng dáng nàng chạy đi, Quân Phong Minh trông mắt mang theo ý nghiền ngẫm.

”Hoàng thượng, thần thiếp bồi ngài đi dạo.”

Quân Phong Minh mặt không đổi sắc nói: “ Không cần, hôm nay chính sự của trẫm còn rất nhiều, hôm khác đi.”

Sau đó phất áo bỏ đi.

Khụ~ ai vừa nói chính sự không nhiều vậy?

Lương phi lập tức cuối người: “ Thần thiếp cung tiễn hoàng thượng.”

Khi Quân Phong Minh đi xa trông mắt của Lương phi loé lên sự ngoan độc cùng oán hận.

Diệp Y Lam ngơoi được lắm.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Tuyệt Mĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Đánh đòn phủ đầu.

Diệp Y Lam mang một tâm trạng vui mừng ra khỏi Ngự Hoa viên.

Vừa chạy về Lam Yểm cung nàng lập tức nằm dài ra nhuyển tháp lười biếng nói:

” Đĩnh Hương, em nấu giúp ta ít canh đi, canh nào mát một chút, lúc trưa ăn đồ ăn bên cung thái hậu ta ăn hơi nhiều đồ nóng.”

Đĩnh Hương nghe vậy thì che miệng cười trộm, lúc này chủ tử đem thức ăn ra chút giận cả nàng ta lúc ấy cả nhìn cũng không dám nhìn.

” Vâng. “Đĩnh Hương đi ra.

Diệp Y Lam phất tay với Lục Tiểu Thanh:

” Tiểu Thanh sao rồi.”

” Chủ nhân có tất cả 12 cung nữ 6 thái giám trong Lam Yểm cung, có 2 cung nữ do thái hậu phái đến là Tiểu Đồng và Tiểu Nhạc, có 2 cung nữ là người của Đức công công bên chỗ hoàng thượng phái đến là Thanh Tiên và Thanh Từ, còn lại 8 người là của Băng cung ti. Về phần thái giám có Tiểu Thuận là đại nội thị vệ, còn có 2 người bên chỗ Lương Phi và Huệ Phi. Số còn lại là cộc ngầm của thừa tướng, thân thủ không tệ, hẳn là từ sĩ trải qua nhiều huấn

luyện.”

Lục Tiểu Thanh nhanh gọn nắm bắt tình hình cung nhân, tính báo không sót một chữ.

Diệp Y Lam cuối người nghịch ngón tay, trong Lam Yểm cung hiện tại toàn tai họa.

”Tiểu Thanh, em cứ sắp xếp đám người đó cho gọn gàng một chút, để hai người của thái hậu lại về phần những người khác không được phép bước lên chính điện, cũng không được đưa gần đến chỗ của ta, nhất là phòng ngủ và thư phòng, phát hiện phạt 80 bản.” Diệp Y Lam trầm giọng ra lệnh, thà phòng trước để diệt trừ hậu họa.

”Vâng.” Lục Tiểu Thanh lập tức lui ra.

Diệp Y Lam cười lạnh, tử sĩ sao?

Phụ thân thân ái, nữ phụ bị biếm vào lãnh cung cũng có phần ông ta mà.

Lần này lại phải tử sĩ tới.

Phụ thân rốt cuộc trong hồ lô của ông bán thuốc gì.

Bất quá thuốc gì cũng được, ta đây rất có hứng thú xem diễn, bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.

Đinh Hương vừa bung chén canh đi vào vừa thấy nụ cười nửa miệng thì tay không tự giác rung lên.

Nàng ngửi được mùi tính kẻ đầu đây.

”Chủ nhân, nô tỳ vừa hầm canh hạt sen cho người, người ăn cho nóng.” Đinh Hương vui vẻ gọi Diệp Y Lam.

Diệp Y Lam nhìn chén canh hạt sen thì không khỏi thảm than, cổ đại cũng có hương vị cổ đại, ít nhất món ăn không tệ.

Diệp Y Lam tâm tình vui vẻ ăn canh hạt sen sau đó quăng hết âm mưu dương mưu gì đó ra khỏi đầu, leo vô chăn ngủ một giấc.

----- Ngự thư phòng -----

Quân Phong Minh ngồi phê duyệt tấu chương vừa nghe Đức công công báo lại, hần cau mày phát tay ra hiệu cho Đức công công lui ra.

Đức công công vừa đi, từ trên xà ngang hạ xuống một người, một thân hắc y, gương mặt tuấn mỹ yêu nghiệt, giọng nói tâm phần đùa cợt.

”Từ sĩ, lão hồ ly tim cũng sắp đình công đến nơi rồi còn tính âm mưu gì.”

Quân Phong Minh im lặng suy nghĩ, sau đó không nhanh không chậm quăng ra một câu:

”Thất đệ, đệ về rồi cũng nên đi thăm mẫu hậu đi, dạo này bệnh tình của mẫu hậu chuyển xấu đi rồi.”

Người áo đen này chính là Thất vương gia Quân Mặc Diễn.

Quân Mặc Diễn nghe vậy thì sắc mặt khê đổi:

”Đệ nhất định sẽ tìm được quý y chữa bệnh cho mẫu hậu, hoàng huynh không cần lo lắng.”

”Dạo trước Dương đã tìm hiểu được quý y có liên quan đến Hồng Hạc Môn, đệ xem thử mà điều tra, nhưng trước tiên cứ đi thăm mẫu hậu đi.” Quân Phong Minh mặt vẫn không thay đổi nói.

”Được rồi, được rồi, đệ đi trước.” Quân Mặc Diễn nghe vậy cười cười sau đó biến mất trong không khí, hần mà ở đây sẽ không chịu nổi khuôn mặt lạnh như băng sương của hoàng huynh mất.

Sau khi Quân Mặc Diễn đi, trong ngự thư phòng chỉ còn lại Quân Phong Minh.

Hần nhìn tấu chương một lúc lâu cũng không thể đọc vô.

Trong đầu hần đột nhiên nghĩ đến hình ảnh của nàng.

Nghịch ngợm trong đêm tối, khinh công hơn người.

Tướng ăn như một tiểu mèo hoang khiến hần nhìn không được nhếch môi mỉm cười.

Hần không hiểu những tin đồn trước kia là như thế nào nhưng hần biết nàng là một cái thâm tàng bất lộ.

Nội cái khinh công kia đã biết nàng không phải nhân vật nhỏ bé trên giang hồ.

Hôm nay hấn phát hiện nha đầu đi theo nàng đến cung Ngạn Hoa bước chân vô cùng nhẹ, nhịp thở vô cùng ổn định, ngay cả nha đầu tí nữ bên cạnh cũng thâm tàng như vậy.

Lại nghe cách thông báo, nàng biết rõ đó là người của hấn lại một chút cũng không nể mặt, không cho bước lên chính sảnh, thấy nàng liền đi đường vòng không thì bị phạt 80 trọng.

Diệp Y Lam a Diệp Y Lam, người cứ tiếp tục làm cho trầm cảm thấy hứng thú, trầm chắc chắn sẽ vì người mà giữ ngôi hậu cho người.

--- --- Lam Yêm Cung -----

Diệp Y Lam đang ngủ thì một đám người không yên phận cầu kiến.

Đinh Hương đã vô cùng có trách nhiệm nói:

”Chủ nhân nhà ta không thích bị quấy rầy giấc ngủ, nếu phạm đến giới hạn của chủ nhân chúng ta e là mọi người gánh không nổi.”

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Tuyệt Mĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Một đám nữ nhân ồn ào.

Diệp Y Lam nằm trên chiếc giường, mi mắt nhú chặt, lúc ở lãnh viện không ai đến thăm, hiện tại thì một đám phiến toái đưa tới cửa.

Mẹ nó, có im cho lão nương ngủ không.

Trách là thính giác của nàng quá nhạy bén, ai, ở chính sảnh tới phòng ngủ phải mất một đoạn dài mà nàng tuyệt không ngủ được.

Diệp Y Lam từ trên giường ngồi dậy, gương mặt âm u, nàng muốn quay về lãnh cung ngay bây giờ.

”Tiểu Thanh, giúp ta thay đồ.” tầm mắt Diệp Y Lam không có gì cả, nhưng trong lòng đang mắng tên hoàng đế nào đó, ngựa đực, thê thiếp cũng nhiều như vậy.

Giờ nàng thật sự hiểu nỗi khổ tâm của nữ chính rồi.

Nhiều như vậy suốt ngày làm phiền, không giải quyết mấy người chỉ sợ nàng muốn ngủ thêm cũng không được.

”Chủ nhân, người dạo gần đây giấc ngủ không tốt, hay là ngủ thêm chút nữa đi.”

Lục Tiểu Thanh thấy sắc mặt của Diệp Y Lam thì bỗng chốc lại lo lắng, tiểu thư mấy ngày trước vì vụ thiếu nữ mất tích mà sắc mặt nhợt nhạt.

Đám nữ nhân kia sớm không đến muộn không đến lại nhân lúc chủ nhân không khỏe nhất đến làm phiền.

Nàng ta đột nhiên dâng lên một cảm xúc rất muốn giết chết đám người đó.

”Bỏ đi, ồn ào như vậy, muốn ngủ thêm một chút cũng không được.”

Diệp Y Lam buồn bực nói.

”Vâng.”

Lục Tiểu Thanh nhanh chóng thay y phục cho Diệp Y Lam. Nàng ta chọn một bộ đồ màu tím nhạt, lụa tơ mấy ngày trước Diệp Hoa Phưởng gửi đến, trang sức vẫn đơn giản như trước.

Trong sảnh chính có tất cả 6 nữ nhân, đều oanh oanh yến yến, đều mỹ mạo hơn người, phục sức xa hoa.

Ngồi đầu là Lục Quý Tàn, tiếp theo là An Chiêu Nghi, số còn lại hẳn là mỹ nhân được phong trong buổi tuyển chọn tú nữ.

Bọn họ thấy Diệp Y Lam đều có chung một thái độ khinh khinh, hầu như không coi nàng ra gì, trong đáy mắt của bọn họ còn có sự khinh thường, ghen tị, chán ghét....

Diệp Y Lam một thân y phục tím nhạt, phục sức đơn giản, không có những son phấn dung tục, nhưng gương mặt sinh đẹp khiến người ta nhìn mãi không chán.

Mỗi một cái dơ tay nhất chân đều có khí chất tao nhã đến đáng sợ.

Nàng thong thả ngồi xuống ghế, híp mắt nhìn một đám nữ nhân nhàm chán cả ngày chỉ biết tính kế kia.

” An chiêu nghi cùng Lục quý tần không biết hôm nay đến chỗ đơn sơ này của bôn cung là vì mục đích gì.”

Giọng nói của nàng nghe không ra một chút vui buồn, từng chữ từ tốn đều đều không nghe ra bất mãn.

Lục quý tần im lặng một lúc lâu sau đó khinh thường, châm chọc, hoàn toàn không thèm để ý đến câu hỏi của Diệp Y Lam:

” Thật không nghĩ đến, đạo đãi khách của Lam Yểm cung tệ như vậy, một chút trà cũng không có, thực một chút lễ nghi cũng không có.”

Chúng nữ xung quanh gật đầu đồng ý, sau đó đắc ý khi người gặp họa.

” À....” Diệp Y Lam ngân dài một âm “ Lễ nghi?”

” Đinh Hương lấy cho bôn cung một tách trà. “ Diệp Y Lam nhấn mạnh chữ lấy một tách trà.

Chúng nữ xung quanh nhủu mày khó hiểu nhìn Diệp Y Lam

Chỉ thấy nàng tao nhã nhận ly trà, từ tốn uống, hoàn toàn không thèm nhìn đến bọn họ chỉ một chút.

” Diệp Y Lam, ngươi đừng có mà quá đáng.” An Chiêu Nghi tức giận, cay nghiệt nói.

” Ai, xem đầu óc ta thật sự lú lẫn rồi. “ Diệp Y Lam đưa tay xoa huyết thái dương bộ dáng lười biếng đột nhiên biến thành lạnh lùng.

Nghe câu nói của Diệp Y Lam, An chiêu nghi vẫn chưa thấy gì khác thường, còn đang tự đắc thì một âm thanh lạnh lùng vang lên khiến mọi người mặt không lấy một giọt huyết sắc.

” Các ngươi đây cũng nói đến lễ nghi với bôn cung sao? Một an chiêu nghi, một Lục quý tần, một đám mỹ nhân do hoàng thượng ban chức, gặp bôn cung đều không hành lễ, các ngươi còn ở đây nói đến đạo đãi khách với bôn cung...”

Tiếng của Diệp Y Lam không lớn nhưng đủ làm cho mọi người trong sảnh chính phải lạnh run.

” Còn có, các ngươi đây là dạy bôn cung cách làm người sao? bôn cung chỉ là người kinh ta một thước ta kính người một trượng, một chút lễ nghi các ngươi còn không biết mà đòi dạy khôn bôn cung sao?”

Chúng nữ nhân phía dưới đều tái ngắt mặt.

” Lục quý tần, An chiêu nghi, các vị mỹ nhân, lúc các người vào cung chưa học lễ nghi sao? “

Chúng nữ nhân phía dưới đều âm thầm cuối đầu, bàn tay trong ngấu áo đang ra sức vó khăn tay.

Thấy bọn họ không hé răng Diệp Y Lam đột nhiên thả ly trà trong tay xuống.

” Xoảng “ một tiếng vang trong khí khiến mọi người trong sảnh đều run rẩy.

Đinh Hương thì đắc ý, thấy chưa chủ nhân là tuyệt nhất, xem còn ai khi dễ chủ nhân của ta, ta liền bóp chết kẻ đó.

” Tất cả các người về tự học lại lễ nghi đi, nếu không học được bôn cung sẽ trình lên thái hậu tìm người dạy lễ nghi cho các người.”

Ngừng lại một chút nàng phun ra thêm một câu.

” Về đi. Bôn cung mệt mỏi không có thời gian cùng các người chơi đùa.”

Nói rồi Diệp Y Lam đứng dậy, lạnh lùng bước ra khỏi sảnh.

Mẹ nó, đánh đòn phủ đầu với lão nương, đợi về tu luyện thêm mười kiếp nữa đi, chút thù đoạn đó mà cũng đòi đầu với ta.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Tuyệt Mĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Gặp Lưu Tỳ Dương.

Diệp Y Lam kéo Đinh Hương khỏi Lam Yểm cung, chạy thẳng một đường đến Ngự hoa viên.

Đây cũng không phải lần đầu nàng đến ngự hoa viên, lần đầu thấy chuyện cầu thả của đôi cầu nam nữ kia.

Lần thứ 2 lại gặp Huệ Phi chẳng còn chút tâm tình đầu mà ngắm phong cảnh.

Lần thứ 3 đi chung với ngựa đực hoàng đế, gặp phải Lương phi, nàng cứ lo chuồng cũng chưa ngắm được gì.

Hiện tại khi thấy rõ phong cảnh, nàng không khỏi thờ dài.

Hoa ở đây cực kì đẹp, hương thơm ở ngự hoa viên tao nhã, uy nghiêm như những loài hoa là vua của các loài hoa.

Diệp Y Lam đi đến gần một bờ hồ.

Thích thú gật đầu nhìn xung quanh.

”Khônnh hồ là hoàng cung, ngay cả cá cũng to như vậy.”

Đinh Hương nghe vậy thì thắc mắc, chủ tử trước giờ chưa bao giờ nói lời đầy ẩn ý như vậy, nhưng một giây sau câu nói tiếp theo của Diệp Y Lam chính là không khách khí tạt cho nàng ta một gáo nước lạnh.

”Đinh Hương em nói xem, bắt chúng, chiên lên hay kho lên ăn ngon hơn?!” Diệp Y Lam cười vô cùng ẩn ý nói.

Bỗng phía xa chỗ lương đình vang lên một tiếng đàn u buồn.

Một khúc nhạc dưới quang cảnh hoàng hôn khiến người ta não lòng.

”Đinh Hương, chúng ta qua đó thử xem.”

Diệp Y Lam hào hứng đi tới, đây là hoàng cung, trừ mấy nữ nhân lấy lòng hoàng thượng còn ai to gan ngồi ở ngự hoa viên đàn nữa chứ.

Chỉ là tiếng đàn này rất hay, có thể đem so sánh với mẹ nàng.

Mẹ nàng tiếng cầm rất ấm áp, rất hạnh phúc, có lẽ vì mẹ nàng gặp được một người đàn ông tốt như bố đi.

Tiếng đàn này lại rất cô độc, lãnh ngạo, rất muốn không tranh sự đời nhưng lại cứ bị cuốn vào vòng xoáy.

Là nữ nhân hậu cung nào có tâm cao khí ngạo như vậy, nàng muốn gặp mặt sau đó biến hai người thành chị em tốt.

Chỉ là khi đi tới lương đình, không phải thấy bóng nữ nhân như nàng tưởng tượng mà lại là nam nhân áo bào tím than, gương mặt tuấn mỹ có chút ôn hòa, có chút đùa cợt, khiến người ta mê mẩn.

Ngón tay y lướt nhanh trên mặt đàn tạo nên những ma âm mê hoặc lòng người.

Trong đầu Diệp Y Lam đột nhiên thoáng qua một ý nghĩ rất ư là điên cuồng.

Hắn liệu có phải là nam sủng của hoàng thượng không?

”Đinh Hương, em nói xem hắn là nam sủng của hoàng thượng sao. “Thanh âm của Diệp Y Lam rất nhẹ nhưng nó như một quả bom quăng xuống hồ nước.

Đinh Hương xuýt chút đứng không vững, còn nam nhân kia xuýt chút nữa nhào ra đánh cho Diệp Y Lam một trận cho ra trò.

”Chủ tử, người có thể cái chủ ý đó được không?”Đinh Hương mặt mũi méo sệt nhìn chủ tử nhà mình, giọng nói có chút run rẩy.

Chủ tử đúng thật là có suy nghĩ chẳng giống người thường tí nào.

Nam sủng, một cho chủ tử có thể nghĩ ra.

Diệp Y Lam cũng không [phát hiện tiếng đàn của nam nhân kia có chút sai nhịp, cơ mặt có chút cứng ngắt, nàng còn hào hứng quăng thêm một quả bom.

”Đinh Hương em không thấy nam nhân kia thật sự đẹp còn hơn cả một nữ nhân sao, dáng người cao, da trắng mịn chăm sóc kĩ còn hơn cả các tiểu thư

khue các, còn có ngón tay hần cứ như bảo vật trời cho, rất có tố chất làm tiểu thụ.”

”Chủ tử, cái gì tiểu thụ.”

Đinh Hương khoe miệng run rẩy, chủ tử vị công tử kia là đệ nhất công tử Nhạc Lâm quốc ấy, người nam nhân mà các thiếu nữ hằng mong ước, người có thể bỏ mấy cái tử miêu tả tiểu thụ khoe các được không?

”Chính là, cái kia.... ai, có nói em cũng không hiểu, tiểu thụ chính là một nam nhân có thể làm nữ nhân nằm dưới thân một nhân khác rên rĩ...”

Diệp Y Lam cười hắc hắc nói.

(Mỗ beta * phun nước - ho kịch liệt* ai ... đó làm... on lời ... chị ... ấy xuống hoặc ... bịt ... miệng chị ấy ... cũng tốt ...)

Đinh Hương lập tức lấy tay che mặt, ta tuyệt đối không quen người này, ta tuyệt đối chưa từng quen người này.

”Tung” tiếng giây đàn đứt, nam nhân bên trong lưng đinh vốn giữ nụ cười ôn nhu nay có vài phần cứng ngắt, y Luru Tuy Dương đệ nhất công tử Nhạc Lâm quốc.

Từng có rất nhiều nữ nhân theo đuổi nhưng có chết hần cũng chưa từng nghĩ đến một ngày mình bị một nữ tử miêu tả giống tiểu thụ khoe các.

Tệ hơn còn nói hần chính là một nam sủng của hoàng thượng.

Còn có cái gì tiểu, cái gì thụ ấy nhỉ.

Là một nam nhân có thể thay thế một nữ nhân nằm dưới thân một nam nhân khác rên rĩ.

Y giống lắm sao?

Nàng rốt cuộc là nữ tử như thế nào.

Còn một vấn đề nữa là y chưa bao giờ hận mình có võ công cao làm gì, khoảng cách xa như vậy hần đều nghe rõ mồn một.

Vấn đề là âm lượng của nữ tử kia vốn không nhỏ, cho dù y có giả mù cũng không thể giả điếc.

Luru Tuy Dương nhìn chăm chăm vào dây đàn bị đứt không biết đang suy nghĩ cái gì đó thì tiếng của Diệp Y Lam tiếp tục vang lên, hơn nữa khoảng cách rất gần.

”Ai, dây đàn bị đứt rồi...” Diệp Y Lam nhìn dây đàn sau đó nhìn về mặt đờ đẫn của Luru Tuy Dương nhìn mình, nàng vỗ mạnh vào vai y và nói.

”Bản cung sẽ nhờ người sửa giúp ngươi, ngươi đừng đau lòng.”

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Tuyệt Mĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Minh, người có một nữ nhân rất ... đặc biệt.

Luru Tuy Dương nhíu mày nhìn gương mặt xinh đẹp gần trong gan tát, y cảm thấy có chút khó thở.

Gương mặt xinh đẹp, không son phấn nhưng gò má ửng hồng có chút mê người, bờ môi cong đỏ mọng khiến người ta không từ chối nhìn thêm vài lần.

Hơn nữa ánh mắt trong suốt, nụ cười rực rỡ, cả người tỏa ra linh khí khiến người ta yêu thích ngắm nhìn.

(Tiểu Nhã * vỗ đầu Luru Tuy Dương* 〇 người ta là hoa đã có chủ rồi.

Luru Tuy Dương: Em đập đầu Minh cho anh làm nam chính thế nào.

Tiểu Nhã: anh đừng quên giá catse em thuê anh làm việc vô cùng đắt đỏ, anh đừng có mà đòi làm chính, em không có đủ chi phí chi trả cho anh đâu.)

Luru Tuy Dương càng nhìn càng như bị say nắng, gương mặt cũng hồng đi vài phần.

Nếu có nữ nhân nào yêu thích y mà thấy bộ dạng này của y sẽ điên cuồng gào thét lên cho coi.

Diệp Y Lam thấy bên má của Luru Tuy Dương có chút hồng thì không khỏi nghĩ tới, quả nhiên là tiểu thụ da mặt thật mỏng a.

Nam nhân tốt đẹp như vậy lại bị tên hoàng đế ngựa đực kia nhúng chàm, ai, thật đáng tiếc mà.

Diệp Y lam lại thương cảm vỗ lên vai y thêm một cái.

Về mặt viết rõ: ta hiểu mà, người không cần nói ta cũng hiểu mà....

Lưu Tùy Dương nhìn cánh tay Diệp Y Lam ở trên vai mình liên tục vỗ.

Còn về mặt nàng liên tục hiện lên về cổ lên, ta nhất định sẽ ủng hộ người thì mặt lập tức đen lại.

Sau đó thì Diệp Y Lam cảm thấy bụng có chút đói liền lập tức vỗ tay với Lưu Tùy Dương vui vẻ nói.

” Anh bạn tiểu thụ, lần sau gặp lại. “ Sau đó nàng liền kéo tay Đinh Hương chạy về cung.

Lưu Tùy Dương nhìn theo bóng nàng, cảm thấy có chút quen thuộc hình như đã gặp ở đâu rồi nhưng y không tài nào nghĩ ra.

Bên này Diệp Y Lam vui vẻ đi lại sau đó đột nhiên nàng nghĩ đến cái gì.

” Đinh Hương, em nói xem nam nhân vừa rồi là vị quý nhân nào?”

” Chủ tử ... thật ... ra ...” Đinh Hương muốn lên tiếng thanh minh thì lại bị chủ tử thân yêu của mình cắt đứt.

” Không đúng, hần là nam nhân nhất định là phải yêu đương vụng trộm, chuyện mất mặt hoàng gia như vậy chắc chắn sẽ không công cáo mà ban cho người ta chức vị.”

Diệp Y Lam lại chặc lưỡi:

” Đáng tiếc nam nhân đẹp như vậy, hần chỉ cần có bộ mặt đó không cần có tài hoa gì lại đi làm nam sủng, Đinh Hương người nói xem có phải hoàng thượng quá chèn ép, bức ép hần ở bên mình không.”

Đinh Hương có phần run rẩy, đầu càng ngày càng cúi thấp xuống, chủ tử, người đừng để cho hoàng thượng nghe được những lời này.

” Nhưng cũng không đúng, theo kịch tình hoàng thượng cũng chỉ có mình nữ chính không hề nhắc đến vị nam sủng nào.”

Diệp Y Lam đảo mắt một vòng sau đó lại gật đầu như già tòi.

'Cũng đúng, dù sao hoàng thượng dù có tới hậu cung cũng không đụng nữ tử nào, chắc chung trình vì nam nhân kia, sau đó lại gặp nữ chính rồi lại tâm tâm niệm niệm yêu nữ chính sau đó ban cho nam nhân kia một ly rượu độc... vô tình nhất bậc đế vương đúng không sai, chỉ trách cho số phận nam nhân họa thủy thôi.'

Chỉ là mấy lời này nàng giữ trong lòng, không nói ra chứ nàng mà nói ra chắc chắn nha đầu Đinh Hương trực tiếp ngật xỉu ngay tại đây.

Đinh Hương cật lực thu bộ dáng mờ mịt, ngửa đầu lên nhìn trời.

Ai, hôm nay hoàng hôn thật đẹp.

Lại nghe Diệp Y Lam nói : “ Hoàng hôn đẹp thật...”

Đinh Hương chưa kịp mừng rỡ vì chủ tử biết thương thức cảnh đẹp quăng mất mấy cái suy nghĩ vớ vẩn đi thì câu tiếp theo của Diệp Y Lam khiến nàng muốn đào cái hố ba tát để biến mất.

” Khiến ta muốn ăn thịt bò....”

Kim Thanh điện

” Minh, người biết không, lúc này ta gặp một nữ tử cực kì thú vị. “ Lưu Tùy Dương cười gian xảo nhìn gương mặt lạnh lùng của Quân Phong Minh.

Quân Phong Minh cũng chẳng buồn nhìn hần, chỉ lo chăm chú nhìn bản đồ chiến sự trên bàn, thuận miệng đáp một chữ: “ Ân “

” Người biết không, nàng nói ta là nam sủng của người. “ Lưu Tùy Dương cũng không chấp nhất đáng về không hiểu phong tình của Quân Phong Minh, trực tiếp đùa cợt nói.

Quân Phong Minh nhìn chằm chằm bản đồ chiến sự hồi lâu mới ý thức được lời vừa rồi của Lưu Tùy Dương, máy kiểng hơi nhú lại, vô thức ngẩn đầu liếc xéo ai đó đang thích ý uống trà.

Môi mỏng chậm rãi phun ra một câu.

” Nam sủng? cũng là ý kiến hay đấy.”

Lưu Tùy Dương đang uống trà lập tức bị sặc, ho khụ khụ liên hồi, một lúc sau mới khó khăn mở miệng:

” Người không phải nói thật đấy chứ?”

” Người nói xem?”

Lưu Tùy Dương lập tức ịu xịu nói.

” Làm ơn tha cho ta đi, ta còn muốn cưới nương tử, sinh nhi tử.... đừng phá hoại thanh danh một đời của ta.”

Quân Phong Minh rất không khách khí nói:

” Thanh danh? người chắc mình có cái gọi là thanh danh chứ?”

Lưu Tùy Dương lập tức lựa chọn ngậm miệng, trong lòng không khỏi ảo não.

Nữ tử kia hẳn là nữ nhân của Quân Phong Minh.

Đúng là hai người này không lấy nhau thì không ai hợp hơn nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Tuyệt Mĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Y Lam tâm sự.

Sau sự việc Lục quý tần cùng An chiêu nghi đến đánh đòn phủ đầu nàng không thành thì các phi tần khác lần lượt đến bái kiến, thay phiên nhau tặng quà cáp.

Diệp Y Lam kiên nhẫn tiếp từng người sau đó liền hạ lệnh sau này không cần tới bái kiến nàng, nàng rất nhừ đầu.

Thái hậu cũng vài lần ngó ý đưa phượng ấn cho nàng, nàng liền vài lần kiếm vài lý do thoái thác, trước mắt nàng không thể cầm phượng ấn.

Nếu nàng giữ phượng ấn lão già kia sẽ đến tìm nàng gây phiền toái.

Nàng không phải sợ phiền toái nhưng trước mắt bên cạnh nàng có rất nhiều tử sĩ bao vây, không diệt hết đám tử sĩ đó chính là họa của hai nha đầu bên cạnh nàng.

Ngân Hoa Linh (Dạ Linh) hiện tại đang ở Giang Thuy, theo dõi tình hình chiến trận.

Hồng Ngân đang ở Tây Thuy theo dõi Hồng Hạc Môn.

Cả hai nha đầu này võ công cao hơn Lục Tiểu Thanh và Đinh Hương, đối phó với đám tử sĩ sẽ nhanh gọn hơn nhưng cả hai nha đầu kia không thể triệu về.

Ngân Hồ lại được mỗi cái đầu IQ cao hơn người ta nhưng võ công thì rất tệ.

Ngân Hồ luyện khinh công không như người khác, chính là cực khổ trèo lên tường rồi hoa lệ bay xuống.

Sau đó thì chảy máu mũi mấy ngày liền không ngừng được.

Bảo nàng ta luyện ám khí, nàng ta liền tự hại mình tay chảy máu, rồi khóc bù lu bù loa.

Bảo nàng ta luyện cung tiễn, trăm mũi tên cả trăm mũi không bay xa quá năm mét.

Nhưng y thuật cùng nhạc lý lại đáng sợ hơn người.

Chỉ cần liên quan đến được, đưa cho nàng những loại lá cây bình thường cũng biến thành độc được vô hình.

Nhạc lý, chính là cảm sắc, âm sắc dù là trên cây đàn bình thường chỉ cần nàng ta đụng phải chính là có thể giết người trong nháy mắt.

Ngân Hồ có thể con gái thất lạc của cầm tông giống như nữ chính, vì thế Ngân Hồ cứ không có võ công như vậy chắc chắn sẽ bị nữ chính giết chết.

Diệp Y Lam nằm trên nhuyễn tháp sâu não không biết làm gì cho đúng.

”Đinh Hương, lập tức bảo Ngân Hồ về đây, bằng tốc độ nhanh nhất.” Diệp Y Lam day day huyết thái dương.

”Là. “Đinh Hương lập tức lĩnh mệnh đi.

Lục Tiểu Thanh bên cạnh đưa cho Diệp Y Lam một ly nước.

”Chủ tử, người vì sao triệu Ngân Hồ về trong lúc này!?” Lục Tiểu Thanh biết lúc này triệu Ngân Hồ về đối với chủ tử chính là vô cùng bất lợi, vậy vì sao triệu Ngân Hồ về.

Diệp Y Lam đưa tay vỗ chán.

”Khả năng của Ngân Hồ người hẳn cũng biết, cầm tông năm xưa để lạc mất hai thiếu nữ, hai người đều con gái của thánh nữ cầm tông Lạc Diệp Ngân, một trong hai người phải chết, người còn sống chính là thánh nữ của cầm tông đòi tiếp theo.”

”Chủ nhân, ta chưa từng nghe qua.” Lục Tiểu Thanh khó hiểu nhìn Diệp Y Lam.

Diệp Y Lam nghịch ngón tay, nở nụ cười bí ẩn.

”Tiểu Thanh, em biết không, hai mươi năm trước Lạc Diệp Ngân vì muốn cự hôn thánh chủ tuyệt tộc mà đào hôn, trong một lần chạy trốn tình cờ gặp một kiếp khách vô danh Diêu Vũ Thiên, họ yêu nhau mà phải chịu truy sát của cầm tông và thánh tộc, vì để cứu Lạc Diệp Ngân kiếp khách kia đã không tiếc thân mình lấy máu để cứu mẹ con họ. Lạc Diệp Ngân bị cầm tông áp giải về vì không muốn con gái của mình phải chịu lời nguyền của cầm tông, Lạc Diệp Ngân đã đẩy cả hai nữ nhi của mình đi hai nơi khác nhau, đáng tiếc, số trời vẫn là số trời... Sự việc 15 năm lại sắp bị ti ti của Ngân Hồ lật lên lại.”

Lục Tiểu Thanh càng nghe càng hiểu hơn, dường như chủ tử biết rất nhiều việc mà trên thiên hạ này ít người biết đến.

”Chủ nhân Diêu Vũ Thiên không phải chính là con trai của cung chủ ma giáo sao?”

”Không sai, năm xưa Diêu Vũ Thiên luyện Nhật Nguyệt của ma giáo, nên ông ta chỉ cần dùng máu để cứu nữ tử mình yêu nhất cùng hai nữ nhi của mình. Chỉ là ta biết ông ta chưa hề chết.” Diệp Y Lam đột nhiên nở nụ cười nhìn về phía chân trời xa xôi.

Vì nàng cũng là nữ nhi của ông ta.

Mẫu thân nàng chính là la sát vô ảnh - Kiều Tích Nhan.

Ông ta không nhận nàng là nữ nhi, nàng bất quá chỉ là một nỗi nhục muôn đời của ông ta mà thôi.

Một cho mẫu thân nàng vứt bỏ giang hồ đệ nhất kiếm đi theo ông ta, đổi lại thì được gì.

Lạc Diệp Ngân bị thương ông ta ở bên cạnh chăm sóc.

Mẫu thân nàng nhìn từ xa rơi nước mắt.

Lạc Diệp Ngân mang thai, ông ta ở bên cạnh chăm sóc.

Mẫu thân nàng đau đớn vạn phần không người chăm sóc.

Lạc Diệp Ngân thuận lợi sinh nữ nhi, một nhà hạnh phúc.

Mẫu thân nàng khó sinh mà chết.

Kiếp số này ai chấp nhận nổi.

Thân phận thật sự của nữ phụ mà chỉ có lão già kia biết được.

Lục Tiểu Thanh lựa chọn im lặng, nhìn chăm chăm bộ dạng của Diệp Y Lam, sau đó cuối đầu âm thầm thờ dài.

”Phải rồi Tiểu Thanh, ta biết một việc nữa.”

Diệp Y Lam dừng chút rồi mới lên tiếng.

”Tà Y chính là đại nội mật thám của Lưu Ly quốc.”

Lục Tiểu Thanh như bị định tại chỗ không thể tin nhìn Diệp Y Lam.

”Tiểu Thanh, mẫu thân em chính là trưởng công chúa đã chết của Lư Ly, phụ thân em chính là đại thiếu gia của Mộ Dung gia, nổi tiếng cái gì cũng không biết, chỉ biết đạo thanh lâu.” Diệp Y Lam nhìn chăm chăm vào Lục Tiểu Thanh.

Lục Tiểu Thanh không thể tin vào tai mình.

Quân Phong Minh ở đằng xa khi nghe những lời của Diệp Y Lam cũng cảm thấy không thể tin.

Nữ tử này biết nhiều thứ mà ngay cả hắc cho ám vệ đi tìm cũng không ra.

Nàng ta thật sự cái gì cũng không biết sao?

”Đi, về kim thanh cung, lần khác lại ghé thăm Lam Yếm cung.”

Quân Phong Minh phát tay với người bên cạnh mình nhanh chóng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Tuyệt Mĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Lệnh bài môn chủ Hồng Hạc Môn

Diệp Y Lam ngồi lì trên giường nhìn quyển sách trên tay không chớp mắt.

Nàng mới nghiêm chỉnh được vài ngày hôm nay lại bê bối với một thân trung y, lộ đôi chân trắng nõn, chiếc chăn vắt ngang eo.

Mái tóc đen xoã tuý tiện có hơi rối, gương mặt xinh đẹp đang hết sức chăm chú nhìn quyển sách.

”Chủ tử à, mặt trời đã lên cao rồi, người đừng nằm trên giường nữa.”

Tiếng một tiểu nữ nhi tầm 14 tuổi vang lên, sau đó thấy một thiếu nữ một thân hồng y xuất hiện.

Gương mặt của thiếu nữ ấy như bông tuyết, xinh đẹp tuyệt mỹ, đôi mắt to, môi anh đào, sống mũi thẳng, đáng người nhỏ nhắn.

Diệp Y Lam nhìn lên thấy bộ dáng của thiếu nữ kia thì bật cười:

”Ngân Hồ, về rồi sao?”

Ngân Hồ vui vẻ chạy lại ôm chặt Diệp Y Lam, khoe miệng nàng nhếch lên nụ cười bất mãn.

”Tỉ tỉ, người ta nhớ tỉ muốn chết. “Ngân Hồ còn biểu hiện một chút lòng thành rơi vài giọt nước mắt.

Diệp Y Lam thấy vậy lập tức đưa tay đầu hàng, lau nước mắt cho Ngân Hồ: “Được rồi, được rồi, muội thật là, để người ta thấy được không phải người ta tưởng tỉ ứu hiếp muội sao?”

Ngân Hồ lập tức cọ cọ vào người Diệp Y Lam như một đứa trẻ, nàng từ nhỏ đến lớn lấy lửa gạt người làm niềm vui, chưa từng có ai đối tốt với nàng, nhưng từ khi gặp tỉ tỉ, tỉ ấy cho nàng rất nhiều thứ, dạy nàng cách sinh tồn chỉ trách nàng trời sinh ngu dốt không thể hiểu được những thứ tỉ tỉ dạy.

”Nếu ai nói oan cho tỉ muội sẽ trực tiếp đánh gãy chân hắn. “Ngân Hồ chu môi lên án.

Diệp Y Lam bật cười gõ lên trán Ngân Hồ : “Muội đó, với đạo hạnh của muội chỉ sợ không đánh được người ta đã bị người ta đánh chết rồi.”

”Cái gì, Đình Hương nói muội chỉ hại người ta chứ ai dám hại muội.” Ngân Hồ bắt mắt lên tiếng.

”Phải nha, muội hại Đình Hương mấy ngày liền không dám ra khỏi phòng.” Diệp Y Lam dờ khóc dờ cười nói.

”Tỉ tỉ, người ta còn muốn nói chuyện với người một chút nhưng mà muội có việc quan trọng muốn thông báo với tỉ.”

Ngân Hồ thu lại bộ dáng không nghiêm túc, gương mặt vài phần lo lắng:

”Môn chủ Hồng Hạc Môn chết rồi tỉ, hiện tại Hồng Hạc Môn không có môn chủ, lệnh bài lại rơi vào tay muội.”

Ngân Hồ lấy trong áo ra một kim bài đưa cho Diệp Y Lam khiến Diệp Y Lam có chút không thể tiêu hoá được.

”Muội lấy thứ này ở đâu?” Diệp Y Lam cầm lệnh bài lên nhìn hồi lâu, quả thực không phải lệnh bài giả.

Ngân Hồ có chút chột dạ cuối đầu, nghịch ngón tay, xấu hổ nói:

”Muội tình cờ nhặt được trên người một nam tử.”

”Hử.”

”Cái gì cũng không có, người ta chỉ uống một chút nước ở bờ suối cạnh bia rừng, ai biết lại Lại”

Ngân Hồ mặt càng đỏ hơn nghĩ đến cảnh he mình thấy mặt càng hồng hơn.

Diệp Y Lam vừa nhìn đã biết nha đầu này tám chín phần là thấy cảnh xuân nên mặt mới hồng như vậy.

Ngân Hồ nhìn ánh mắt trêu chọc của Diệp Y Lam lập tức chạy như bay ra khỏi phòng.

Diệp Y Lam nhìn bóng lưng Ngân Hồ, nàng nhìn chăm chăm kim bài trên tay.

Kim bài đáng lẽ phải trên tay của nữ chính chứ không phải một nam tử, việc này xem ra rắc rối hơn nàng tưởng.

Nam tử kia là địch hay bạn chưa biết nhưng tám chín phần là nha đầu Ngân Hồ kia bị hấn ăn sạch rồi bỏ trốn.

Diệp Y Lam có chút phiền não, nha đầu kia đạo hạnh như thế nào nàng vô cùng rõ ràng.

Nam tử kia có được kim bài của Hồng Hạc môn chủ chắc chắn võ công rất cao có sao nha đầu kia có thể lấy được kim bài chứ.

Chắc chắn là nam tử kia cố ý thả dây dài câu cá lớn rồi.

”Tiểu Thanh, điều tra xem nam nhân đó là ai. Nhân tiện chuyển kim bài này cho Hồng Ngân, tí ấy chắc chắn sẽ biết làm gì tiếp theo.” Diệp Y Lam nhìn về phía không trung nói.

Lục Tiểu Thanh lập tức xuất hiện, cung kính nhận kim bài rồi biến mất.

Thế lục Thiên Hương cát không lớn như Hồng Hạc Môn nhưng nếu có đại chiến vẫn chưa biết ai mới là người cười cuối cùng, hiện tại có kim bài ở trong tay phân thắng của Thiên Hương cát nhiều hơn một phần.

”Đinh Hương, đã điều tra xong chưa?”

”Chủ nhân, xung quanh chúng ta có 10 tử sĩ, nhưng đều bị ám vệ của hoàng cung vây quanh, bọn họ muốn hành động chỉ sợ không được.” Đinh Hương cũng từ từ xuất hiện, cung kính thông báo.

”Bảo Ngân Hồ âm thầm lấy mạng chúng, sau đó âm thầm chuyển đến phủ thừa tướng xem như cho lão già đó một lời khuyên, nếu ngu ngốc như vậy, mạng của lão ta tuyệt đối không lưu lại.” Diệp Y Lam cười khê nói.

”Ám vệ hoàng cung không phải hư danh, bảo Ngân Hồ đừng động đến họ nếu không những ngày tháng sau này muội ấy muốn sống trong hoàng cung rất khó.”

”Là. “Đinh Hương lập tức lĩnh mệnh lui ra.

Chủ tử bắt đầu hành động rồi, chỉ là không hiểu thừa tướng nghĩ gì mà ra tay với nữ nhi của mình, nhưng nàng biết, chủ nhân không cho ông ta chết an ổn.

Tác giả: * thờ dài* thân nương cực khổ gắn hai đứa với nhau, ít nhất hai tiểu điểm cũng cho thân nương chút đồ ngọt chứ.

Ngân Hồ : * cau mày * thân nương a~ ngon ngọt này ta không cấp được, thử nghĩ xem hình tượng ta bị chính của mình thân nương hạ nhục, thù này chưa báo nha.

Tác giả : * thập phần bất đắc dĩ* ai bảo trượng phu của con quá ... Sao? Người ta chẳng phải luôn nói ác nhân có ác nhân trị.

Ngân Hồ: Thân ái, thân nương đừng sai từ rồi

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Tuyệt Mĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Hoàng thượng ghé thăm (1)

Diệp Y Lam nằm trên nhuyễn tháp nhìn bầu trời buồn bực nửa ngày sau đó nghĩ đến cái gì đó.

Đôi mắt nàng loé lên sự tỉnh ranh, chạy lại bàn lấy cây bút viết lên tờ giấy sau đó đưa cho Đinh Hương.

”Đinh Hương, lập tức chuẩn bị mấy thứ này, ta cần mở tiệc để chờ Ngân Hồ thắng trận trở về.”

Đinh Hương cầm tờ giấy cẩn thận gấp lại bỏ trong ngực sau đó lui ra.

Ngự thư phòng.

Quân Phong Minh một thân cẩm bào màu vàng ngồi trong điện phê duyệt tấu chương.

Một ám vệ từ đầu xuất hiện, toàn thân hắc bào cung kính nói: “Chủ tử, hoàng hậu nương nương đưa một tờ giấy bảo ngự thiện phòng chuẩn bị thức ăn.”

Quân Phong Minh cả mắt cũng không nhìn, chỉ chăm chú nhìn vào tấu chương, môi mỏng phun ra một câu: “Còn mấy người.”

”Chủ tử còn 3 người...” Hắc y nghĩ mãi mới hiểu câu hỏi có nghĩa gì.

Quân Phong Minh lần này dừng hoạt động nhú mày nhìn hắc y nhân: “Dạ, còn 3 người sao? Người kia võ công rất cao.”

Dạ xấu hổ cúi đầu: “Chủ tử, người kia không biết khinh công, trèo tường còn không xong. Là một tiểu nữ nhi tay chới gà không chặt.”

”.... “Quân Phong Minh mắt lạnh nhìn chằm chằm Dạ cứ như muốn ăn tươi nuốt sống Dạ nếu y không đưa ra câu giải thích hợp lý hần.

”Thủ đoạn giết người một chiêu đoạt mạng, không quá một khắc ngay cả sương cốt cũng không còn. Thuộc hạ đã thử điều tra, không phải nội lực không phải độc dược, chết rất không minh bạch.” Dạ như nhớ đến tình cảnh lúc đó mà lạnh sống lưng.

Không có nội lực, không có độc dược nhưng sương cốt cũng không còn.

Quân Phong Minh im lặng mím môi, sau đó phát tay bảo Dạ lui ra.

Dạ theo hần 13 năm, hần biết y mắt rất tinh, chỉ cần nhìn qua liền đoán được thủ đoạn, nay cả Dạ cũng không nhìn ra, nha đầu Diệp Y Lam kia chỉ sợ võ công đã vượt qua sự tưởng tượng của hần, ngay cả tỳ nữ bên cạnh cũng thủ đoạn như vậy.

Nàng, đang hấp dẫn sự chú ý của hần, khoe môi Quân Phong Minh nhét lên nụ cười khó có mà ngay cả hần cũng không thể đoán được.

”Thường Đức. “

Đức công công nghe tiếng gọi mình lập tức tiến vào:

”Hoàng thượng có việc gì sai khiến.”

Quân Phong Minh nhìn thoáng qua Đức công công sau đó hạ giọng nói: “Tối nay bảo ngự thiện phòng không cần chuẩn bị bữa tối, tối nay trầm đến Lam Yểm cung dùng bữa.”

”Là, nô tài cáo lui.” Đức công công có chút sùng sốt sau đó nở nụ cười vui vẻ.

Hoàng thượng ngài là đang thay đổi.

Lam Yểm Cung.

Diệp Y Lam nằm trên nhuyễn tháp đã được kiêng từ trong phòng ra ngoài trời, nàng vô cùng lười biếng nhìn mặt trời mọc.

”Đinh Hương, đã giờ nào rồi.”

Đinh Hương nhìn về phía chân trời lại nhìn phía thực phẩm tươi sống đã qua sử lý sạch sẽ nằm trên khay mới hài lòng bấm báo.

”Chủ tử, là giờ thân rồi.”

Diệp Y Lam khoe miệng nâng lên ý cười, bắt đầu đứng dậy chỉnh lại trang phục sau đó nhìn một nha đầu một thân hồng y đã xong việc đang nhàn nhạ bước tới.

”Nhanh như vậy đã giải quyết êm đẹp, quả không hổ là thiên hạ đệ nhất sát - Ngân Túy Linh.” Đinh Hương không cam lòng nói, nàng ta thật sự không hiểu nha đầu này một chút võ công học cũng không xong nhưng mà giết người cả nháy mắt đều không có, thủ pháp ác độc nhanh gọn đặc biệt là chưa từng không xử lý gọn gàng, châm chọc thì châm chọc nhưng bọn nàng sẽ không đối nghịch nhau phá hỏng chính sự của chủ nhân.

Ngân Hồ nghe vậy thì dừng đứng lông mày: “Mấy tiểu chuột đó được tính là gì.”

Ghê tởm mới gặp nhau đã châm chọc nàng, hừ, cái gì mà đệ nhất lừa gạt sao không đối thành đệ nhất thù dai đi, không đúng đệ nhất thù dai phải để cho Lục Tiểu Thanh, còn Đinh Hương chính là đệ nhất xoi mói.

Diệp Y Lam dờ khóc dờ người cãi nhau liên day day chán, triệu Ngân Hồ về đúng là sai lầm, nha đầu này với Đinh Hương căn bản là oan gia, không phải Ngân Hồ cùng Hồng Ngân mặt lạnh như quan tài mới hợp nhau còn lại với cả bốn người đều là chọc phá.

”Được rồi, được rồi đừng ồn nữa, chúng ta mở tiệc ăn mừng nào.”

Diệp Y Lam nhìn trời sau đó nhanh chóng giải vây, cầm một xuyên que sâu một chuỗi thịt lại, quyết chút gia vị bỏ lên bếp bắt đầu nướng.

Ngân Hồ cùng Đinh Hương vui mừng xâu thịt lại, học bộ dáng của nàng, ra vẻ lão luyện nướng thịt, nhưng kết quả là cháy đen một vùng.

”Uy, xem hai muội kia, nướng thịt không phải như vậy. Nhìn kĩ tay ta nè.”

Diệp Y Lam còn ra vẻ bậc thầy hơn, một lần đặt tên vĩ nướng năm sâu thịt, nhanh gọn dùng nội lực chỉnh độ lửa.

Đinh Hương cùng Ngân Hồ mắt lấp lánh nhìn sâu thịt của Diệp Y Lam lại bất mãn nhìn sâu thịt của mình.

Cả hai cùng hùng hổ trừng nhau sau đó chăm chỉ tỉ mỉ nướng thịt.

”Mùi gì thơm vậy.” Một tiếng khàn khàn vang lên tiếp theo Quân Phong Minh xuất hiện với cầm bảo màu dạ.

Ngân Hồ và Đinh Hương lập tức tái mặt.

Tác giả : Ca có thể lựa đúng giờ để xuất hiện không? Cứ đợi người ta chuẩn bị ăn liền xuất hiện là thế nào.

Quân Gia: hừ, ta tưởng muội chủ mưu, ta chỉ diễn theo kịch bản.

Ngân Hồ * lờm*

Tác giả * ngượng ngùng cuối đầu* người ta không cố ý mà.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Tuyệt Mĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Hoàng thượng ghé thăm (2)

Diệp Y Lam xuất chút ngồi không vững, nàng không cảm nhận xung quanh có khí dao động, hơn nữa Đinh Hương rất miễn cảm vì sao không nhận ra khác thường.

Đinh Hương dường như cảm thấy người chủ tử mình vô cùng lạnh, lập tức kéo tay Ngân Hồ đứng dậy, phúc thân chào Quân Phong Minh.

”Hoàng thượng các tường.”

”Đứng lên đi. “ Quân Phong Minh thấy cả ba người toàn thân đều khí lạnh, mày hơi nhướng lên, sau đó lại tùy ý phất tay cho hai người lui.

Đinh Hương cùng Ngân Hồ rất không cam lòng bước đi, khó khăn lắm chủ nhân tí mỉ ăn tiệc lại bị ai đó phá hủy.

Hoàng thượng kiếp trước bọn ta đắc tội với ngài à!?

Diệp Y Lam ngay cả mắt cũng không thèm nhìn Quân Phong Minh chỉ chăm chú nhìn sâu thịt của mình.

Quân Phong Minh cũng không nói gì, học theo bộ dạng của Diệp Y Lam bắt đầu nướng thịt.

Hắn lúc trước tuy là hoàng tử của một nước nhưng cuộc sống cũng không mấy khá gì, suốt ngày rèn luyện trong rừng sâu nước độc, đối với mấy thứ này tuy có hơi lạ mắt nhưng với đầu óc của hắn xem qua một lần liền hiểu rõ.

Mặt trời lặn đỏ cả một vùng trời, dưới ánh lửa hồng tí tách, hai bóng người, một nam một nữ, không có động tác thân mật ân ái, không có liếc mắt đưa tình.

Nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy cả hai người vô cùng xứng đôi, không gian của họ hoà hợp đến không ai có thể chen chân vào được.

Đinh Hương thờ dài quay qua nhìn ánh mắt thất thần của Ngân Hồ thì thờ dài.

Tình là gì?

Nàng không biết.

Nhưng nàng cảm nhận được Ngân Hồ dạo này rất thích cười đùa nhưng sâu trong ánh mắt nàng là một mảnh lạnh lẽo. Đinh Hương đập tay lên vai Ngân Hồ.

”Chân trọng những thứ trước mắt, đừng để mất, không thì khi mất rồi hối hận sẽ không kịp.”

Sau đó Đinh Hương xoay người rồi đi bỏ lại Ngân Hồ đang vô cùng hoang mang nhìn bầu trời nghĩ lại cảnh tượng trong rừng sâu...

Bên này Diệp Y Lam chỉ chăm chú nhìn đồ ăn mình nướng, lâu lâu lại lên nhìn gương mặt bên cạnh.

Chỉ thấy một nửa sườn mặt của Quân Phong Minh nhưng lại khiến cho người khác tim đập loạn nhịp.

Diệp Y Lam âm thầm bĩu môi.

Ngựa đực hoàng đế xem như có chút nhan sắc.

(Tiểu Nhã: Mèo, có thấy ở đâu đó mộng xuân bay không)

Mỗ beta: Ủ ừ, đẹp thì nói đẹp, cũng có ai chê cười đâu.

Tiểu Nhã: thật ra thì cũng không ai hâm sắc giống người đâu.

Mỗ beta * Rầu rĩ chột kiến*...)

Rất lâu sau Diệp Y Lam mới nói: “Nói đi, đến chỗ ta có việc gì.”

Tay Quân Phong Minh ngừng lại một chút nhưng cũng không có thái độ gì khác thường.

”Trẫm nên gọi ngươi là hoàng hậu hay các chủ Thiên Hương các đây.”

”Ai, hoàng thượng đã đoán được thì cần gì dong dài như vậy, cũng chỉ cái danh xưng mà thôi.”

Diệp Y Lam mới không bắt ngờ khi hắn biết thân phận của nàng, đặc biệt là lần này nàng mạo hiểm triệu Ngân Hồ về.

Quân Phong Minh hí đôi mắt sắc lạnh bắn về phía Diệp Y Lam.

Khi hắn nghe thủ vệ báo cáo lại thì hắn có hơi giật mình nhưng liền hiểu ra, người như nàng vốn không đơn giản, khi nhìn vào mắt nàng hắn không thể nhìn thấu tâm tư của nàng.

Diệp Y Lam cũng đón nhận ánh mắt của Quân Phong Minh, nụ cười nhét bên khóe môi một độ cong kì lạ.

”Hoàng thượng, nói đi, tìm ta có việc gì.”

Quân Phong Minh dời tầm mắt nhìn thịt nướng trên vỉ im lặng không lên tiếng.

Diệp Y Lam cười khẻ: “Để ta đoán thử nhé. Chắc không phải vì tình hình chiến trận ở Giang Thuy đi.”

”Không hở là các chủ Thiên Hương các, bắt quá trăm cũng không có hứng thú với nó.” Quân Phong Minh quả thực đến đây một phần vì chiến trận của Giang Thuy nhưng hắn còn lý do khác mà đến đây.

Diệp Y Lam chớp mắt sau đó bật cười:

” Tin tức của quý y sao?”

Quân Phong Minh lần này đuôi mắt nổi lên chút hứng thú, nữ nhân này thật thông minh, làm việc với người thông minh rất đơn giản không cần phải dông dài.

” Nói đi, cái giá là gì.”

Diệp Y Lam ý vị thâm trường nhìn vào người trước mắt, nàng mãi không thể hiểu được nam nhân này, dù trong kịch tình có diễn tả kĩ thế nào thì hẳn cũng là ẩn số.

” Giúp ta diệt toàn bộ Diệp Gia, ta sẽ giúp hoàng thượng việc này.”

Quân Phong Minh nhìn sâu vào ánh mắt không một tia cảm tình của Diệp Y Lam khi nhắc về Diệp Gia thì cũng hiểu được vài phần.

Nghे nói Diệp Y Lam vốn chẳng phải nữ nhi Diệp gia, lần này đưa nàng vào cung chỉ là một con tốt thế mạng cho thứ nữ Diệp Hinh Tuyết.

Diệp Y Lam hận Diệp gia cũng không quá đáng, Quân Phong Minh trước giờ trọng người tài, trung thần nhưng Diệp thừa tướng cầu kết với Cung vương kết bè kết đảng hẳn không mù, tự nhiên ngày Diệp gia diệt vong là trong một sớm một chiều.

Người thông minh như Diệp Y Lam chắc chắn cũng sẽ đoán được tình hình này, nàng yêu cầu cái này chắc chắn là thúc đẩy quá trình diệt môn của Diệp Gia mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Tuyết Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Thực hiện hiệp nghị - Mập mờ

Quân Phong Minh, khoé môi tựa tiểu phi tiêu, giọng nói không nhanh không chậm, cũng không vì yêu cầu của Diệp Y Lam mà xao động nhiều.

” Các chủ, những việc trăm muốn biết đều rất dễ, vì sao phải cùng người đạt thành hiệp nghị này, hướng hồ Diệp thừa tướng cũng là trung thần, cánh tay đắc lực của trăm, Diệp gia có ba vị công tử cũng xem như tài ba, nếu diệt nhà họ Diệp, trăm đây không phải tự hại mình sao.”

Diệp Y Lam nghe vậy thì bật cười khanh khách, lắc lắc cái đầu nhỏ, dáng vẻ đùa cợt, nhưng nụ cười không đạt đến đáy mắt: “ Tâm ý của Diệp thừa tướng hẳn hoàng thượng rõ hơn ta, người ta có câu ' Thượng bất chính, hạ tất loạn ' vậy người nói xem ba vị công tử tài ba kia trọng dụng được không, trong lòng người hẳn đã rõ. Ta đây chỉ là giúp người hạ mạng nhanh một chút mà thôi.”

Quân Phong Minh cười như không cười, ánh mắt không rõ nhìn chăm chăm vào ngọn lửa trước mặt mình.

Hắn không thể không công nhận, nàng thật sự rất thông minh, sự tinh tế của nàng ngay cả ám vệ đi theo hắn nhiều năm như vậy lại không thể đoán ra hắn nghĩ gì.

Nàng, chính là tri kỉ mà phụ hoàng từng nói sao?

” Phong Nhi, sau này con chỉ yêu một nữ tử, cưới duy nhất một nữ tử, sủng ái nàng, thương yêu nàng, biết không?”

” Vì sao phụ hoàng? Mọi người nói nam nhân đều phải tam thê tứ thiếp mà, hướng hồ chúng ta là bậc hoàng gia.”

” Phong Nhi ngốc, khi con tìm được một tri kỉ, thì con sẽ hiểu được, nữ tử chính là sinh ra để được nam nhân bảo hộ và thương yêu, vậy tình yêu ấy con không được giống phụ hoàng mà chia sẻ cho nhiều người, con cảm thấy mẫu hậu con thật sự vui mừng khi ta ở cùng các cung phi khác không?”

” Phong Nhi hiểu rồi phụ hoàng.”

Từ sau lần đó hắn dù có chung giường với nữ tử cũng không có nửa điểm chạm đến giới hạn.

Thậm chí bị hạ được hắn một chút cũng không muốn động vào nữ nhân.

Có nhiều người nói hắn không thể nhưng hắn không ngại, có thể hay không thể chỉ cần tìm được nữ tử đáng để mình yêu trọn đời là được.

Lại nhìn nữ tử trước mặt, nàng là nữ tử là lòng nhất hắn từng gặp.

Nàng lạnh lùng, nàng cao ngạo, nàng thông minh, nàng sắc bén, nàng lười biếng.

Nàng khiến hắn càng muốn tìm hiểu thì lại càng không hiểu rõ.

Quan trọng là nàng hiểu rõ nội tâm của hắn.

”Nói như vậy trầm đây không phải sẽ có lợi sao.” Quân Phong Minh rất lâu mới phun ra một câu.

”Các chủ nhân không phải người chịu làm ăn lỗ vốn.”

Diệp Y Lam ngăn ra, lão nương muốn người bỏ ta có được không?

Nhưng lão nương biết người sẽ không đồng ý nên đã không đề cập tới.

Đôi mắt nàng loé lên ánh sáng nho nhỏ nhìn chằm chằm Quân Phong Minh, nửa đùa nửa thật nói.

”Nếu ta nói ta muốn trái tim của người thì thế nào.”

Gương mặt lạnh lùng của Quân Phong Minh có phần cứng ngắt.

Sau đó nhìn không được nhìn đôi mắt gian xảo của nàng.

Hắn không khỏi có chút dở khóc dở cười.

Hắn là bị nàng đùa bỡn.

Đột nhiên hắn thả đồ ăn trên tay xuống kéo nàng vào ngực mình.

Diệp Y Lam vốn đang thất ý, không kịp phòng bị, chỉ thấy trời đất quay cuồng.

Một khắc sau đó nàng liền cảm thấy mùi đàn hương nam tính, sau đó là cả người bị ôm chặt vào bờ ngực ấm áp.

Diệp Y Lam toàn thân hoá đá, nàng không những không ghét cảm giác được ôm này hơn nữa còn có chút quyến luyến không nỡ.

Nàng từ từ cứng ngắt dần dần lên, đập vào mắt nàng là khuôn mặt tuyệt mỹ, làn da trắng, mày kiếm, đôi mắt màu hổ phách lạnh lùng cao ngạo, mũi cao thẳng, môi mỏng quyến rũ.

Diệp Y Lam nhìn không được nuốt một ngụm nước bọt.

Đôi mắt có chút mờ đi, khoé môi run rẩy, cả người nàng cứ như một cộng lông vũ trong không khí.

Thấy nàng như vậy, biết mình đã đạt được mục đích lấy sắc dụ thì khoé miệng cong lên một nụ cười.

Diệp Y Lam nhìn nụ cười ấy thì càng ngây ngẩn cả người.

Thật đẹp, nụ cười ấy dưới ánh nắng hoàng hôn thật đẹp.

Quân Phong Minh nhìn người ngọc trong lòng cũng có chút mê muội, từ từ cúi đầu xuống.

Tim của nàng đập càng lúc càng nhanh, hô hấp càng ngày càng khó khăn, mi mắt tự động nhắm lại, nàng chỉ cảm thấy hơi thở tê ngứa dừng ở trên mặt nàng hồi lâu không đi chuyển.

Diệp Y Lam hí mắt chỉ thấy gương mặt tuấn mỹ đầy ý cười của Quân Phong Minh thì biết, nàng bị hắn đùa bỡn, nàng chân chính bị nam chính đùa bỡn.

Chết tiệt, cư nhiên dám đùa bỡn lão nương.

Đang tính phát tác, thì nàng cảm thấy tai mình bị ngậm lấy.

Thân thể Diệp Y Lam lần nữa run lên.

Quân Phong Minh say mê mở môi mỏng ngậm lấy vành tai nàng.

Hắn nhận thấy thân thể nàng run lên thì bạo gan lẻ lưỡi liếm vành tai của nàng, khiến mặt nàng đỏ ửng lại.

Sau một hồi đấu tranh cuối cùng hắn cũng dừng lại ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói.

”Được, ta sẽ giao trái tim cho nàng.” Hắn kéo tay nàng đặt lên chỗ ngực mình, rồi ở bên tai nàng thổi khí.

Không phải xưng là “trẫm” mà là “ta”.

Giọng nói khàn khàn của hắn khiến nàng không khỏi đỏ mắt, quay mặt đi chỗ khác.

Khốn kiếp, nàng cứ nhiên bị sắc dụ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Tuyệt Mĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Kịch tối vô cùng hấp dẫn.

Ngồi trong thư phòng của mình, Diệp thừa tướng - Diệp Vân Thanh nhìn chăm chăm vào án thư, trên bàn còn có vài miếng ngọc bội của tử sĩ của ông ta.

Ông ta biết những lệnh bài này lấy từ trên người những người mà ông ta phái đi làm cọc ngầm bên cạnh tiện nhân kia.

Lệnh bài tỏa ra mùi máu tươi nồng nặc khiến ông biết, đám tử sĩ kia thực chất chỉ sợ giờ này mạng đã không còn nữa rồi.

Diệp Vân Thanh không nghĩ tiện nhân có thể giết chết tử sĩ một tay ông ta đào tạo, quan trọng là tiện nhân cũng không có khả năng đó.

Một tiện nhân không có đầu óc, không có khả năng làm việc lớn làm sao có thể khiến ông nghi kị.

Diệp Vân Thanh phát tay áo, tất cả các lệnh bài đều biến thành bột phấn vụn vãi trên bài.

Nếu Diệp Y Lam mà ở đây thấy một mảng này chỉ sợ vô cùng rất ngạc nhiên.

Diệp Vân Thanh đứng dậy lại gần án thư, xoay bạch ngọc gần kệ sách ra, lập tức mặt đất hơi run chuyển sau đó kệ sách vốn nằm yên đột nhiên di chuyển hiện ra một cánh cửa.

Mật đạo lập tức được thắp sáng, Diệp Vân Thanh theo đó đi vào trong mật đạo.

Một đường mật đạo thông với lòng đất, tường đá ẩm ướt, hiện lên một cỗ âm u quỷ dị khiến người khác nhìn không được run rẩy.

Diệp Vân Phong đi đến cuối đường, ấn tay lên tường lập tức cánh cửa đá một lần nữa mở ra.

Xuất hiện trong phòng một căn phòng ẩm ướt, giữa phòng một cỗ quan tài quỷ dị.

Ông ta lấy trong gấu áo ra một chiếc khăn tay, một miếng ngọc bội cộng thêm một ít thịt sống, phải chính xác là miếng thịt toàn máu tươi.

Diệp Vân Phong nhẹ mở ra một khe hở trong quan tài, nụ cười ác độc đưa miếng thịt sống vào quan tài, giọng nói mười phần ngoan lệ.

”Cỗ miếu, ngoan ngoãn ăn thức ăn, rồi giúp ta giết chết một người.”

Bên trong quan tài nhanh chóng va đập những tiếng kêu quái dị, sau đó liền nghe tiếng nhai nhóp nhép, hình như vật bên trong vô cùng thưởng thức mùi vị là miếng thịt sống kia.

Khoảng chừng vài khắc sau, Diệp Vân Phong thấy quan tài ngừng phát ra tiếng động mới thả miếng ngọc bội vào.

”Người giết chết người có mùi hương như thế này, xong việc sẽ cho người đồ ăn ngon.”

Quan tài rung lên một chút, lập tức ngừng hẳn, ý bảo ta đã hiểu.

Diệp Vân Phong hài lòng đi ra khỏi mật thất.

Quân Mặc Diễm, là do người không biết sống chết mà đi tìm quý y, đứng trách ta hạ sát chiêu với người.

Diệp Y Lam một thân hắc bào ẩn mình trong bóng tối, đợi Diệp Vân Phong biến mất tại cửa thì nàng cũng xuất hiện trong mật đạo.

Đôi mắt nàng lạnh lùng nhìn chăm chăm quan tài, sau đó đẩy mắt lên tia gian xảo.

Lão già kia muốn giết chết thất vương gia sao?

Có chút ý tứ.

Bất quá, việc lần này vì nàng mà lão già kia phát hiện được Quân Mặc Diễn đi tìm quý y, vậy thì xem như giúp hẩn đi.

Diệp Y Lam vung tay tung nội lực, quan tài lại một lần nữa hé mở, nàng nhanh chóng nhặt lấy ngọc bội trên tay, sau đó nhanh chóng thay thế nó bằng một cái khác.

Cầm ngọc bội trong tay đôi mắt nàng hiện lên tia phức tạp, nàng từng thấy một cái ngọc bội giống như thế này, nhưng hình như ngọc bội này chỉ có nửa miếng thì phải.

Nhưng mà nhất thời nàng vẫn chưa nhớ ra miếng ngọc bội này từng thấy chỗ nào. Mà thôi tốt nhất đừng nghĩ, tối nay chờ kịch hay đi.

Cổ miếu, hảo hảo đừng làm ta thất vọng biết không.

Thân hình hắc y của Diệp Y Lam từ từ tan vào trong không khí, biến mất một cách quỷ dị, xung quanh ngay cả một hơi thở cũng không còn.

Nếu có người nhìn thấy cảnh vừa rồi còn tưởng là mình nằm mộng.

--- ----- Phụng Hoa Lầu --- -----

Phụng Hoa Lầu vốn là gia sản của nữ chính cũng là trụ sở cung cấp của nữ chủ - Du Mộng Nhi.

Nơi đây nổi tiếng là kì viện nổi tiếng nhất Nhạc Lâm quốc, nghe nói cứ ngày thất tịch sẽ thấy một cô nương hồng y, mang mạng che mặt đến đây tấu nhạc.

Vị cô nương nghe đồn đẹp như tiên nữ giáng trần, cả người không mang tạp chất trần gian, nghe đâu từng có mấy vị công tử con nhà quyền quý đánh chủ ý lên người vị cô nương kia mà cả gia tộc liền biến mất không chút dấu vết chỉ sau một đêm.

Từ đó người ta không dám đánh chủ ý lên người vị cô nương kia, mà chỉ ngoan ngoãn thưởng thức tiếng đàn của nó mà thôi.

Nhưng Diệp Y Lam biết, vị cô nương đồn đại như thiên tiên kia chính là Du Mộng Nhi.

Hôm nay nàng đến Phụng Hoa lầu thật ra có hai mục đích, mục đích thứ nhất chính là quý y đang ở đây, mục đích thứ hai là xem kịch hay của cổ miếu mang lại.

Diệp Y Lam một thân nam trang, y phục màu trắng tựa trich tiên, khiến cho mấy vị cô nương khi thấy nàng đều ngượng ngùng quay đầu đi chỗ khác.

Diệp Y Lam không để ý, trong tay cầm quạt phiến nhìn giống như một vị công tử ở gia đình quyền quý nào đó mà thôi.

Đình Hương đi phía sau thấy chủ nhân mình bình chân như vại, cũng cảm thấy thực khâm phục nha, chủ nhân nếu mà là nam nhân chỉ sợ nữ tử trong thiên hạ theo nhiều không đếm được nha.

Vừa vào cửa Phụng Hoa lầu thì lập tức một nữ tử toàn thân y phục sắc sỡ bước lại chỗ Diệp Y Lam, hẳn đây là Xuân nương trong truyền thuyết đi, người biết xử dụng thuật thôi miên của miếu cung.

”Đình Hương, cẩn thận đừng nhìn vào mắt Xuân nương, nàng ta biết thôi miên thuật.”

Diệp Y lam vừa truyền âm cho Đình Hương xong thì Xuân nương cũng tới gần nàng cực kì thân thiết kêu gọi nói.

”Ai nha, vị công tử này đã lâu không thấy.”

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Tuyệt Mĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Sự kiện Phụng Hoa lầu

“Ai nha, vị công tử này đã lâu không thấy. Các vị cô nương nơi này đều nhớ người nha.”

Đình Hương cảm thấy da gà của mình cũng nổi lên, cả người run rẩy, hiện tại nàng dù mặc nam trang, đầu hơi cúi xuống, tránh cho mạng mọi người nhìn thấy bộ dáng như sắp nghẹn tới nơi của nàng.

Nhưng Diệp Y Lam đương nhiên là thấy rõ ràng nhất, khóe miệng có chút co rút, vị Xuân nương lúc ở trong truyện cũng không có uống éo như vậy, bây giờ uống éo đến kinh người, khiến nàng có chút lông tóc cũng dựng đứng.

Đã vậy mấy lời của Xuân nương đều là mấy câu kinh điển trong tiểu thuyết cổ đại khi đến thanh lâu.

Lúc sau đôi mắt của Diệp Y Lam xoẹt qua tia thâm ý, khoe môi tựa tiểu phi tiêu, nàng nhanh chóng khép quạt lại nâng cằm Xuân nương lên đối diện với mặt mình.

Nàng nở một nụ cười cầu hôn đoạt phách:

” Thế nàng có nhớ ta không?”

Xuân nương vốn là người khôn khéo, gặp qua bao nhiêu loại người đều không thoát khỏi thuật thôi miên của nàng ta, chỉ không nghĩ tới, người này trúng mị thuật của nàng lại làm ra hành động kinh người như thế.

(Khụ, có chắc là người ta trúng mị thuật không vậy)

” Ghét ghê nha, công tử người thật sự làm người khác nhớ thương nha.” Xuân nương vừa nũng nịu vừa ra lệnh cho vị cô nương gần đó.

Diệp Y Lam cười nhạt, khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng.

” Bỏn công tử, lần đầu đến kinh thành, lại khiến cho các vị cô nương nhớ thương thật hồ thẹn.”

'Khục' Đinh Hương lập tức chóng trán, nàng là đệ nhất lừa đảo còn diễn không bằng một góc áo của chủ nhân, chủ nhân người lợi hại.

Xuân nương chuẩn bị có thông tin của nàng thì lập tức càng dùng giọng điệu nũng nịu hơn.

” Không biết, công tử là?”

” Tại hạ họ Diệp tên một chữ Khuynh.” Diệp Y Lam nhẹ nhàng băng quơ một cái tên.

Nàng không nghĩ đến rất nhiều năm về sau cái tên Diệp Khuynh đã trở thành huyền thoại của giới giang hồ.

Xuân nương ghi nhớ tên của nàng sau đó phát tay với một gã sai vặt:“ Chuẩn bị cho Diệp công tử một phòng, sai vài cô nương đến hầu rượu công tử.”

” Là.” Gã sai vặt kia rất nhanh liền chạy tới nhận lệnh.

” Diệp công tử, người ta đi tiếp khách, hay cứ để các vị cô nương bồi ngài rượu đi.” Xuân nương lập tức tìm đường luôn.

Ả ta là nhìn trúng quần áo trên người của Diệp Y Lam mà đến đây, nay đã có được thông tin cần thiết, ả ta cũng không thể ở đây lâu.

” Hào, nữ nhân cứ làm việc của mình, ta đây đi uống rượu là được.” Nói rồi Diệp Y Lam cũng phát áo theo chân gã sai vặt đi lên lầu.

Bọn họ được dẫn đến một căn phòng phía Đông, nhưng vẫn thấy được chính sảnh.

Căn phòng này không lớn vừa có thể nhìn cảnh phía dưới đài biểu diễn, nội thất được thiết kế có chút đơn giản nhưng lại khiến người ta yêu thích.

Sau khi vào phòng Đinh Hương lập tức cho gã sai vặt kia một nén bạc sau đó thì đuổi, còn dặn dò không được mang nữ nhân vào.

Đội gã sai vặt đi xa, Đinh Hương lập tức pha trà cho Diệp Y lam.

Diệp Y Lam cầm tách trà, thưởng thức hương vị hoa quế lan mà không khỏi tán thưởng.

” Trà nghệ của em càng ngày càng khá rồi Đinh Hương, uống một ngụm liền không thể quên được.”

Đinh Hương lập tức nở nụ cười tươi như hoa, đứng phía sau nàng tiện thể quan sát dưới đài.

” Chủ nhân, người chắc hôm nay quý y sẽ xuất hiện chứ. Chúng ta ngay cả một chút tin tức cũng không bắt được.”

Diệp Y Lam nâng ly trà nhàn nhạt uống, khoe môi nâng lên một nụ cười rét lạnh:

” Đùng nóng ruột, sẽ nhanh xuất hiện thôi, bên Hồng Hạc môn sao rồi?”

” Chủ nhân, Hồng Ngạn đã lặng lẽ thu phục được 2/3 số người ở đó, chỉ còn lại đám người tâm phúc của Du Mộng Nhi.”

Nàng gõ ngón tay xuống bàn, sau đó khoe miệng nâng lên, nhanh như vậy đã thu phục được 2/3 số người trong Hồng Hạc môn, quả không hổ tử bài của Ân Tộc.

” Bảo nàng đừng thu phục nữa, tiếp theo thì loại bỏ số người đó đi, xuân nương kia chính là cần phải loại bỏ đầu tiên. Nhanh gọn một chút đừng để nàng ta nghỉ ngơi.”

”Vâng.”

Diệp Y Lam hí mắt nhìn xuống đài biểu diễn.

”Giờ nào rồi?”

”Chủ nhân là giờ Thân rồi.”

Bên dưới cũng bắt đầu ồn ào, hôm nay Phụng Hoa lầu đông một cách lạ thường.

Một số người cùng nhau bàn luận nhiệt tình.

”Ai, xem ra hôm nay Du Tiên cô nương sẽ đến biểu diễn đó.”

”Hôm nay cũng không phải thất tịch, vì sao Du Tiên cô nương lại đến.”

”Ta cũng không biết, nhưng gần đây giang hồ xảy ra nhiều việc lạ, Du Tiên cô nương vốn là tiên nữ, có thể là đến xem tình hình giang hồ chúng ta thì sao.”

”Phụt... khụ khụ...” Diệp Y Lam đang uống trà lập tức phun hết ra ngoài, khoe miệng còn giật giật liên hồi.

Tiên nữ, thật mẹ nó, đúng là nam nhân.

Ngự Thư phòng.

Quân Phong Minh đang duyệt tấu chương thì một bóng đen hắc y nhân xuất hiện, hắc y nhân cũng không buồn nhìn lên xem là ai mà chỉ nhún nhún lên tiếng.

”Nàng hiện tại ở đâu?”

”Chủ nhân, hoàng hậu hiện tại đang đi Phụng Hoa lầu...” Hắc y nhân cung kính nói.

Chỉ là lời hắc y nhân vừa nói ra thì người ngồi trên long ki võn đang cầm bút phê duyệt tấu chương liền ngừng bút.

Quân Phong Minh vận lực một chút cây bút lập tức biến thành bột phấn rơi vụn trên bàn.

Cả ngự thư phòng đều ngửi thấy mùi sát khí nóng nực, khiến hắc y nhân và chúng ám vệ xung quanh cũng không ngừng run rẩy theo.

Trong lòng còn hồ hào.

’Hoàng hậu nương nương, ngài có thể ở im một chỗ đợi người đến phục vụ, vì sao cứ nhất thiết phải đi cơ chứ.....!’

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Tuyệt Mĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Quỷ Y cùng nữ chính xuất hiện.

Tại cửa sau của Phụng Hoa lầu, một nữ tử toàn thân y phục màu trắng như tiên nữ.

Mái tóc đen tung bay trong gió, gương mặt xinh đẹp như ẩn như hiện trong màn che mặt.

Cả người nữ tử ấy toát ra một loại khí u lan thoang thoang trong gió xuân khiến người ta yêu thích không thôi.

Xuân nương vừa thấy Du Mộng Nhi xuất hiện lập tức cung kính nói.

”Chủ tử, mừng ngài chờ lại.”

Du Mộng Nhi cười nhẹ, giọng nói của nàng ta êm dịu như một làn nước, đôi mắt to ngập nước của nàng ta lại không dịu dàng như giọng nói mà nó chỉ là một mảnh lạnh lùng.

”Xuân nương, vất vả cho người rồi.”

”Được phụ vụ cho chủ nhân là vinh hạnh của thuộc hạ, không vất vả.” Xuân nương thụ sủng nhược kinh nói.

Du Mộng Nhi câu môi cười như không cười nói:

” Có nhân vật nào không nên xuất hiện ở đây không?”

” Chủ tử, có một vị công tử tên Diệp Khuynh, bộ dáng đẹp mắt, khí chất bất phàm nhưng không có nội lực, hẳn là vị công tử của gia đình kinh thương nào đó.” Xuân nương vốn không tính bầm báo nhưng nàng ta khi thấy Diệp Y Lam khi bước vào phòng có dặn dò không cần mang nữ nhân vào khiến nàng ta nghi ngờ.

Diệp Khuynh sao?

” Cho ám vệ theo dõi một chút, phòng trước tránh xảy ra dị động.” Du Mộng Nhi mặc dù miệng thì nói vậy, nhưng ánh mắt rõ là sự coi thường, nàng ta cũng không rảnh quan tâm đến tôm tép.

” Là.” Xuân Nương lập tức lĩnh mệnh lui xuống.

Xuân Nương có chút không hiểu vì sao chủ nhân lại cần giết quý y, rõ ràng không có người ra giá giết quý y.

Hơn nữa Hồng Hạc Môn chưa bao giờ giết những người không được thuê giết.

Du Mộng Nhi nở nụ cười nhìn chân trời xa xôi, đối với nàng, quý y chính là cản trở con đường của nàng và cả bí mật năm xưa.

Còn có một người nữa....

Trên nóc nhà, một bóng dáng màu lam không rõ nam nữ nghe rõ từng câu từng chữ, mái tóc đen của người đó tung bay trong gió.

Khóe miệng người đó cũng cong lên nụ cười lạnh sau đó mấp máy môi mỏng: đệ nhất sát thủ Hồng Hạc Môn - Ngọc Diện (Du Mộng Nhi) thú vị...

Sau đó hắn cũng biến mất trong không khí.

Hắn vừa biến mất thì tại chỗ đó Diệp Y Lam lại xuất hiện.

Diệp Y Lam nhìn tàn ảnh còn sót lại.

Là Mê Ảnh của Ân tộc, vì sao người của Ân tộc lại ở đây?

Vì sao lại nhắm vào nữ chính Du Mộng Nhi.

Xem ra có vài chuyện không nằm trong tầm kiểm soát của nàng, trước mắt cứ về hỏi Hồng Ngạn về hoạt động gần đây của Ân tộc.

Diệp Y Lam tung người nhảy xuống sau đó chuyển bước chờ lại căn phòng.

Nàng ngồi trong phòng nhìn chăm chăm xuống phía dưới, đột nhiên biên độ âm thanh cách phòng nàng có chút thay đổi, Đinh Hương đôi mắt lóe lên tia tàn độc.

Diệp Y Lam thân nhiên nhìn sau đó làm như không thấy tiếp tục thưởng trà.

Quả không hổ là nữ chính, đủ cẩn thận.

Đinh Hương khó chịu cau mày, lại nhìn chủ nhân của mình đang nhàn nhạt uống trà, một bộ dáng không liên quan đến ta thì lập tức biết chủ nhân tự có tính toán.

--- -----

Bên dưới lầu có một bóng dáng của một nam tử xuất hiện, một thân hắc bào, gương mặt của nam tử cũng không quá đặc biệt, y phục rất tầm thường nên khi bước vào cũng không kinh hách đến đám người xung quanh.

” Công tử hữu lễ. “ Xuân Nương một bộ dáng nũng nịu xuất hiện trước mặt nam tử hắc bào.

Không như lời chào hỏi của nàng ta với Diệp Y Lam, nàng ta đối với Diệp Y Lam không có cảm giác gì nhưng đối vị công tử này chính là tôn kính.

Vì chủ nhân của nàng nói người trước mặt chính là quý y mà gian hồ hay nhắc đến.

Quý Y câu môi cười nhạt: “ Cho ta một phòng đơn một bình rượu là được...”

Lời quý y chưa dứt thì một tiếng cắt ngang.

” Vị công tử này, chủ tử ta chờ người đã lâu.”

Cả Xuân Nương và Quý Y tình tường quay đầu, chỉ thấy một bóng dáng nhỏ nhắn, gương mặt tầm thường cùng với y phục nô bộc bình thường không có điểm khác biệt, nhưng khí chất tuyệt không phải của người bình thường có được.

Xuân nương nhận ra đây là tùy tùng đi cạnh vị công tử tên Diệp Khuynh kia.

Quý Y nhìn thoáng qua Đinh Hương, hơi động mũi ngửi được hương nữ tử trên người Đinh Hương thì môi mông về lên vòng cung khác lạ.

” Vậy phiền dẫn đường.”

Đinh Hương bày ra tư thế mời, đợi quý y đi qua người mình, thì nàng lạnh nhạt liếc mắt nhìn xuân nương một cái rồi xoay bước bỏ đi, nàng mới không có thời gian nhìn xem sắc mặt của Xuân nương.

Đinh Hương vô cùng khách khí dẫn Quý Y lên phòng bao.

Quý y rất thắc mắc là vị khách nào lại quý dị như vậy, nhưng khi hắn thấy người ngồi trong phòng, một con áp lực vô hình đánh thẳng vào hắn.

Diệp Y Lam một tay nâng ly trà, đôi mắt thân nhiên liếc nhìn quý y, rồi lại đảo mắt về phía ghế ý bảo ngồi.

Quý y thấy vậy cũng không khách khí ngồi xuống, tám mắt thẳng một đường đánh giá Diệp Y Lam.

Nàng bị người khác đánh giá cũng không để ý, chỉ chuyên tâm thưởng trà.

Rất lâu sau Quý y mới mở miệng.

” Rất không biết vị công tử này quý danh là gì.”

Quý y không biết vì sao hắn đối với nàng một chút bài xích cũng không có, hơn nữa còn vô cùng thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Tuyệt Mĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Đi trước một bước.

“ Tại hạ họ Diệp tên một chữ Khuynh.” Diệp Y Lam nâng ly trà từ từ uống, kì lạ là động tác tao nhã nhưng thật ra chẳng ai biết, nàng hiện tại hận không thể một hơi uống hết ly trà.

” Quý Y, nghe danh không bằng gặp mặt, hạnh ngộ.”

Diệp Y Lam nhìn gương mặt tầm thường của nam nhân trước mặt thì không khỏi ca thán, thuật dịch dung thật đáng sợ, nàng nhìn mãi cũng không thấy gì khác thường.

Quý Y cười nhạt:

” Tại hạ Vô tên một chữ Ngân, với danh quý y chỉ là gian hồ đồng đạo tặng tên mà thôi.”

Y nhìn Diệp Y Lam một lúc lâu mới lên tiếng:

” Chẳng hay Diệp Khuynh huynh tìm ta có việc gì?”

” Cứu người...” Diệp Y Lam tùy tiện nói, thật ra quý y không cứu nàng cũng có cách cứu người, chỉ là cái cần người giữ bí mật thì phải giữ bí mật.

Trước lúc lão già kia chết, nàng không cần lộ ra quá nhiều tài năng.

Vô Ngân nhìn bộ dáng của Diệp Y Lam thì nhũn mảy, suy tư cái gì đó sau đó gật gật đầu:

” Vạn lượng hoàng kim, ta sẽ cứu.”

” Được...”

Diệp Y Lam sản khoái đồng ý, vạn lượng hoàng kim đối với hoàng cung thì nhằm nhò gì, bọn họ nhiều tiền như vậy cơ mà.

Vô Ngân đột nhiên nở nụ cười nhìn bộ dáng tùy ý của Diệp Y Lam có chút động tâm, không phải yêu thích mà là cảm giác có một người bạn hữu rất không tệ, y đang tính nói gì đó thì Đinh Hương cắt ngang lời y.

”Chủ tử....”

Diệp Y Lam nhìn qua Đinh Hương lại nhìn dưới đài, bên dưới một tiếng ồn ào quen thuộc vang lên.

”Ha ha, nghe nói hôm nay Du Tiên cô nương đến, bốn công tử đến góp vui cùng Phụng Hoa Lâu.”

Bên dưới một nam nhân không tính là mỹ, nhưng bộ dáng đáng khinh, miệng cười lớn cả người toát ra vẻ ta là đại gia, hẳn ta chắc chắn chính là Diệp Lâm Lang, đại công tử, trưởng tử của Diệp Văn Phong.

Đuôi mày Diệp Y Lam nhướng lên, không sai, hẳn hôm nay quả nhiên đến.

Diệp Lâm Lang một bộ dáng cợt nhả, đáy mắt bất động thanh sắc lướt xung quanh một vòng sau đó nghĩ nghĩ cái gì đó:

”Hôm nay ta ngồi tại đại sảnh đi...”

Xuân nương phúc thân hạ mình:

”Như Diệp đại công tử mong muốn...”

Sau đó phất tay ra lệnh người chuẩn bị bàn.

Đinh Hương khinh thường liếc nhìn Diệp Lâm Lang sau đó lại hướng trên đài nhìn nhìn một chút.

Chỉ thấy xuân nương bước lên trên đài phúc thân chào mọi người.

”Các vị công tử, các vị đại hiệp, đa tạ các vị hôm nay đến góp vui. Hôm nay Du Tiên cô nương vừa đi du ngoạn về, trùng hợp muốn gửi tặng các vị vài khúc nhạc...”

Lời Xuân nương vừa dứt, trên đài cao liền thấy một bạch y từ trên trời bay xuống, kèm theo những cánh hoa huyền bí.

Chỉ thấy nữ chủ Du Mộng Nhi thanh thoát như tiên nữ hạ phàm, gương mặt xinh đẹp dưới lớp khăn che mặt tạo nên sự tò mò đối với người nhìn.

Diệp Y Lam cảm khái, quả nhiên là mỹ nữ a~

Nữ chủ hoàn mỹ như vậy nam nhân nào không động tâm được đây?

Nàng liếc nhìn Vô Ngân đang thưởng thức trà, dường như đối với y, nữ tử dưới lầu có xinh đẹp thế nào cũng không kích thích sự tò mò của y.

Diệp Y Lam câu môi, hảo cảm đối với y cũng tăng thêm hai phần.

Du Mộng Nhi vừa xuất hiện dẫn đến mọi người vốn náo loạn lại im thin thít.

Nàng ta nhẹ nhàng cười: “Cảm ơn các vị đã ưu ái Du Tiên mà đến đây...hôm nay Du Tiên sẽ vì các vị đàn vài khúc xem như tạ lễ vậy.”

Thanh âm trong vắt vang lên, mang theo một sức quyến rũ kinh người.

Vốn mọi người chuẩn bị hồi thần nghe thấy tiếng nói của Du Mộng Nhi lại tiếp tục thất thần.

Du Mộng Nhi nhẹ nhàng đến bên cây đàn tranh nhẹ nhàng ngồi xuống.

Ngón tay nhẹ nhàng lướt trên mặt cầm, tạo nên những âm thanh mê hoặc lòng người.

Diệp Y Lam gật gật đầu:

”Tiếng đàn quả nhiên đạt đến cảnh giới rất cao... Chỉ tiếc tâm quá nhiều lệ khí...”

Diệp Y Lam nói một nửa liền ngậm miệng, cảnh giới này vẫn không thể so sánh với mẹ nàng nhưng tiếng đàn rất hay nếu không có lệ khí...

”Chưa đạt, lúc đàn mà để tâm trạng hận thù xen lẫn vào trong chứng tỏ người này chưa hiểu hết về đàn, mà chỉ lấy đàn làm công cụ thực hiện mục đích của riêng mình...” Vô Ngân cười nhạt không để tiếng đàn vào tai.

Đinh Hương lập tức hướng hai mắt lấp lánh nhìn Vô Ngân, này giờ nàng mới thấy câu này hay nhất, thuận tiện thấy quý y thuận mắt hơn một chút.

Tiếng đàn không bằng một nửa của Ngân Hồ nhà nàng.

Hừ chủ nhân, người nhìn người không sai, lần này mắt nhìn lại có vấn đề rồi.

Diệp Y Lam mà biết ý nghĩ của nha đầu nhà mình thì chắc tức chết mất thôi.

Không phải nàng nhìn người sai mà là ân...

Biện hộ cho mình chính là tác giả viết nữ chính quá thuyết phụ, cộng thêm hào quang nữ chủ cùng bàn tay vàng của tác giả hẳn là người không sai.

Ai lại biết người so với tượng tượng của nàng khác xa như vậy.

Cái gì mà tiếng đàn đẹp như tranh, tất cả đều lừa người.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Tuyệt Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Âm sát quỷ y - Đinh Hương bị thương.

Khi tiếng đàn của Du Mộng Nhi kết thúc, mọi người ai cũng vỗ tay khen hay chỉ riêng Diệp Y Lam ngồi vuốt ly trà, Đinh Hương thì thẳng lưng không quan tâm, Quỷ Y Vô Ngân thì tuý ý ăn điểm tâm.

Hành động vô tâm vô phỉ của ba người chẳng chút nào gây người ta cảm giác mất thiện cảm, lại khiến người nhìn vô cùng vừa mắt.

Chỉ có điều đó là đối với người khác nhưng đối với người đứng trên đài như Du Mộng Nhi hành động đó vô cùng khiến nàng ta khó chịu.

Bình thường nàng ta sẽ không chú ý đến đám người này, nhưng trên kia chính là có người nàng muốn giết nên mới chú ý một chút không ngờ lại thấy một cảnh thế này.

Trên đài này có người không bị tiếng đàn của nàng mê hoặc sao?

Nhất là tên đang vuốt ly trà kia, “hắn” hẳn là Diệp Khuynh đi.

Khoé môi Du Mộng Nhi nhếch lên nụ cười lạnh, đôi mắt nàng ta loé lên sự âm độc...

Mặc dù rất nhanh nhưng đôi mắt đó đã lọt vào mắt Diệp Y Lam.

Nàng cau mày, nữ chính đây ư?

Có chút khiến nàng thất vọng, hào quang nữ chủ hiện tại nàng chỉ thấy phù du thôi.

Ai, tại sao lại khác xa như vậy, hứng thú đối với nữ chủ hiện tại của nàng một chút cũng không còn.

”Ngân Huynh, ta có việc nên cáo từ trước, cứ để tùy tùng của ta đưa huynh về, việc cứu người ba ngày nữa liền lấy điểm hẹn là Hoa Ngọc Lầu mà gặp mặt, chúng ta liền từ biệt tại đây đi.”

Diệp Y Lam đặt ly trà xuống, đứng dậy chấp tay với Vô Ngân.

”Hảo, Diệp Huynh, hẹn ngày gặp lại.”

Vô Ngân cũng đứng dậy chấp tay với nàng.

Sau đó hai người cũng chia ra mà đi.

Vô Ngân cùng Đinh Hương một trước một sau đi trên con phố đông đúc, hai người bảo trì một khoảng cách nhất định, không gần cũng không xa.

Vô Ngân kì quái nhìn Đinh Hương đang đi cạnh mình.

Lúc này ấn tượng của Y đối với người thuộc hạ đi theo vị Diệp công tử này có chút mơ hồ chủ yếu là y thấy người này hành động cẩn trọng, chậm ổn, gương mặt có chút giống nữ tử, không phải, ngay cả thân hình cũng rất giống nữ tử.

Y liếc nhìn một vòng đánh giá Đinh Hương từ trên xuống dưới có chút gât đầu cảm thán, nhưng y cũng không đại mà mở miệng hỏi, cứ nghĩ một đại “

nam tử “ lại bị xem giống nữ tử là chuyện cỡ nào...

Tốt nhất là im lặng...

(Tiểu Nhã * phe phẩy quạt* Vô Ngân ca ca, may mà anh không hỏi, nếu anh hỏi thì

Vô Ngân * nhú mày* sao ????

Tiểu Nhã * Cười nham nhở * em đảm bảo tí ấy sẽ lừa đảo ca mang về nhà ...

Đinh Hương * lườm*

Tiểu Nhã * ho sặc sụa * coi như em chưa nói gì, hai người tiếp tục đi dạo đi...)

Cả hai im lặng đi tốt việc của mình, đột nhiên sắc mặt Đinh Hương khẽ biến, nhìn con phố đông người hiện tại càng đi càng vắng, lúc này chỉ còn vài người trên đường.

Đột nhiên một mũi kiếm phóng như bay đến chỗ Vô Ngân.

Y phát tay đẩy mũi kiếm, mũi kiếm lệch hướng từ tim chuyển qua cánh tay của Vô Ngân.

” Xoẹt “ rất nhanh cánh tay của Vô Ngân lập tức chảy máu, rõ là bị thương không nhẹ.

Vô Ngân cắn răng, thầm mắng trong lòng, y không nghĩ tới mình đã dịch dung lại có người nhận ra mình.

Võ công của Y mặc dù rất tốt nhưng hiện tại bên cạnh y không phải một mình mà có thêm một nhân.

Người đi đường đột nhiên rút kiếm ra chỉ về phía hai người, phía trên mái nhà cũng có một người mặt đồ đen thần bí xuất hiện.

” Quý y, nghe danh không bằng gặp mặt, ngươi thật giống với lời đồn đại a~”

Người mặc đồ đen thần bí mở miệng, giọng người này có chút khàn khàn.

” Ngươi là ai, vì sao muốn giết ta?”

Vô Ngân liếc nhìn người trước mắt, hẳn cảm thấy người này có chút quen, hình như, chẳng lẽ....

” Ngươi chính là kẻ đó?”

Kẻ đó? Đinh Hương khó hiểu, nàng biết người trước mặt chính là Du Mộng Nhi, chủ tử từng nói Du Mộng Nhi muốn giết quý y, chẳng lẽ hai người bọn họ có thù với nhau sao?

” Hừ, nhiều năm không gặp, không nghĩ tới ngươi vẫn còn nhớ ta. Chỉ là lần này ngươi chết đi.”

Du Mộng Nhi phát tay âm độc nói: “ Giết chết cho ta...”

Đám người xung quanh khoảng 17 người, tất cả đều có võ công cao cường.

Đám người đó nghe thấy lệnh thì lập tức xông lên.

Đinh Hương không nói hai lời, trực tiếp lùi hai bước, khoé môi nàng nhếch lên nụ cười lạnh, chờ xem kịch hay.

Tất nhiên Vô Ngân cũng thấy sự khác thường của nàng, nhưng không nghĩ nhiều cứ nghĩ nàng là do sợ.

Chắc y phải xử lý đám người này nhanh chóng.

Vô Ngân chụp lấy tay Đinh Hương, nhặt cây kiếm vừa rồi bay qua chỗ y, dùng giọng điệu nhẹ nhàn nói:

” Cứ yên tâm, ta sẽ bảo vệ ngươi.”

Sau đó y vùng kiếm chống lại công kích của đám sát thủ.

Đinh Hương có chút ngẩn người, câu nói này chính là lúc chủ nhân gặp nàng liền nói, vì thế nàng từ đó đã đi theo bên cạnh chủ nhân.

Lại không nghĩ tới ngoài chủ nhân lại có người vì nàng nói câu ấy.

Nàng đang ngẩn người thì đột nhiên Vô Ngân hô lên : “ Cẩn thận ...”

Chỉ thấy một mũi kiếm bay đến chỗ của Đinh Hương, cứ tưởng nàng liền xông rồi thì cây kiếm dừng ở giữa không trung rồi rơi xuống đất.

Đinh Hương thăm mắng mình không để ý, sắc mặt lạnh nhìn đám người phía trước.

” Các ngươi là chộc giận nhằm người rồi....”

Nàng giống như tu la khát máu mở miệng.

Sau đó vài đạo bóng dáng lượn qua lượn lại, mấy sát thủ người chết người bị thương lần lượt ngã xuống.

Du Mộng Nhi không nghĩ tới võ công nàng lại cao như vậy, lập tức nâng kiếm tấn công Vô Ngân trước khi nàng quay lại.

Đinh Hương đang đánh nhau đột nhiên thấy hành động của Du Mộng Nhi thì khè biến.

Nàng lập tức xoay người.

Khi kiếm sắp đâm phải Vô Ngân thì Đinh Hương đã đỡ nhất kiếm.

Rồi tung một chưởng vào Du Mộng Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Tuyệt Mĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Diệt thừa tướng, tất cả chỉ là lễ vật mở màng thôi.

Đinh Hương một chưởng xuất mười thành công lực khiến cho Du Mộng Nhi phải lùi đến vài mét.

Du Mộng Nhi cố gắng đứng vững nhưng vẫn phun ra bùm máu tươi, nàng ta ngăn vạn lần không nghĩ tới võ công của Đinh Hương ngang tay với mình.

Xem ra kế hoạch giết quý y đánh phải dòi đi khi khác rồi, Du Mộng Nhi tung người chạy mất.

Đinh Hương nhìn bóng lưng của Du Mộng Nhi, lại nhìn vết thương bên vai phải của mình, rất may vết thương không quá sâu, chỉ là nàng phải mất thời gian vô ích để dưỡng thương rồi.

Đinh Hương tự điểm huyết cầm máu của mình sau đó rất thuần thục rút cây kiếm ra, mặt không đổi sắc ném cây kiếm sang một bên.

Vô Ngân này giờ im lặng nhìn hành động của Đinh Hương, vẻ mặt lạnh lùng kia giống như vết thương ấy chẳng là gì đối với ‘hắn’.

Y không biết rằng, Đinh Hương lúc trước đã trải qua bao nhiêu tình cảnh mới có thể lạnh nhạt với bản thân như vậy?

Đột nhiên sắc mặt Đinh Hương trắng nhợt thay đổi, nàng cố hít một hơi.

Chết tiệt nàng cứ nhiên trúng độc.

Vô Ngân thấy thân thể nàng ngã về phía sau lập tức đỡ được, y lập tức bắt mạch.

” Thiên Hoả Lam Chi.....”

Y lập tức hoảng sợ, độc này là độc do y chế ra, nhưng lúc sắp hoàn thành liền bị người khác lấy đi, y vẫn chưa kịp chế thuốc giải.

” Này này, huynh không sao chứ???”

Vô Ngân lay nhẹ Đinh Hương nhưng không có bất cứ động tĩnh gì, người trong lòng y vẫn bất động như cũ.

Y bắt mạch, khi dò được mạch tượng y kinh ngạc một chút sau đó sắc mặt liền trở thành trắng xanh.

” Vân Mộng Chi Thu, cứ nhiên lại là nó.”

Vân Mộng Chi Thu, một loại độc khiến người ta lâm vào ảo giác.

Nó không nguy hiểm nhưng nếu tầm nó với Thiên Hoả Lam Chi thì lại khác...

Vân Mộng Chi Thu là khiến cho người rơi vào những ngày tươi đẹp nhất trong mộng của mình thì Thiên Hoả Lam Chi chính là đẩy con người từ thiên

đường đến địa ngục hoá ma.

Con người sẽ có chấp niệm mà có chấp niệm thì sẽ có tâm ma, khi có tâm ma rồi sẽ bị quấy mãi trong đó không thoát ra được.

Đôi khi sống mà còn khổ sở hơn chết...

Y chưa từng cảm thấy bất lực trước y thuật của mình như vậy, trách lúc trước học hành nghiêm túc thì tốt rồi, hiện tại không

Diệp Y Lam đuôi mắt nháy nháy, nàng có một dự cảm bất an, chắc nàng phải hoàn thành nhiệm vụ bên này rồi đi tìm Đinh Hương mới được.

Bình thường nha đầu này khiến nàng rất yên tâm nhưng bây giờ nàng lại có chút không thể yên tâm được.....

Nhìn đám công tử ăn chơi đang say, bước đi loạn choạng, miệng cười dâm ô khiến nàng cảm thấy khổ não.

Nghĩ đi lúc trước nàng say cũng không có bộ dáng xấu như vậy...

(Em thấy chị say, hận một cái không thể đứng trên óc thành nét ằm lên cho mọi người nghe ấy chứ, như vậy chắc được gọi là thực nữ????)

Nàng nhìn chăm chăm bộ dáng của Diệp Lâm Lang cứ cảm thấy hần so với nguyên tác hình như có gì đó khác biệt.

Hắn bình thường sống phóng túng nhưng thật kì lạ, ánh mắt của hắn cho nàng biết hắn là một người hai mặt bất đồng.

Chẳng lẽ....

Hắn mới chính là kẻ phía sau????

Lúc này sắc mặt Diệp Lâm Lang có chút ngà ngà, miệng lẩm nhẩm đủ cái nhưng ánh mắt hắn chính là một mảnh yên tĩnh lạ thường.

” Các vị, lần khác ta lại mời các vị uống vài ly, hôm nay ta có việc, đi trước nhé!” Diệp Lâm Lang ngả ngóm nói.

Mấy vị công tử kia cũng không có ý kiến gì..

” Hẹn lần khác gặp...”

” Diệp công tử đúng là hào sảng a~”

” Ha ha, chúng ta đi trước, phía trước cũng sắp đến nhà Diệp công tử rồi, cáo từ”

Đội đám người kia đi mất Diệp Lâm Lang khôi phục vẻ mặt lạnh băng, tay y vuốt thẳng y phục của mình.

” Túc... “ Giọng y đặc biệt lạnh lùng lại kèm theo trong bóng đêm lại quý dị lạ thường, dáng người y đứng thẳng đưa lưng về phía nàng nên nàng cũng không thấy nét mặt của y.

Một bóng đen từ trên trời đáp xuống, sau đó lập tức quỳ trước y, người này hắn tên Túc đi, Túc cung kính cúi đầu:

” Chủ tử, đúng như người dự đoán, quý y thật sự bị người của Hồng Hạc Môn ám sát, nhưng nửa đường nhảy ra một cái nam nhân làm vật cản đường...”

” A, là người của ai?” Diệp Lâm Lang kì lạ.

” Hộ vệ Nhược Kiều Đinh Hương của các chủ Thiên Hương các.” Túc nghĩ đến nữ tử lạnh lùng kia có chút thương thức nói, hắn lâu lắm rồi mới thấy một nữ tử giống tiểu thư như vậy, đều lạnh lùng đến đáng sợ, đã thương người nhưng cũng đã thương mình, thà thực hiện tốt nhiệm vụ để bị trừng phạt chứ không thay đổi nhiệm vụ.

Người như vậy rất có tố chất làm sát thủ, đáng để hắn khâm phục.

” Thiên hạ đệ nhất lừa đảo Nhược Kiều Đinh Hương, hộ vệ các chủ Thiên Hương các... Có chút thú vị... Ngươi...”

Lời y còn chưa dứt liền thấy một vật gì đó từ trên trời bay xuống.. Sau đó tấn công đến chỗ Diệp Lâm Lang.

Diệp phủ...

” Lão gia, lão gia, đại thiếu gia xảy ra chuyện không hay rồi.” Quân gia hét hải chạy vào...

” Nó thì có việc gì được?” Diệp Vân Thanh vuốt ly trà không để ý nói.

” Đại thiếu gia từ rồi, sát được đặt ở trước cửa phủ...”

” Choang” thanh âm ly trà mở vụng thành mảnh nhỏ.

” Người nói cái gì, lặp lại lần nữa...” Giọng của lão ta có chút run rẩy...

” Đại thiếu gia đi rồi...”

Lần này lão ta mới tin vào tai mình lập tức vọt ra chính sảnh.

Mùi vị huyết tinh lang tỏa khắp phòng, bóng đêm quý dị nay càng quý dị hơn...

Chỉ thấy trên nền đất lạnh một cỗ thi thể bị cán bằm đập đến nỗi nhận không ra...

Lão ta vừa nhìn qua liền biết vết thương của cỗ miêu gây ra...

Thật là cỗ miêu ông nuôi...

Mặt ông trắng xanh đùng nhẹ vào “thi thể của nhi tử của ông” ánh mắt xoẹt qua tia hồi hận.

Chỉ là chưa được bao lâu thì một thanh âm thanh thoát quý dị trong bóng đêm vang lên...

” Ha ha ha, Diệp thừa tướng không viết có cảm giác gì về món quà của ta???”

” Người là ai???” Diệp Vân Thanh có chút run sợ.

” Ta là ai? Người không nên hỏi câu đó. Lão già, ta nói cho ông biết, những gì ông gây ra cho mẫu thân ta, ta sẽ khiến ông nợ máu trả bằng máu.”

Ngừng một chút thanh âm lại tiếp tục vang lên...

” Trò chơi chỉ mới bắt đầu thôi, ta sẽ giết từng người từng người thân của người, ta sẽ khiến cho người phải hồi hận vì đời này người được đầu thai làm người...”

Thanh âm thang lãnh như ma âm đánh vào lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Tuyệt Mĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Về Nhà (1)

Diệp Y Lam ngồi ngây ngốc nhìn qua cửa sổ, nàng một thân trung trắng tinh.

Y phục lộn xộn, mặt nàng hơi tái.

“Chủ tử, vết thương của ngài không có việc gì chứ.” Ngân Hồ châm ly trà, vẻ mặt thường ngày lúc nào cũng cười thay vào bộ dạng nghiêm túc ân cần hỏi thăm Diệp Y Lam.

Diệp Y Lam lắc đầu tỏ ý vết thương không có vấn đề gì:

“Ngân Hồ, muội đã có tin tức của Đình Hương chưa?”

“Đình Hương hiện tại đang trúng độc, hơn nữa là hai loại độc xung khắc nhau, có vẻ như một thời gian nữa mới có thể lành vết thương được.” Ngân Hồ thở dài, người lúc nào cũng đùa giỡn nhưng đối với nhiệm vụ luôn hoàn thành đúng chỉ tiêu như Đình Hương lại có ngày bị thương nặng như vậy.

“Như vậy thì tốt rồi. Vết thương của ta cũng không có việc gì cả, muội đừng quan tâm.” Diệp Y Lam thở dài: “Bên lão già kia có động tĩnh gì không?”

“Chủ tử, đúng như ngài dự đoán, lão già kia sẽ mượn cơ tang lễ của nhi tử mình mà bức hoàng thượng cho người trở về phủ của lão ta.”

Ngân Hồ khinh thường nói, đừng tưởng rằng lão già kia làm gì chủ nhân của nàng không biết, chẳng qua là chủ nhân khinh thường để ý thôi, bậy, không phải khinh thường để ý mà là chủ nhân nhà nàng không có dư tình lực mà để ý.

“Chủ nhân, thân phận của Diệp Lâm Lang là gì, hẳn vì sao có thể khiến ngài bị thương?”

Nhắc đến việc này Diệp Y Lam có chút nhức đầu, nàng đưa tay xoa xoa huyệt thái dương, sau đó phát tay với Ngân Hồ:

“Muội ra ngoài trước đi, ta có vài việc cần suy nghĩ.”

“Là.” Thấy chủ nhân nhà mình cũng không có ý định nói với nàng, nàng lập tức lui ra, dù sao có một số việc, chủ nhân không muốn nói nàng cũng không nên biết thì hơn.

Sau khi thấy Ngân Hồ đi khuất bóng thì Diệp Y Lam thờ hắc ra, nàng lập tức trở lại giường vận công dưỡng thương.

--- ----- Trở về tối ngày hôm qua.

Cổ Miêu lập tức tấn công Diệp Lâm Lang chỉ còn một khoảng cách thì Túc đột nhiên vung một chưởng đẩy lùi Cổ Miêu.

Cổ Miêu bị bức lùi ra mấy bước, có thể nhìn thấy Cổ Miêu căn bản không phải đối thủ của Túc.

“Đã đến rồi thì xuất hiện đi.” Diệp Lâm Lang nhàn nhạt lên tiếng, y nhìn về phía nóc nhà đối diện.

Diệp Y Lam có chút bất ngờ sau đó khôi phục lại vẻ bình thường, nàng từ trên nóc nhà tung người tiếp đất, áo choàng đen che đi dung nhan của nàng, nếu nhìn kĩ chỉ thấy được khóe miệng của nàng mà thôi.

“Thật không nghĩ đến Diệp đại thiếu gia trong lời đồn đại lại khác xa với tưởng tượng của ta như vậy, ai, lời đồn đúng là không nên tin tưởng a~”

Nàng giọng nói có vài phần châm chọc, thân thể tùy ý khiến người khác cảm nhận được một cỗ áp lực vô hình.

Diệp Lâm Lang nhũn mảy, hẳn cứ có cảm giác người trước mặt hẳn rất quen thuộc, nhưng hẳn không thể nghĩ ra người trước mắt là ai.

“Túc, người biết làm gì rồi chứ?” Hắn nhìn qua thủ hạ của mình nhẹ giọng nói.

Túc lập tức hiểu xoay người dẫn Cổ Miêu để lại hai người giữa đêm tối vắng tanh.

“Người là ai?”

Diệp Y Lam cũng có chút thương thức người trước mắt, không nhìn ra hẳn thật là cái thâm tàng bất lộ.

Trong truyện cũng không có viết hẳn lợi hại như vậy, chỉ viết hẳn là một kẻ ăn chơi sa đọa, là một trong những đứa con vô dụng nhất của Diệp thừa tướng nên nàng mới chọn hẳn là người để nàng ra tay đầu tiên, không nghĩ tới hẳn lại cho nàng cái kinh hi lớn như vậy.

“Tại hạ họ Diệp tên Khuynh, các chủ Thiên Hương các kính chào Diệp công tử...” Nàng nâng môi lạnh nhạt giới thiệu.

“Diệp Khuynh? Ta chưa nghe bao giờ.” Diệp Lâm Lang có chút giật mình, hẳn không biết trên gian hồ có người tên Diệp Khuynh.

Hơn nữa có thể nhìn ra người này võ công bằng hẳn hoặc có khi đã vượt qua hẳn từ rất lâu rồi.

“Ha ha, ta xưa nay bắt quá chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, người không biết ta cũng không sao cả.” Ai nha, hẳn mà biết nàng chính là Diệp Y Lam, người bị hẳn cho là nào tàn không biết sẽ có cảm tưởng gì, bắt quá hẳn là rất đặc sắc đi.

Diệp Lâm Lang cảm thấy người trước mắt rất giống nàng, không phải, là vô cùng giống nàng.

Hắn còn nhớ, lúc trước khi nàng tự phế bỏ võ công, cũng là một người tùy ý tiêu sái, nổi bật như thế.

Người phía trước liệu có phải nàng hay không?

“Người muốn giết ta?” Đây không phải câu hỏi mà là một câu khẳng định.

“....” Nàng cũng không cần hỏi thẳng như vậy chứ, làm người khác có chút chột dạ.

“Người vì phụ thân ta nên mới giết ta...”

“...”

“Người là Diệp Y Lam?” Diệp Lâm Lang cười.

Diệp Y Lam ngạc nhiên nhìn hẳn: “Người có ý gì?”

“Ta có ý gì? không nghĩ tới người tự mình phế bỏ võ công của mình chỉ là cái vô bực, trách lúc đó ta đã nương tay với người. Vậy hôm nay người lại tự mình đưa tới cửa thì đừng trách ta vô tình.”

Diệp Lâm Lang tung chưởng phong về phía nàng.

Nàng lập tức vận nội lực tung lại một chưởng trả về, hấn không cho nàng kịp phản ứng đã dùng hết tốc lực đánh vào chỗ hiểm của nàng.

Tuy nội lực của nàng dồi dào nhưng nàng có ít kinh nghiệm thực tế nên đánh có chút không thuận tay, nhưng một lúc sau nàng đã bắt kịp nhịp.

Cả hai cùng nhau tung một chưởng về phía đối phương, Diệp Lâm Lang bị một chưởng hết 7 thành nội lực của nàng chân tay có chút run rẩy.

Hấn ngăn vạt lần nàng lại mạnh như vậy, hấn lập tức tung người bỏ lại nàng đang ôm vai phải.

Lúc này nàng cũng trúng trường phong của hấn, nhưng cũng không bị thương nặng như hấn.

Nàng rất thất vọng, nàng có ki ức của Diệp Y Lam nhưng cái ki ức nàng tự phế võ công lại không có.

Rốt cuộc việc này là sao?

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Tuyệt Mĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Về nhà (2)

“Đang suy nghĩ gì vậy? “ Một giọng nói khàn khàn vang lên khiến nàng giật thót cả người.

Diệp Y Lam tròn tròn mắt nhìn nam nhân trước mắt, hấn vẫn như cũ mặc cẩm bào, vẫn tuấn mĩ, vẫn mê hoặc lòng người như vậy.

“Người tìm ta có việc gì?”

Quân Phong Minh tùy ý ngồi cạnh nàng sau đó lại nhìn y phục lộn xộn của nàng.

Về mặt vẫn lạnh lùng như cũ nhưng lòng có chút xúc động, chỉ là xúc động vừa nổi lên lại bị dội một gáo nước lạnh.

Đột nhiên về mặt hấn lạnh đi vài phần khiến nhiệt độ giảm đi một cách đáng sợ.

Diệp Y Lam không tự chủ run lên, nàng nuốt nước miếng áp ứng nhìn người nam nhân đột nhiên nổi sát khí trước mắt.

“Người... Người... Người Không có vấn đề gì chứ?”

“Người bị thương???” Quân Phong Minh cố gắng ổn định tinh thần, đưa mắt nhìn chỗ khác để cho nàng không nhìn đến sự mất khống chế của hấn đối với nàng.

Hấn từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ học biểu thị cảm xúc ra ngoài, phụ hoàng từng nói với hấn, cảm xúc chính là nhược điểm đối với hấn vì thế hấn không chế rất tốt mình, không nghĩ đến chỉ có một nữ tử đã khiến cho kiểm soát của hấn lệch khỏi quỹ đạo.

“A, vết thương nhỏ thôi, dưỡng vài ngày là khỏi rồi.” Diệp Y Lam nhìn thấy hấn như vậy cũng không quan tâm, tùy ý trả lời.

Chỉ là vừa nghe câu trả lời của nàng, gân xanh trên trán hấn nổi lên, cái gì vết thương nhỏ, dưỡng vài ngày lại khỏi..

Mắt hấn lướt qua nàng một vòng sau đó đột nhiên hiểu ra cái gì đó: “Người là bị Diệp Lâm Lang đánh bị thương?”

“Người biết? “ Diệp Y Lam có chút không xác định hỏi, hình như tình hình đã bắt đầu lệch quỹ đạo rồi, trong nguyên tác nó cũng không có như vậy.

Có phải hay không từ lúc nàng xuyên đến đây mọi chuyện đã không còn như trước nữa.

Những bí ẩn ngày một nhiều khiến nàng không xác định được liệu trước đó có phải hay không là do nàng tưởng tượng ra, không hề phải là xuyên không mà chỉ là ảo giác của nàng.

Nhưng việc này tuyệt đối không thể xảy ra, nàng nhất định sẽ giải mã những bí ẩn sau màn này, nếu không lòng nàng tuyệt đối không yên.

Quân Phong Minh ánh mắt trầm xuống, không biết hấn nghĩ đến cái gì, chỉ cảm thấy ánh mắt của hấn quá thâm trầm khiến người khác không biết hấn đang nghĩ đến cái gì.

“Chuẩn bị đi, người chuẩn bị xuất cung đến Diệp phủ.” Qua một lúc lâu hấn mới khạc ra một câu không liên quan.

Diệp Y Lam nghĩ đến sắp phải đụng mặt Diệp Vân Thanh cũng không phải cảm giác vui mừng mà cực kì nặng nề.

Theo nguyên tác, lão ta là lão cáo già khó trị nhất, lão như con gián đập mãi không chết, cuối cùng lại bị con gái của mình là Diệp Hinh Tuyết một đao đâm chết.

Cả đời lão ta vì con gái của mình mà hy sinh nhiều thứ, cuối cùng lại chết trong tay con gái mình, nói sao nhỉ, hẳn là vô cùng hân hoan a~.

Diệp Y Lam đột nhiên nở nụ cười kì dị, nàng đột nhiên nghĩ đến một cách....

Nghĩ đến nó, nàng đột nhiên vui vẻ hơn một chút, ừ, mượn nhan sắc của ngựa đực hoàng đế một chút chắc không vấn đề gì đi.

“Ngươi đi cùng ta đến đó đi, dù sao để lão già kia một kinh hi cũng rất thú vị.” Diệp Y Lam thần bí nói.

Quân Phong Minh nhìn bộ dạng sắp tính kế ai đó của nàng thì hơi nhú mày, tại sao hẳn cảm thấy lời của nàng có nhiều tàn ý nghĩa thế nhỉ.

Nhưng mà cũng không muốn nàng buồn nên gật đầu đồng ý:

“Ừ, dù sao hôm nay ta cũng không bận.”

Tại nơi nào đó trong hoàng cung, vị tướng quân nào đó đang ai oán ngồi xếp tấu chương cùng một thái giám nào đó đang dùng ấn tỉ duyệt tấu chương.

Cả hai cùng đang chạt vật than trời:

“Hoàng thượng, ngài đừng cứ cách mấy ngày lại chuồn mất, ngài là hoàng thượng cơ mà...”

“Chết tiệt! Tên nào không có mắt như vậy, nói cái gì làm hoàng đế sướng, nếu làm hoàng đế sướng thì heo chó cũng được lên mây. Ta mà biết kẻ nói sướng ta bẽ răng kẻ đó....”

Nhưng mà chắc cũng chẳng có ai nghe thấu lòng hai người, hiện tại hoàng thượng đang bồi mĩ nhân về nhà thăm nhà rồi.

Xe ngựa mà cả hai đi nhìn rất bình thường nhưng thiết kế bên trong rất êm, ngồi vô cùng thoải mái, chỉ là hình thức quá tầm thường nên cũng không ai quá để ý.

Xe ngựa dừng trước phủ còn đón nhận vô số cái nhìn khinh thường từ bốn phía.

Ngân Hồ đang tính dừng ra vén rèm cho chủ nhân của mình, thì một tiếng roi da, xé không khí bay thẳng đến xe ngựa.

Mày của nàng nhú chặt nhìn về phía cửa phủ.

Chỉ thấy một thiếu nữ cầm roi da đang cười vô cùng đắc ý nhìn về phía này.

“Tiện chủng, ngươi cuối cùng cũng trở về...” Diệp Hinh Tuyết khinh thường nói.

Bên cạnh đám người đều bình chân xem kịch hay, có người vui sướng khi người gặp họa, có người khinh thường nhưng tuyệt đối không hề có người đồng cảm với người trong xe ngựa.

Ngân Hồ nhìn thấy một mảng này bỗng nhớ đến những ngày nàng sống trong Lê phủ, thì ra chủ nhân của nàng cũng có cuộc sống quanh một lũ cận bã như vậy.

Đôi mắt nàng loé lên sát khí vô tận, chủ nhân nhà nàng chính là giỏi nhất, ai cho họ có quyền khinh thường chủ nhân nhà nàng chứ.

Ngân Hồ tay nắm thành quyền âm thầm ghi nhớ từng gương mặt những người ở đây, nàng tuyệt đối một kẻ cũng không tha.

“Tiện nhân, ngươi còn không mau cút xuống đây, đừng tưởng được làm hoàng hậu thì ngươi không còn xem ai ra gì, hôm nay bởi tiêu thư nhất định sẽ dạy dỗ ngươi...” Diệp Hinh Tuyết thấy người trên xe ngựa không lên tiếng thì càng hống hách hơn....

“Bỏ cung cũng rất muốn biết ngươi không khách khí với ta như thế nào...”

Một tiếng nói thanh thúy vọng ra từ trong xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Tuyết Mi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Cái gọi là ngực to mà không có đầu óc

“Tiện nhân, ngươi còn không mau cút xuống đây, đừng tưởng được làm hoàng hậu thì ngươi không còn xem ai ra gì, hôm nay bồi tiểu thư nhất định sẽ dạy dỗ ngươi...” Diệp Hinh Tuyết thấy người trên xe ngựa không lên tiếng thì càng hống hách hơn...

“Bỏn cũng cũng rất muốn biết ngươi không khách khí với ta như thế nào...”

Một tiếng nói thanh thúy vọng ra từ trong xe ngựa, tuy giọng điệu rất nhẹ nhưng lại khiến người khác rét run, trong không khí còn vương chút sát ý, khiến vài người sợ trắng mặt.

Ngân Hồ vừa nghe giọng điệu của chủ nhân liền biết chủ nhân đang tức giận, liền lập tức ngoan ngoãn vén rèm xe, nàng thâm ý liếc nhìn vị hoàng thượng nào đó ở trong xe ngựa một cái sau đó vô cùng cung kính dắt tay chủ nhân của mình.

Diệp Y Lam nhờ sự giúp đỡ của Ngân Hồ thuận lợi xuống xe ngựa.

Nàng tao nhã bước xuống, cộng thêm y phục vàng nhạt, không hoa lệ, không trang điểm quá lòe loẹt nhưng lại khiến người khác không thể rời mắt được.

Nàng nhếch môi cười nhẹ khiến mọi người đốn tim, nụ cười thật đẹp, thật giống như tiên nữ hạ phàm.

Diệp Hinh Tuyết khi nhìn thấy người mình ghét nhất xuất hiện một cái liền dè bẹp nàng thì càng khó chịu.

Dựa vào cái gì một tiện chủng không rõ nguồn gốc lại có thể hơn nàng chứ, nàng không cam tâm, một chút cũng không cam tâm.

“Hừ, tiện nhân” Diệp Hinh Tuyết phát mạnh roi da đến chỗ Diệp Y Lam.

“Chát....” Nhưng người trúng roi không phải Diệp Y Lam mà là Ngân Hồ bên cạnh nàng.

Mắt Diệp Y Lam tối lại, cả người nàng phát ra hơi thở lạnh lùng nhìn thân thể run lên của Ngân Hồ.

Mọi người xung quanh cũng không ngừng hút khí, đột nhiên một trận sát khí từ trên trời giáng xuống.

Một nam tử một thân cẩm bào màu xanh xuất hiện, mắt hán lạnh đến người khác cũng hoảng sợ mà run rẩy.

Các bước chân của hán võng vàng đến bên cạnh Ngân Hồ, ôm nàng vào trong ngực, thấy lưng nàng vết máu loang lổ mắt hán càng lạnh hơn.

Hán không nói hai lời trực tiếp phóng nội lực về phía Diệp Hinh Tuyết, khiến nàng ta bị văng ra xa đập vào cánh cửa phủ.

“Diệp thừa tướng dưỡng nữ nhi thật giỏi, ngay cả nữ nhân của bốn vương cũng dám đã thương, các ngươi không muốn sống nữa rồi sao? “ Quân Mặc Diễn lạnh lùng nhìn người đang hốt hải chạy ra, khoe miệng nở nụ cười tàn nhẫn.

Bên cạnh Diệp Y Lam nhìn Ngân Hồ lại nhìn nam tử cẩm bào, khoe miệng giật giật sau đó cười cười, một chương vừa rồi thật mạnh tay a~.

Bất quá nếu nàng ra tay, Diệp Hinh Tuyết chắc chắn sẽ tàn phế, dám động đến người của nàng thật không biết sống chết.

Diệp Vân Thanh sợ run một cái, lão biết Thất Vương Gia - Quân Mặc Diễn không dễ chọc nhưng không nghĩ cùng với hoàng thượng đều khát máu như nhau.

“Việc vừa rồi chỉ là hiểu nhầm, là hiểu nhầm, thất vương gia đừng để ý.” Lão ta chân chó nịnh nọt nói.

Sau đó khoe mắt ra hiệu với quân gia kéo Diệp Hinh Tuyết đi.

Quân Mặc Diễn ánh mắt càng âm hơn, đang tính mở miệng thì Diệp Y Lam vốn im lặng bỗng nhiên mở miệng.

“Diệp thừa tướng, lúc này là hiểu nhầm vậy mấy người ở đây mắt thật sự có tật rồi...” Giọng điệu của nàng trầm tĩnh, khoe miệng cười cợt nhưng ánh mắt tuyệt đối là lạnh lùng, khí thế âm trầm bức người khiến người khác không dám nhìn thẳng.

Diệp Vân Thanh ánh mắt cũng loé lên sự kinh ngạc, sau đó cười ha ha cho qua chuyện nói:

“Ha ha, Lam nhi, con với Tuyết nhi là tỷ muội, hai đứa không phải trước kia đùa đùa như vậy sao? Như thế nào hôm nay lại nghiêm túc như vậy.”

Trong lời nói của lão ta tuyệt đối là uy hiếp.

Diệp Y Lam cố nén cảm xúc muốn cười, đùa giỡn, nghe thật mọt tai, đáng tiếc nàng vốn không phải là “nàng”, nữ phụ có thể vì phụ thân mình làm bất cứ thứ gì nhưng nàng thì không.

“Đùa giỡn, Diệp thừa tướng nói đùa rồi, nếu lúc này là đùa giỡn vậy thì chính là đùa giỡn dưới uy quyền của hoàng gia rồi, tội này chính là chu di cửu tộc đó, Diệp thừa tướng người gánh nổi không?”

Diệp Y Lam vẫn giọng điệu bình thản, nhưng người nghe lại không thể bình tĩnh như vậy.

Quân Mặc Diễm lúc này mới nhìn về phía nàng, đôi mắt loé lên sự tán thưởng, hẳn cảm thấy việc này hẳn chưa cần xen vào, việc trước mắt là lo cho bảo bối của hắn trước đã.

Hắn nhìn gương mặt trắng nhợt của Ngân Hồ, càng nhìn càng đau lòng, lòng bàn tay hắn rung rung lau mồ hôi trên trán nàng sau đó móc trong y phục ra một lọ thuốc, đổ vào miệng nàng.

Diệp Vân Thanh bên này sắc mặt trắng nhợt nhìn Diệp Y Lam

“Lúc này nàng mắng ta tiện nhân, tiện chủng, nhưng mà hiện tại ta đang là hoàng hậu danh chính ngôn thuận của hoàng thượng, như vậy có phải là đang trèo lên đầu hoàng thượng mắng ngài hay không? Đó được xem là bất kính...”

Các người thấy ta cùng thất vương gia không hành lễ thì được xem là coi rẻ hoàng quyền.

Hơn nữa dù các người có khinh thường ta đi nữa cũng đừng làm bộ mặt đó, như vậy được xem là khinh thường hoàng thất.

Đừng quên các người đang sống ở đây, đang được ai che chở, mỗi một tội đủ cho các người bị chu di cửu tộc, các người nói xem, trò đùa này có phải hay không là leo lên đầu hoàng thất ngồi, các người ngại mình sống đủ lâu rồi, nên không muốn sống nữa sao?”

Lời nói của Diệp Y Lam vốn nhẹ nhàng nhưng mà thật sự nó chẳng nhẹ nhàng chút nào, mọi người đều tái nhợt cả.

Đột nhiên Diệp Hinh Tuyết đang nằm dưới đất rống lên.

“Diệp Y Lam, người đừng tưởng người thật sự là hoàng hậu rồi, cái thứ tiện nhân như người chẳng qua chỉ là bù nhìn mà thôi, người tưởng mình thật sự là hoàng hậu sao? Nực cười.... Tiện nhân, ta nghe nói hoàng thượng ngay cả nhìn người cũng không nhìn, hiện tại dù có giết chết người, hoàng thượng cũng không có ý kiến, biết đâu hoàng thượng còn vui mừng nữa là đằng khác..” Diệp Hinh Tuyết đắc ý nói.

Khụ, đây gọi là ngực bự mà không có đầu óc suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Tuyệt Mĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Diệp Hinh Tuyết rất thần bí

Nghe được lời nói của Diệp Hinh Tuyết mọi người ở đây bốt rung sợ hãi, khinh thường nhìn Diệp Y Lam

Diệp Y Lam thấy vậy thì câu môi cười nhạt.

“Ý người là người mới là hoàng hậu sao? Ta chỉ là tốt thế mạng dẹp loạn nữ nhân hậu cung cho người?”

“Đó là tất nhiên, coi như người hiểu biết.”

Diệp Hinh Tuyết đắc ý ra vẻ nói, đám người xung quanh cũng bừng tỉnh hiểu ra, càng khinh thường nhìn Diệp Y Lam

“Vậy sao? Hoàng thượng thì ra ngài muốn mạng của ta sao. “Diệp Y Lam lạnh nhạt nhìn về phía xe ngựa.

Quân Phong Minh đang ngồi trong xe ngựa uống trà, nghe được giọng điệu của nàng thì cười khò, xem ra hẳn phải mất đoạn thời gian dỗ nàng rồi.

Mọi người xung quanh cũng khó hiểu nhìn về phía xe ngựa, chẳng lẽ hoàng thượng ở trên xe.

Vậy....

Mọi người hít khí có chút không thông, bọn họ cũng không dám nghĩ đến kết cục sau cùng.

Quân Phong Minh từ từ đi ra khỏi xe ngựa, sau đó cũng không cần người giúp trực tiếp bước xuống.

Khí độ lạnh nhạt, kinh thế của một bậc quân vương khiến người ta lạnh run.

Hắn đảo mắt qua mọi người một lượt sau đó bước đến bên cạnh Diệp Y Lam, rất tự nhiên hạ mình sửa tóc có phần rối của nàng.

Ôn nhu cười với nàng: “Ái phi, trăm như thế nào có thể muốn mạng nàng, ái phi nàng nghĩ nhiều rồi.”

(Khụ khụ, ái phi????? Người nói chuyện thật dễ nghe, Lam Nhi, người tốt nhất đừng tin a~ lời đường mật rồi cũng sẽ có ngày chết tắt tắt tui.

DYL: Ta tất nhiên không tin.

QPM: không vui, TAN, người hình như dạo này quá rảnh rồi, lên am ni cô tụng kinh đi.

Tiểu Nhã: Ngao, ta dù gì cũng là thân nương, thân nương đó, không tôn trọng gì hết.

DYL: Thật ra có là thân nương cũng không quan trọng.

Tiểu Nhã: Ái, số tôi vì sao lại làm thân nương cho hai người này. Thật bi ai mà.)

Mí mắt Diệp Y Lam giật giật sau đó cũng nở nụ cười khuyếch thành:

“Mọi người ở đây ai cũng nghĩ vậy, vừa nãy ngài cũng nghe mà.”

Mọi người vờ mờ hỏi, hoàng hậu, ngài đừng cười nữa, nụ cười càng đẹp càng khiến mọi người bất an.

Đây chẳng phải tiên nữ, là ác ma giả làm mà.

“Vậy sao? Ái phi nghe nhầm rồi. Hoặc là bọn họ nằm mộng giữa ban ngày rồi.”

Khoé miệng Quân Mặc Diễm có chút co quắt, đây không phải hoàng huynh của y, tuyệt đối không phải, y không quen người này.

Hoàng huynh, huynh mau mau hiển linh đi.

“A, phải rồi, Diệp Thừa Tướng, lễ nghi mà thứ nữ quý phủ dạy ra khiến trẫm cảm thấy khanh quá lớn tuổi rồi, ngay cả lễ nghi cũng không có.” Không để Quân Mặc Diễm than trời quá lâu, Quân Phong Minh lạnh giọng nói với đám người trước mắt.

Diệp Vân Thanh khó khăn lắm mới hồi thần lập tức quý xuống:

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Thấy ông ta quỳ tất cả mọi người cũng quỳ chỉ có Diệp Hình Tuyết khoé miệng dính tơ màu, ánh mắt uy khuất nhìn Quân Phong Minh.

Nàng ta cố gắng đứng dậy, uốn éo đến chỗ hấn: “Thần nữ tham kiến hoàng thượng.”

Tiếng nói thanh nhã, khiến người ta liên tưởng đến nữ tử chanh chua lúc này là người khác chứ không phải nàng.

Khoé miệng Diệp Y Lam giật giật, thái độ lật nhanh còn hơn lật sách, đôi mắt nàng lúc này mới nhìn kỹ bước chân của Diệp Hình Tuyết... Lúc này nàng thấy rõ ánh mắt của nàng ta, không phải khinh thường mà là thần nhiên, đúng vậy, vô cùng thần nhiên...

Nàng ta chẳng lẽ là....?

Khoé miệng Diệp Y Lam nhếch lên ẩn ý nhìn về phía Diệp Vân Phong.

“Tất cả đều đứng lên đi.”

Diệp Vân Phong nhanh chóng đứng dậy, cung kính cúi người:

“Hạ thần không biết hoàng thượng giá lâm, không kịp đón tiếp, thất kính thất kính.”

“Ái, nếu như trẫm không phải bất ngờ xuất hiện ở đây có phải hay không hoàng hậu của trẫm tùy ý cho các người khi dễ.”

Quân Phong Minh vẫn luôn để ý đến nàng nên vừa thấy khoé mắt đầy ẩn ý của nàng khiến hấn cũng có chút nghi hoặc, hấn theo mắt nàng nhìn Diệp Hình Tuyết lại nhìn Diệp Vân Thanh, hình như hấn nghĩ tới cái gì đó, lập tức hiểu rõ.

“Hạ thần không dám, hạ thần dạy nữ nhi không nghiêm để hoàng thượng chê cười, hạ thần nhất định sẽ nghiêm trị nữ nhi của mình, kính xin hoàng thượng lượng thứ.”

“Phụ thân, con không sai. Chẳng phải người luôn nói tiện nhân kia không xứng ở danh vị hoàng hậu sao?” Diệp Hình Tuyết không phục nói.

Gân xanh trên trán Diệp Vân Thanh nổi lên.

“Cần rồi, người đâu, đem tứ tiểu thư nhốt về viện. Người nhanh lập tức về chếp nữ giới cho ta, còn nữa, cấm túc một năm không cho ra khỏi cửa.”

“Phụ thân, người vì tiện nhân kia mà phạt con, phụ thân người không phải nói tiện nhân kia không xứng làm con ngài sao.” Diệp Hinh Tuyết phụng phịu nói.

“Mau đem tứ tiểu thư đi. Phạt quỳ ở phạt đường 6 ngày, cầm túc 3 năm.” Ông ta không kiên nhẫn nói.

Thấy đám người kia lôi Diệp Hinh Tuyết đi, chỉ thấy khi Diệp Hinh Tuyết phản ứng mạnh mẽ đòi sông ra ngoài, nhưng cứ thế bị kéo đi, nhưng khi sắp khuất cánh cửa, đôi mắt nàng ta đầy ý cười nhìn Diệp Y Lam.

Diệp Y Lam hơi nghiêng đầu nhìn đi hương khác, trong mắt lơ mờ có ánh sáng.

Thật có ý tứ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Tuyệt Mĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Nghe được lời nói của Diệp Hinh Tuyết mọi người ở đây bốt rung sợ đi, khinh thường nhìn Diệp Y Lam.

Diệp Y Lam thấy vậy thì câu môi cười nhạt.

“Ý ngươi là ngươi mới là hoàng hậu sao? Ta chỉ là tốt thể mạng đẹp loạn nữ nhân hậu cung cho ngươi?”

“Đó là tất nhiên, coi như ngươi hiểu biết.”

Diệp Hinh Tuyết đắc ý ra vẻ nói, đám người xung quanh cũng bùng tình hiểu ra, càng khinh thường nhìn Diệp Y Lam.

“Vậy sao? Hoàng thượng thì ra ngài muốn mạng của ta sao. “ Diệp Y Lam lạnh nhạt nhìn về phía xe ngựa.

Quân Phong Minh đang ngồi trong xe ngựa uống trà, nghe được giọng điệu của nàng thì cười khỏ, xem ra hẳn phải mất đoạn thời gian dỗ nàng rồi.

Mọi người xung quanh cũng khó hiểu nhìn về phía xe ngựa, chẳng lẽ hoàng thượng ở trên xe.

Vậy....

Mọi người hít khí có chút không thông, bọn họ cũng không dám nghĩ đến kết cục sau cùng.

Quân Phong Minh từ từ đi ra khỏi xe ngựa, sau đó cũng không cần người giúp trực tiếp bước xuống.

Khí độ lạnh nhạt, kinh thế của một bậc quân vương khiến người ta lạnh run.

Hắn đảo mắt qua mọi người một lượt sau đó bước đến bên cạnh Diệp Y Lam, rất tự nhiên hạ mình sửa tóc có phần rối của nàng.

Ôn nhu cười với nàng: “Ái phi, trăm như thế nào có thể muốn mạng nàng, ái phi nàng nghĩ nhiều rồi.”

(Khụ khụ, ái phi???? Ngươi nói chuyện thật dễ nghe, Lam Nhi, ngươi tốt nhất đừng tin a~ lời đường mật rồi cũng sẽ có ngày chết tắt tuổi.

DYL: Ta tất nhiên không tin.

QPM: không vui, TAN, ngươi hình như dạo này quá rảnh rồi, lên am ni cô tụng kinh đi.

Tiểu Nhã: Ngao, ta dù gì cũng là thân nương, thân nương đó, không tôn trọng gì hết.

DYL: Thật ra có là thân nương cũng không quan trọng.

Tiểu Nhã: Ài, số tôi vì sao lại làm thân nương cho hai người này. Thật bi ai mà.)

Mí mắt Diệp Y Lam giật giật sau đó cũng nở nụ cười khuyếch thành:

“Mọi người ở đây ai cũng nghĩ vậy, vừa nảy ngài cũng nghe mà.”

Mọi người vã mồ hôi, hoàng hậu, ngài đừng cười nữa, nụ cười càng đẹp càng khiến mọi người bất an.

Đây chẳng phải tiên nữ, là ác ma giá lâm mà.

“Vậy sao? Ái phi nghe nhầm rồi. Hoặc là bọn họ nằm mộng giữa ban ngày rồi.”

Khoé miệng Quân Mặc Diễn có chút co quắt, đây không phải hoàng huynh của y, tuyệt đối không phải, y không quen người này.

Hoàng huynh, huynh mau mau hiện linh đi.

“A, phải rồi, Diệp Thừa Tướng, lễ nghi mà thứ nữ quý phủ dạy ra khiến trẫm cảm thấy khanh quá lớn tuổi rồi, ngay cả lễ nghi cũng không có.” Không để Quân Mặc Diễn than trời quá lâu, Quân Phong Minh lạnh giọng nói với đám người trước mắt.

Diệp Vân Thanh khó khăn lắm mới hồi thần lập tức quý xuống:

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Thấy ông ta quỳ tất cả mọi người cũng quỳ chỉ có Diệp Hinh Tuyết khoé miệng dính tơ màu, ánh mắt uy khuất nhìn Quân Phong Minh.

Nàng ta cố gắng đứng dậy, uốn éo đến chỗ hấn: “Thần nữ tham kiến hoàng thượng.”

Tiếng nói thanh nhã, khiến người ta liên tưởng đến nữ tử chanh chua lúc này là người khác chứ không phải nàng.

Khoé miệng Diệp Y Lam giật giật, thái độ lật nhanh còn hơn lật sách, đôi mắt nàng lúc này mới nhìn kỹ bước chân của Diệp Hinh Tuyết... Lúc này nàng thấy rõ ánh mắt của nàng ta, không phải khinh thường mà là thần nhiên, đúng vậy, vô cùng thần nhiên...

Nàng ta chẳng lẽ là....?

Khoé miệng Diệp Y Lam nhếch lên ẩn ý nhìn về phía Diệp Vân Phong.

“Tất cả đều đứng lên đi.”

Diệp Vân Phong nhanh chóng đứng dậy, cung kính cúi người:

“Hạ thần không biết hoàng thượng giá lâm, không kịp đón tiếp, thất kính thất kính.”

“Ai, nếu như trẫm không phải bất ngờ xuất hiện ở đây có phải hay không hoàng hậu của trẫm tùy ý cho các người khi dễ.”

Quân Phong Minh vẫn luôn để ý đến nàng nên vừa thấy khoé mắt đầy ẩn ý của nàng khiến hấn cũng có chút nghi hoặc, hấn theo mắt nàng nhìn Diệp Hinh Tuyết lại nhìn Diệp Vân Thanh, hình như hấn nghĩ tới cái gì đó, lập tức hiểu rõ.

“Hạ thần không dám, hạ thần dạy nữ nhi không nghiêm để hoàng thượng chê cười, hạ thần nhất định sẽ nghiêm trị nữ nhi của mình, kính xin hoàng thượng lượng thứ.”

“Phụ thân, con không sai. Chẳng phải người luôn nói tiện nhân kia không xứng ở danh vị hoàng hậu sao?” Diệp Hinh Tuyết không phục nói.

Gân xanh trên trán Diệp Vân Thanh nổi lên.

“Cần rõ, người đâu, đem tứ tiểu thư nhốt về viện. Người nhanh lập tức về chép nữ giới cho ta, còn nữa, cấm túc một năm không cho ra khỏi cửa.”

“Phụ thân, người vì tiện nhân kia mà phạt con, phụ thân người không phải nói tiện nhân kia không xứng làm con gái sao.” Diệp Hinh Tuyết phụng phịu nói.

“Mau đem tứ tiểu thư đi. Phạt quỳ ở phạt đường 6 ngày, cấm túc 3 năm.” Ông ta không kiên nhẫn nói.

Thấy đám người kia lôi Diệp Hinh Tuyết đi, chỉ thấy khi Diệp Hinh Tuyết phản ứng mạnh mẽ đòi sông ra ngoài, nhưng cứ thế bị kéo đi, nhưng khi sắp khuất cánh cửa, đôi mắt nàng ta đầy ý cười nhìn Diệp Y Lam.

Diệp Y Lam hơi nghiêng đầu nhìn đi hương khác, trong mắt lơ mơ có ánh sáng.

Thật có ý tứ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Tuyệt Mĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Diệp Y Lam Lạnh Băng.

Đôi mắt Diệp Y Lam xoẹt qua tia hứng thú.

Thật có ý tứ.

Nàng đột nhiên nhớ ra nguyên tác, Diệp Hinh Tuyết rất hận Diệp Vân Phong, nàng ta tình nguyện mất đi tất cả cũng muốn đồng vu quy tận với ông ta nhưng tác giả lại không nói rõ ràng vì sao Diệp Hinh Tuyết hận lão già kia đến vậy.

Lúc này khi nàng thấy ánh mắt đầy tôn trọng của Diệp Hinh Tuyết khi nhìn Quân Phong Minh nàng liền hiểu một điều.

Nữ nhân kia sợ rằng chính là thuộc hạ của hắn.

Đôi mắt của Diệp Y Lam đầy thâm ý nhìn Diệp Vân Thanh, ánh nhìn quỷ dị của nàng khiến người xung quanh lạnh rung.

Đột nhiên họ phát hiện một điều, hoàng hậu không đơn giản như họ nghĩ, từ lúc nàng xuất hiện không giây phút nào họ không rung sợ.

Diệp Vân Thanh làm sao không nhìn ra ánh mắt thâm ý kia nhưng lão cũng không thể hỏi thẳng.

“Hoàng thượng, hoàng hậu, mời.”

Quân Phong Minh nhắc tay ôm eo nhỏ của Diệp Y Lam khiến mọi người tròn tròn mắt.

Sau khi thấy hoàng thượng khuất bóng ngay cửa bọn họ cũng giải tán.

Quân Mặc Diễn đen mặt nhìn cánh cửa lại nhìn bảo bối trong lòng, ngực y lại dâng lên cổ đau lòng.

Y vuốt ve gương mặt tái nhợt của Ngân Hồ.

Thật xin lỗi hiện tại ta chưa có thể chăm sóc nàng.

“Sì, người giúp ta đưa vị cô nương này về lại Lam Yểm cung đi.”

Giọng y vừa dứt một bóng người xuất hiện, cẩn trọng đem Ngân Hồ vào ngực sau đó biến mất.

--- ----

Diệp Y Lam mượn cơ nhớ lại căn phòng của mình nên muốn đến thăm.

Đứng trước cửa viện hoang sơ, tiêu điều, nàng không khỏi thở dài.

Nàng đẩy cửa viện, cảnh viện hai bên là hai hàng cây hoa đào, nở rộ cả hai bên.

Con đường bước đi gập lá khô cùng cánh hoa.

“Hoa đào, cánh đào nở rồi tàn.

Ngàn năm thơ thẩn nhạt cánh hoa

Hoa đẹp hôm nay mai lại tàn

Chỉ thấy hoa cười trong gió đông...”

Diệp Y Lam đột nhiên nhớ đến nguyên chủ mỗi lần khi nhìn thấy cánh hoa đào rơi lại tự mình viết ra một bài thơ.

Nguyên chủ mượn hình ảnh hoa đào biểu lộ sự lực bất tòng tâm của mình.

Mượn bàn cờ làm nơi phân tích âm mưu quỷ kế.

“Cạch “

Diệp Y Lam đẩy cửa thư phòng bước vào.

Vừa bước vào thư phòng dù không dọn dẹp nhưng nơi này lại xếp rất ngăn nắp.

Nàng đến bên chiếc bàn giữa căn phòng, trên bàn có một bức tranh chưa vẽ xong, một bức tranh phong cảnh núi hùng vĩ.

Một bên xanh tươi, vui tươi, đầy sức sống.

Một bên là núi băng, lạnh lẽo, trướng khí mù mịt.

Bên góc chỉ có 2 câu thơ:

“Nhật Nhật Niên Không Lão.

Bạch Vân Thiên Tại Không Du.”

Góc dưới bức tranh đề hai chữ “Ảnh Mĩ”

Nét vẽ mềm mại, dù là bức tranh chưa hoàn mĩ nhưng lại khiến người khác không thể thêm bất cứ nét vẽ nào.

Bài thơ bên trên vốn chỉ có 2 câu nhưng lại khiến người khác hiểu hết bức tranh.

Nữ phụ thật sự rất tài hoa, đáng tiếc hồng nhan bạc mệnh.

Không phải, đáng tiếc nàng là nữ phụ, dù có tài hoa đi nữa cũng chỉ có thể là nữ phụ.

Cầm bức tranh lên thưởng thức, càng xem nàng càng không khỏi khâm phục.

Đột nhiên nàng ngửi thấy mùi gì đó.

Diệp Y Lam lập tức đưa bức tranh lên mũi ngửi qua.

Hương thơm của hoa phù dung lập tức theo không khí tản ra.

Đôi mắt nàng xoẹt qua tia kinh ngạc, hoa phù dung.

Kí ức của nàng không có đoạn này, hình như nàng mơ hồ cảm thấy kí ức thân thể này hình như không đầy đủ.

Bức tranh này hình như có ý nghĩa gì đó không đơn giản như vậy.

Diệp Y Lam đảo mắt nhìn thư phòng sau đó lại dừng lại kệ sách.

Những nơi khác được xếp vô cùng có trật tự, vì sao nói này các bức tranh vẽ lại lộn xộn như vậy.

Nàng vươn tay xếp lại những cuộn giấy tuyền thành.

“Cách.” Một lệnh bài rơi xuống đất.

Nàng vừa nhặt lệnh bài lên đang tính xem qua thì nghe tiếng bước chân.

“Lam Nhi, ngươi ở đâu rồi.”

Tiếng nói của Diệp Vân Thanh vừa truyền đến, nàng lập tức đem lệnh bài giấu vào tay áo.

“Ta ở đây.” Diệp Y Lam cầm bức tranh trên bàn cuộn lại, nàng cần nghiên cứu bức tranh này.

“Cách” Diệp Vân Thanh vừa vào cửa thấy nàng cuộn bức tranh thì đôi mắt loé lên sự nghi ngờ.

“Lam Nhi, mọi thứ của ngươi ta cho ngươi không di dời chỗ nào.” Một câu nói nhưng hai nghĩa.

Đôi mắt Diệp Y Lam loé lên sự tàn độc, nhưng chỉ một thoáng qua, nàng không biết lão già kia sắp nói gì, nhưng nàng biết điều lão ta sắp nói chẳng có gì tốt đẹp cả.

“Phải a~, phụ thân à một hạt bụi cũng vẫn còn nguyên, đúng là có lòng với nữ nhi.”

Diệp Vân Thanh làm như không để ý đến lời châm chọc của nàng, ngược lại tâm trạng có chút tốt lên.

Nàng quả nhiên không thay đổi, vẫn ngu ngốc như xưa, xem ra là lão nghĩ quá nhiều rồi.

“Lam Nhi, ngươi đã trưởng thành rồi. Nhìn ngươi ta lại nhớ đến mẫu thân của ngươi.” Diệp Vân Thanh đột nhiên một bộ mặt đau buồn.

Diệp Y Lam cười như không cười, cũng không nhìn về phía lão, chỉ im lặng vuốt cuộn tranh.

“Lam Nhi, thật ra ta muốn nói, mẫu thân của ngươi vẫn chưa chết.”

Bàn tay vuốt cuộn tranh của nàng dừng lại, đôi lông mày thanh tú của nàng nhíu chặt, lão già đang có ý gì.

“Vậy sao?” Giọng nói của nàng hồ hững, bàn tay vuốt nhẹ cuộn tranh.

Diệp Vân Thanh thấy nàng không kích động như lão nghĩ, ngược lại có chút bình tĩnh, có lẽ nàng vốn không tin lời lão, nhưng lão cũng không nóng vội.

Lão lấy trong tay áo ra một phong thư.

“Đây là mẫu thân ngươi để lại trước lúc nàng đi.”

Diệp Y Lam nhận lấy phong thư, nhìn nét chữ trên phong thư nàng lại có chút không muốn xem.

Thấy nàng không xem, Diệp Vân Thanh cũng không thất vọng, ngược lại nhẹ giọng nói:

“Được rồi, sắp đến giờ dùng bữa, chắc hoàng thượng đang chờ.”

Dứt lời lão xoay người bỏ đi.

Diệp Y Lam cầm phong thư, đôi mắt dần hoá lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Tuyệt Mĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Sự thật về nữ phụ Diệp Y Lam.

Diệp Y Lam ngồi trong xe ngựa, hai mắt nhắm nghiền, bàn tay nàng vẫn cầm cuộn tranh.

Quân Phong Minh thấy nàng như vậy cũng không nói gì, hần cảm thấy có một số việc hần không nên biết thì hơn.

Vừa đến cửa cung nàng không nói một lời liền xoay người về cung của mình bỏ lại Quân Phong Minh bất đắc dĩ nhìn theo bóng lưng của nàng.

Trở lại cung của mình nàng liền đi về phòng của Ngân Hồ.

Vừa vào phòng liền thấy Ngân Hồ đang suy tư một cái gì đó, không cần nói nàng cũng biết hần là đang nghĩ đến vị thất vương gia kia đi.

“Thế nào, vết thương của muội tốt chứ??” Diệp Y Lam ngồi bên giường lấy trong tay áo ra một bình dược đưa cho Ngân Hồ.

Ngân Hồ vừa thấy nàng lập tức nở nụ cười xinh đẹp nhưng đôi mắt ấy lại không có chút ánh cười nào.

“Lam tỷ tỷ, muội không sao.”

Diệp Y Lam thờ dãi đưa tay xoa nhẹ mái tóc của Ngân Hồ: “Ngân Hồ, thật ra thì ta nghĩ muội nên nói rõ với y tốt hơn. Có vài thứ bỏ lỡ rồi sẽ phải hối hận cả đời đó.”

Ngân Hồ nghe thấy lời của nàng thì nước mắt lập tức trào ra, đôi mắt ước lệ ôm chặt lấy nàng:

“Lam tỷ tỷ, muội không xứng với huynh ấy, muội chỉ là một... còn huynh ấy là thất vương gia nổi tiếng. Muội thật sự không xứng.”

“Ngu ngốc, muội có biết tình yêu là gì không? chỉ cần là người mình yêu y sẽ không để ý lời nói của thiên hạ, thân phận thì có gì, huống chi muội có thân phận cao quý ngay từ nhỏ, con gái của thánh nữ cầm tông còn sợ không có nam nhân nào theo đuổi sao.” Diệp Y Lam vuốt nhẹ mái tóc của Ngân Hồ, trong lòng không khỏi ảo não, mọi việc hình như không còn nằm trong tay nàng nữa rồi.

“Muội biết rồi...” Ngân Hồ nghe lời nói trên choker của nàng thì đỏ mặt, sau đó nàng ta nhìn qua bức tranh trên tay của nàng.

“Lam tỷ, bức tranh này là?”

Diệp Y Lam mới nhớ ra, lập tức đưa bức tranh cho Ngân Hồ, Ngân Hồ từ nhỏ đã yêu thích những thứ này có lẽ nàng sẽ biết bức tranh này.

“Muội xem thử bức tranh này.”

Ngân Hồ nhận tranh, cẩn thận mở bức tranh ra, vừa nhìn thấy bức tranh nàng liền tròn tròn mắt:

“Lam tỷ, bức tranh này chẳng phải của Ảnh Mị tiểu thư sao? vì sao tỷ lại có.”

“Hừ? làm sao muội biết.”

“Cái đó, Ảnh Mị tiểu thư chưa từng vẽ hết một bức tranh.”

“Ảnh Mị tiểu thư? người này rất nổi tiếng sao?” Diệp Y Lam nhìn thái độ của Ngân Hồ liền đoán ra một số việc.

Ngân Hồ tròn mắt nhìn Diệp Y Lam như quái vật, sau đó không thể tin nói: “Lam tỷ, tỷ không biết sao? Ảnh Mị tiểu thư là một vị tài nữ nổi tiếng của Nhạc Lâm Quốc chúng ta.

Mọi người biết đến Ảnh Mị tiểu thư khoảng 6 năm trước, nghe đồn vị tiểu thư kia rất xinh đẹp, là một quốc sắc thiên hương khuynh quốc khuynh thành, nàng ấy tính thông cảm kỳ thi họa.

Thơ nàng ấy sáng tác đều mang một nỗi buồn vô tận, tiếng hát của nàng như điệp khúc oán niệm nhân gian. Tiếng đàn của nàng ấy như còi mộng thần tiên, bước vũ của nàng như tiên nữ hạ phàm.

Nhưng không ai biết rõ vị Ảnh Mị tiểu thư là tiểu thư nhà nào, có rất nhiều người được phái đi theo dõi nhưng không ai có thể bằng kinh công của nàng..

Nếu như Du Tiên cô nương là tiên thánh của Phượng Hoa Lâu thì Ảnh Mị cô nương chính là tài nữ của Diêu Vũ - là đại diện cho Nhạc Lâm quốc.

Đáng tiếc vị Ảnh Mị tiểu thư kia rất lâu rồi không xuất hiện rồi.”

Diệp Y Lam có chút ghen hờn, nàng đưa tay xoa đầu của mình, hình như thân phận của vị Ảnh Mị này không có trong nguyên tác của tác giả, một phần kí ức của nữ phụ mà nàng được thừa kế cũng không đầy đủ.

Chẳng lẽ nữ phụ chính là Ảnh Mị, vậy có thể nói rõ lý do vì sao nữ chính vẫn luôn muốn giết nữ phụ sao?

“Khụ... cái kia, có cách nào nhận biết được ai là Ảnh Mị không? kiểu như một dấu hiệu nhận biết.”

Thường thì trong truyện cổ đại mấy người có thân phận hoa mỹ như vậy đều có một vật để nhận biết, vì nếu không có vật đó thì sẽ có nhiều người mạo nhận thì làm thế nào.

“A, nghe nói Ảnh Mị tiểu thư rất thích mặc y phục màu trắng, bên hông có một kim ngọc lệnh bài khắc hai chữ “Ảnh Mị”.”

“Kim Ngọc lệnh bài, như vậy có phải hay không rất dễ nhận ra.”

“Không không không, kim ngọc đó được lấy từ ngọc thạch mười vạn năm, nét chữ trên đó là nét chữ của Ảnh Mị tiểu thư, muốn làm giả chỉ sợ không làm được.”

Diệp Y Lam đột nhiên nhớ đến lệnh bài nàng nhặt được trong phòng sách lập tức lấy từ trong tay áo ra một lệnh bài:

“Muội xem có phải cái này không?”

Ngân Hồ cẩn thận xem lệnh bài sau đó trừng lớn mắt, miệng lắp bắp, hàm răng đánh vào nhau: “Đây thật là lệnh bài của Ảnh Mị tiểu thư, thật không sai, thật sự là của Ảnh Mị. Lam tỷ, tỷ vì sao có lệnh bài này...”

Ngừng một chút đột nhiên Ngân Hồ hét lên: “Không lẽ tỷ chính là Ảnh Mị tiểu thư?”

“Việc này tỷ cũng không biết, ký ức của tỷ không được đầy đủ. Nhưng những thứ này tỷ tìm được trong thư phòng của mình trước kia....” nói được một nửa nàng liền ngậm miệng, những thứ quan trọng như vậy mà nữ phụ thật sự quá tùy ý, hình như đối với nàng mấy thứ đó quả cũng không ai xem.

Khóe mắt Ngân Hồ giật giật, được rồi, chủ nhân của nàng mặc dù rất xinh đẹp, rất tài giỏi nhưng đừng dùng cái từ ví tiên nữ gắn với chủ nhân nàng, nữ chữ cũng không liên quan.

“Việc này chỉ sợ tỷ chính là Ảnh Mị, muội nghe nói 1 năm trước, Ảnh Mị chính là bị người của tây vực ma giáo truy sát, hình như võ công bị phế, bị thương rất nặng thì phải.”

Diệp Y lam đột nhiên nhớ đến lời của Diệp Lâm Lang, nữ phụ hình như cũng từng phế võ công.

Thân phận của nữ phụ hình như không đơn giản như vậy, xem ra nàng phải tìm cách khôi phục kí ức.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Tuyệt Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chữa bệnh cho thái hậu.

Hôm nay đúng hẹn đi tìm Quý Y Vô Ngân, Diệp Y Lam vẫn một thân nam trang ngồi trong xe ngựa, vừa đi đến cổng hoàng cung liền bị người chặn lại.

“Không biết trong xe là quý nhân phurong nào? có thể xuất trình lệnh bài không?” Vị tướng gác cổng hoàng cung có phần cung kính hương xe ngựa nói.

Ngân Hồ vén rèm đi xuống, hôm nay nàng mặc một bộ nam trang, gương mặt đã được dịch dung nhưng vẫn tuấn tú như thường.

“Người trong xe ngựa là Diệp Khuynh công tử, hoàng thượng hạ lệnh cho công tử chúng ta ra ngoài thành làm một số nhiệm vụ, đây là giấy thông hành và lệnh bài cđo đích thân hoàng thượng viết.”

Vừa nói Ngân Hồ vừa khéo léo nhét một đĩnh vàng vào tay vị tướng canh cổng hoàng cung.

Y nhìn nét chữ bên trên lại nhìn lệnh bài, lập tức cả khinh, vị Diệp công tử này là ai vì sao lại có mặt mũi lớn như vậy, khiến cho hoàng thượng đích thân viết thư tay, hẳn là nhân vật không nhỏ.

“Vừa rồi đắc tội với Diệp công tử, mong công tử không để ý, ti chức chỉ làm theo mệnh lệnh.” sau đó y quay qua hét lớn.

“Nhanh mở cổng thành...”

Diệp Y Lam tùy ý thường trà đội Ngân Hồ đi lên xe ngựa, bên này vị tướng lĩnh này cũng lập tức cho người đến Nhạc Hiến Cung báo cáo cho hoàng thượng.

Ngân Hồ thấy vậy thì đánh ánh mắt khâm phục nhìn nàng: “Lam tỷ, người thật liệu sự như thần, nhưng hoàng thượng sẽ biết là tỷ chứ.”

“Yên tâm, hẳn cũng không ngu ngốc như vậy. “Diệp Y Lam lắc đầu.

Nàng hiểu rõ hẳn và hẳn càng hiểu thấu tâm tư của nàng.

Tại một nơi nào đó trong hoàng cung, khi nghe thuộc hạ báo lại, hẳn nở nụ cười nhìn bầu trời, ánh mắt có phần dịu dàng.

Mẫu hậu, người cuối cùng cũng không cần phải bị bệnh tật quấy rầy rồi.

Hoa Ngọc Lầu.

Diệp Y Lam nhìn tấm biển khá “khiêm tốn” kia, khoe miệng có chút giật giật.

Chủ nhân đằng sau màn của Hoa Ngọc Lầu chính là Quân Mặc Diễm, y là người không thích tranh giành với ai cái gì nhất là vinh hoa phú quý nhưng lại tình nguyện vì huynh trưởng của mình mà từ bỏ cuộc sống tự do của mình để giúp sức cho huynh đệ.

Người này thật đáng quý, đó là hảo cảm của nàng giành cho y nhưng cái bản hiệu Hoa Ngọc Lầu này khiến nàng thay đổi cách nhìn về y.

Nét chữ phóng khoáng, hẳn là một người tà mị đến tận xương. Ai, chi sợ nha đầu nhà nàng có bị hắn ăn đòn tủy cũng không còn.

Cất bước đi vào lập tức tiểu nhị xuất hiện, tiểu nhị không kiêu ngạo không siêu nịnh nhìn qua quần áo của nàng sau đó lập tức cúi người:

“Vị công tử này hẳn là Diệp công tử đi, người kia chờ ngài ở Nhĩ gian, mời đi hướng này.”

Thấy thái độ chuyên nghiệp của tiểu nhị, nàng cũng chắc lưỡi âm thầm vỗ tay, tiểu nhị được huấn luyện không sai.

Vừa bước vào nhĩ gian liền thấy vẽ mặt đen như đáy nồi của Vô Ngân, cái gì mà Quý Y tiêu sái phóng khoáng, y liền quần cái hình tượng đó ở nhà rồi, ngồi bên cạnh Đĩnh Hương vẽ mặt cũng không tốt ra sức trùng y.

Được rồi khoe mắt Diệp Y Lam co giật, nàng lại phải gã một nha đầu đi sao?

Đĩnh Hương vừa thấy nàng vào lập tức nghiêm túc đứng dậy tính mở miệng thì Vô Ngân chụp tay lại:

“Vết thương của nàng mới tốt lên, nàng tốt nhất đừng động lung tung.”

Đĩnh Hương lập tức nổi xung lên, không phục nói: “Ta vì sao phải nghe lời ngươi, ngươi là gì của ta chứ.”

“Ta đã nói ta sẽ chịu trách nhiệm, hiện tại nàng chính là nương tử chưa qua cửa của ta.” Vô Ngân cười vô cùng 'dịu dàng' nói.

“Ngươi... Ngươi... Ngươi, bổn tiểu thư cần ngươi chịu trách nhiệm chắc, ta mới không phải nương tử của ngươi.” Đinh Hương cắn răng nói.

Nàng hận y, cư nhiên nàng vừa tỉnh lại sau vết thương liền gặp cái tên này mặt dày vô sỉ nói sẽ chịu trách nhiệm.

Được rồi vấn đề là y bày ra bộ dáng thiếu nữ bị hãm hiếp với nàng, rõ ràng nàng mới là người chịu thiệt vì sao nói vòng đi vòng lại người chịu thiệt liền là y.

Nàng không phục a~ tuyệt đối không phục.

“Vậy nàng phải chịu trách nhiệm với ta chứ.” Vô Ngân bày ra bộ dáng 'thiên chân vô tà', ánh mắt lập lánh ánh sao nhìn Đinh Hương.

“Ngươi, rõ ràng người thiệt thòi là ta nha...” Đinh Hương ưỡn khuỷu roi nước mắt.

Vô Ngân thấy vậy liền luống cuống, y vụng về lau nước mắt của Đinh Hương.

“Hào hảo ... Là ta sai...”

Đinh Hương nghe vậy thì rừ đôi mắt đặc ý, ai biết câu tiếp theo của y chính là hung hăng nện cho nàng một quyền:

“Là ta sai, ta không nên để nàng cường bạo ta.”

Đinh Hương: “... “

Diệp Y Lam: “... “

Ngân Hồ: “... “

Qua một lúc lâu tất cả mọi thứ trong phòng đều tĩnh lặng đột nhiên lại có một tiếng hét thảm thiết vang lên.

“Ưa con gì kêu vậy.”

“Đạo này nhiều hái hoa tặc, chắc gặp phải người không nên gặp.”

“Ai nha, hấn thật vô phúc nha.”

Xe ngựa rất nhanh quay lại hoàng cung, ngồi trong xe ngựa, Diệp Y Lam lười biếng uống trà, Đinh Hương được cử về cung trước, Ngân Hồ thì ngồi nén cười nhìn quý y trong truyền thuyết.

Chỉ thấy vị quý y nào đó nổi tiếng trong truyền thuyết đang u ám dùng được xoa xoa cái má được in một bàn tay rục rờ.

“Vô Ngân, huynh có lẽ đoán ra thân phận người huynh sắp chữa trị rồi chứ?” Diệp Y Lam đột nhiên lên tiếng.

Vô Ngân nghe vậy cũng không nói gì, chỉ chăm chú xoa má trong lòng oán thầm, gương mặt của tôi.

Thấy Vô Ngân như vậy nàng chỉ bỏ ra một câu: “Người lần này là thái hậu.”

Y cũng không ngạc nhiên gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Tuyệt Mĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Cổ Độc Miêu Cương.

Vừa qua cửa cung lập tức xuất hiện Ngụy Công Công.

Ngụy công công cung kính hướng về phía xe ngựa: “Diệp công tử, hoàng thượng đợi ngài ở cung Ngạn Hoa, mời ngài đi theo lão nô.”

Ngân Hồ lập tức xuống xe ngựa, vén rèm cho nàng.

Diệp Y Lam lập tức bước xuống, một tay nàng tiêu sái mở quạt bước xuống xe, Vô Ngân thấy vậy cũng theo sau, ai biết vừa đưa đầu ra khỏi xe thì tay vén rèm của Ngân Hồ trượt xuống đập hấn vào mặt y.

Ngân Hồ vỗ tay bước xuống, cung kính đi phía sau Diệp Y Lam.

Hừ, dù nàng và Đinh Hương không mấy thân thiện với nhau nhưng cũng là tỷ muội với nàng, nàng sao có thể giúp người ngoài.

Vô Ngân thấy vậy thì đen mặt, vì sao hẳn cảm thấy nữ tử bên cạnh Diệp huynh người nào người nấy đều có tính khí kì cục như vậy, không lẽ là do Diệp huynh huấn luyện thành.

Mà y thấy Diệp huynh cũng rất phóng khoáng, không có.... Khụ, bậy bậy...

Cung Ngạn Hoa.

Bốn người rất nhanh đến cửa cung Ngạn Hoa.

Ngụy công công vừa đến cửa thì lập tức cúi người hướng phía Diệp Y Lam làm một cái lễ:

“Diệp công tử phía trước lão nô không tiện đi tiếp, công tử thỉnh.”

Diệp Y Lam gật đầu tỏ ý đã hiểu, sau đó liếc về phía Ngân Hồ.

Ngân Hồ hiểu ý, lấy ra một hầu bao, khéo léo nhét vào tay Ngụy công công:

“Vất vả cho công công rồi, chút xiu này xem như công tử nhà ta mời công công dùng trà đi, mong công công đừng từ chối.”

Thấy thái độ của Ngân Hồ, Ngụy Công Công làm bộ khách khí sau đó cũng khéo léo cất đi:

“Vậy lão nô đi trước, không phiền các vị công tử nữa.”

Nói rồi Ngụy công công cũng nhanh chóng lui ra.

Diệp Y Lam thấy Ngụy công công đi xa đuôi mắt dường như nghĩ cái gì đó sau đó xoay qua Ngân Hồ:

“Đi theo y, xem y nói chuyện với người nào.”

“Là.” Ngân Hồ lập tức vận khinh công bỏ đi.

“Đi thôi.”

Hai người nhanh chóng đi vào điện của thái hậu.

Vừa đi vào chính sảnh liền nghe thấy mùi thuốc nồng nặc, khiến đuôi lông mày của nàng nhíu lại, lần trước khi nàng tới cũng không nghe mùi thuốc nồng như vậy.

Tần mama vừa thấy nàng lập tức đi qua: “Hoàng thượng đang đợi ngài, phiền ngài đi theo nô tỳ.”

Diệp Y Lam gật đầu đi theo, nhưng đi được vài bước nàng liền quay người nhìn Vô Ngân:

“Vô huynh đi trước, ta chút nữa sẽ qua.”

Đội hai người đi xa nàng mới đến bên bàn cầm ly trà xăm soi một chút sau đó không khách khí tạt ly trà vào lư hương.

“Cái lư hương đó có vấn đề gì sao.” Một giọng nói khàn khàn vang lên, nàng vừa xoay người liền thấy bộ dáng đẹp mắt của Quân Phong Minh liền chặc lưỡi.

Nàng nhìn nhiều lần như vậy rồi mà vẫn bị mê hoặc, thật không có đạo đức mà.

“Cũng không phải, ngửi nhiều hương liệu quá cũng không tốt cho hít thở, hương thơm tự nhiên vẫn tốt hơn.” Diệp Y Lam thần bí cười sau đó nhát chân ra khỏi phòng.

Quân Phong Minh nhìn chằm chằm lư hương lúc lâu mới mở miệng phun ra hai chữ:

“Điều tra...” Hẳn biết nàng làm gì cũng có lý do, xem ra hẳn phải quản lý hậu cung này rồi.

Lời hần vừa dứt một bóng đen hiện ra rồi biến mất.

Hần cũng xoay người đi về phía phòng của thái hậu.

Khi bước vào căn phòng của thái hậu, đôi mắt của nàng nhìn xung quanh một vòng xác định không có vật gì nguy hiểm mới yên tâm nhìn lên giường.

Chỉ thấy một thái hậu hoà ái suy yếu nằm trên giường, đôi mắt của bà quàn thâm rỗ rằn của triệu chứng mất ngủ, gương mặt tái nhợt, môi khô khốc.

Nhìn hình ảnh này nàng có chút không đành lòng, lại nhìn qua Vô Ngân.

Chỉ thấy Vô Ngân thần sắc kinh ngạc quay qua nhìn Tàn mama:

“Bình thường thức ăn của thái hậu như thế nào?”

“Thức ăn thái hậu thường là rau xanh, tổ yến, uống nước trà xanh, thức ăn những ngày có người khác thịt, cá một lượng vừa đủ.”

“Vậy thức ăn do ai làm?”

“Tất cả thức ăn đều được một đầu bếp riêng của ngự thiện phòng làm, quy trình tiến hành hết sức an toàn.”

“Vậy thái hậu phát bệnh thường vào giờ nào?”

“Thường là giờ Dần, kéo dài nửa canh giờ đến một canh giờ.”

Vô Ngân kì quái nói : “Vậy thì rất lạ, theo thời gian phát bệnh hẳn là bị đầu độc hàng ngày, nhưng thức ăn được tiến hành rất kĩ, không thể hạ độc được.”

“Nếu là hương liệu thì sao?” Diệp Y Lam vừa cắt lời cũng có một giọng nói y chan nàng vang lên.

Vừa quay qua liền thấy Quân Phong Minh một thân áo bào vàng kim đi vào.

Tàn mama lập tức cuối chào hân: “Hoàng thượng cát tường.”

Quân Phong Minh phát tay liếc mắt nhìn Vô Ngân, nhìn rồi hân mới hiểu vì sao thất đệ tìm không được quý y, người trước mắt thật không liên quan đến lời đồn.

Vô Ngân hướng hân làm một cái lễ chào, Diệp Y Lam thì khoanh tay đầu nghiêng đi chỗ khác nghiên cứu chứng bệnh này.

“Người vẫn chưa trả lời câu hỏi của trẫm.” Quân Phong Minh cũng không để ý sự lơ đãng của nàng.

“Việc đó, nếu vào hương liệu cũng có thể.”

“Trẫm thấy hương liệu ở chính sảnh khá khả nghi đó.”

Mặt Tàn ma ma biến sắc, lấp bắp nói : “Hương liệu ở đó chính là trường công chúa tặng thái hậu năm ngoái.”

Sắc mặt Quân Phong Minh cũng xấu đi, cư nhiên lại là đại tỷ.

Vô Ngân lắc đầu: “Rất tiếc ta cũng không biết đây là bệnh gì.”

“Chẳng phải người là quý y sao?”

“Hoàng thượng, quý y cũng không hân cái gì cũng biết.”

Diệp Y Lam này giờ im lặng đột nhiên lên tiếng: “Đây không phải độc bình thường, là cổ độc miêu cung, Vong Tinh.”

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Tuyệt Mĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Sự ăn ý vô hình.

Vô Ngân giật mình nhìn qua nàng: “Vong Tinh, đó không phải loại cổ độc thất lạc của miêu cung ngàn năm trước sao?”

Diệp Y Lam xoa chán, nghĩ ngợi một chút liền trả lời:

“Lúc này hương ở đại sảnh là hương của cây hoa Huyết Lâm cùng hoa Diên Vĩ nổi tiếng trung cổ một thời.

Hai loài hoa này không có hại ngược lại sẽ khiến người khác yêu thích.

Nhưng cái chính của cổ Vong Tinh chính là nó không thích hương liệu hoa này, nên thái hậu càng hít hương này thì cổ Vong Tinh liền có quy luật mà phát bệnh theo canh giờ mỗi ngày.”

“Nhưng ta rất thất vọng, Vong Tinh cổ không ảnh hưởng đến sức khỏe con người, người trúng cổ này liền lãnh tâm với người nam tử mình yêu nhất.”

Vô Ngân nhíu mày nói, lúc này y có bất mạch qua, tình hình mạch tượng vô cùng hỗn loạn, không có quy tắc nhất định, cũng không giống như mạch tượng cổ Vong Tinh.

Diệp Y Lam lắc đầu: “Vậy thì huynh không biết, năm xưa Liễu Vĩ Phi vì muốn quên đi người nam tử mình yêu nhất đã chế thành Vong Tinh cổ, hy vọng đoạn tuyệt với tình yêu nhân thế.

Vốn nó là một loại cổ hoàn mỹ, vài năm sau đó nó trở thành loại cổ độc nổi tiếng gian hồ.

Liêu Vĩ Phi trở thành một người chế cổ nổi tiếng Miêu Cương. Đáng tiếc một lần nàng nhận ra một mặt trái của Vong Tinh Cổ, chính là nó ăn mòn sương cốt con người để mà sống.

Lúc ấy nàng ta đã dùng hết toàn lực tiêu hủy toàn bộ loại cổ này...

Ngàn năm qua loại cổ này chỉ còn lại không quá mười con.

Còn một sự thật nữa, cổ này không thích người thành tâm...”

Những gì nàng biết đều đọc từ trong nguyên tác, lúc ấy nữ chính cũng mắc phải loại cổ này, nhưng nữ chính không bị loại cổ này hạnh hạ, sau khi gặp nam chính cổ mới bắt đầu có tác dụng vì loại cổ này không thích người thành tâm.

Mà nữ chính lại quá thành tâm với nam chính.

“Ta có nghe sư phụ nói qua tư liệu này... Không nghĩ tới còn có một sự thật như vậy.” Vô Ngân thở dài, y chắc chắn phải tìm thêm tư liệu về cổ.

Chỉ là cuộc sống trốn thâm cung đúng là phức tạp mà, ruột thịt cũng có lúc trở mặt.

Quân Phong Minh im lặng nghe hai người nói, hần đột nhiên nhớ lại ngày xưa...

“Mẫu hậu, thứ đó là món gì vậy.” Một hàng ba đứa trẻ long lanh nhìn chén canh trên bàn.

Một nữ tử khí chất cao quý cầm chén lên, ánh mắt nàng buồn bã, nở nụ cười cay đắng lại có chút châm chọc: “Thứ này chính là hoàng thượng ban cho ta 'bồi bổ thân thể.'”

Một tiểu nữ hài quần áo hoa lệ, nghiêng đầu không hiểu hỏi:

“Mẫu hậu không phải rất tốt sao? Đột nhiên phụ hoàng lại muốn bồi bổ.”

Một nam hài gõ lên đầu nữ hài: “Đại tỷ, tỷ ngu ngốc, đây là chứng minh phụ hoàng quan tâm mẫu hậu nha.”

“Thật ư, đệ dám đánh ta, bổn công chúa không tha cho đệ đâu.” Vậy là hai hài tử chạy loạn xạ cả lên.

“Đến đây bắt đệ này.”

Chỉ còn một nam hài mắt lạnh nhìn chén thuốc một lúc lâu mới lên tiếng: “Mẫu hậu không thích thì đừng uống.”

Nữ tử nghiêng đầu, sau đó lắc đầu cười nhẹ: “Đã đến rồi thì đành uống thôi.”

Khoé mắt của nữ tử một giọt nước mắt trong suốt chảy ra.

Đế vương vô tình, nàng không mong gì nhiều.

Nữ tử nhắm mắt cầm chén thuốc một hơi uống cạn...

Mẫu hậu, người tội gì phải như vậy.

Không phải người đã biết trước vì sao lại còn khổ tâm như vậy.

Rõ ràng người yêu phụ hoàng nhiều như vậy, thành tâm tưởng niệm như vậy vì sao lúc trước lại không nhận, phải để cho phụ hoàng khiến người nếm bao

nhiều khổ trong hậu cung.

Rốt cuộc người làm như thế vì cái gì?

Phụ hoàng, nhi thần lại càng không hiểu, người rõ ràng yêu mẫu hậu như vậy.

Vì sao lại lãnh tâm như vậy, không khiến mẫu hậu khóc người không vừa lòng sao.

Nhi thần không hiểu hai người nữa.

Diệp Y Lam thấy bộ dáng thất thần của hần thì vuron tay vỗ bả vai hần, cười nhẹ, nói nhỏ:

“Hoàng thượng, bộ dáng đau khổ này đừng bày ra nữa, ngài là hoàng thượng, có một số việc ngài nghĩ mãi cũng không ra đâu.”

Quân Phong Minh bị cú vỗ vai của nàng kéo lại hiện thực, ánh mắt hần nhìn gương mặt xinh đẹp của nàng có chút thất thần.

Nàng có một nụ cười thật ấm áp, giống như tia nắng ban mai vậy.

Nhìn hình ảnh mập mờ của hai nam tử xinh đẹp trước mắt, khoé miệng Vô Ngân co rút.

Chẳng lẽ lời đồn hoàng thượng Nhạc Lâm quốc đoạn tay áo là thật?

Thế thì xong rồi, hiện tại y thấy nam tử này đứng cạnh nhau lại hợp nhau như vậy, giống như trời sinh là một đôi, hơn nữa dáng người của Diệp Khuynh cũng rất giống nữ tử.

Hơn nữa thuộc hạ bên cạnh Diệp Khuynh đều là nữ tử.

Chẳng lẽ là....

Nhận thấy ánh mắt thâm ý của Vô Ngân cả hai người đều ăn ý trừng mắt nhìn y.

Thiên, có sát khí.

Khụ, Vô Ngân ho nhẹ một cái: “Cái kia, độc này làm sao giải.”

“Đến Tây Lâm lấy chân bảo chi vật Thủy Châu, đốt ngọn nến dụ cổ là được.” Diệp Y Lam trân thành tha thiết cảm ơn tác giả thích chém gió, nên nàng mới có thể biết nhiều như vậy.

Đột nhiên Vô Ngân gật gật đầu sau đó thì trừng mắt nhìn nàng, rõ ràng trong mắt viết:

Người biết rõ như vậy kêu ta đến làm gì? Sao không tự mình chữa đi.

Diệp Y Lam nhúng vai không sao cả, nàng lộ thân phận vì thái hậu đối với nàng rất tốt, người khác đánh chết nàng cũng không giúp.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Tuyệt Mĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Một phút rung động bất ngờ

Tây Lâm thành nằm ở phía Tây Nhạc Lâm quốc, gần biên giới Hiên Kỳ Ngọc của Ân Tộc.

Là 1 trong bảy thành chi bắt diệt của lục địa.

Đời sống văn minh kếp kín, ít chịu sự chi phối của triều đình hơn nữa còn không tham gia các cuộc chiến tranh từ bên ngoài.

Thành chủ Tây Lâm thành là Viên Cơ Huyền - một nữ tử tài hoa cơ trí và nghe đồn cực kì lãnh tâm, có thể nói ngoài Ảnh Mị tiểu thư thì Viên Cơ Huyền là một trong nữ tử đáng nể trong giang hồ.

Về phần Thủy Châu chính là trấn bảo chi vật có tuổi thọ ba vạn năm, truyền thuyết cho biết ba vạn năm sau Phượng Tinh xuất thế có thể kích hoạt 5489 cơ quan của cấm địa Tây Lâm.

Khiến thủy châu chiếu sáng, ban phúc lành cho người dân Tây Lâm.

Diệp Y Lam chán nản ngồi chống cằm nhìn cảnh phía dưới, bên cạnh người nào đó đang nhàn nhạ uống trà.

Nàng thờ dãi nhìn tên nào đó, nàng hôm qua cấp tốc lên đường đến Tây Lâm tìm Thủy châu.

Tên nào đó rõ ràng là hoàng thượng một nước vậy mà rất vô sỉ bảo công vụ không bận rồi rất mặt dày đi theo nàng đến đây, hiện tại còn mặt dày đòi ở chung phòng với nàng, nàng không đồng ý liền phúc hắc kéo nàng vào phòng.

Aaaa, nàng nhớ rất rõ nam chính căn bản là một kẻ lãnh tâm, lãnh tình, không quan tâm ai ngoài nữ chính, vì sao nàng thấy hắn chính là keo dính người, vô sỉ, phúc hắc, mặt dày...

Diệp Y Lam đen mặt nhìn người nào đó, khoé miệng nhin không được co rút.

Làm ơn hắn là nam tử, nam tử đó, nhưng lại yêu nghiệt đến đáng sợ.

Nàng rõ ràng đã nhìn hắn rất nhiều lần rồi vẫn không nhin được rung động trước gương mặt của hắn.

Nhất là đôi con ngươi hồ phách kia, mỗi lần nàng nhìn vào đôi mắt ấy nó lại khiến nàng không tự chủ được rung lên.

Nàng lại có chút nhìn không thấu hắn, hắn giống như ông nội nàng, rất thâm trầm, nội tâm khép kín nhưng thật ra lại là rất đáng yêu...

Khụ... bậy bậy... sao nàng có thể dùng hai từ đáng yêu để nói hắn chứ, phải nói... Ân... Rất đẹp trai..

Đúng vậy, nếu hắn không phải nam chính nàng nhất định sẽ hất ra sau đó thoải sức chà đạp hắn.

Diệp Y Lam nghĩ đến viễn cảnh người nào đó ...

“Chát”

Một thiếu nữ cầm roi da quất xuống đất, một nam nhân tuấn mỹ quý gồi ôm chân thiếu nữ kia...

Càng nghĩ miệng nàng càng cười nham hiểm, nàng đưa ly trà lên miệng, ánh mắt đen láy bắn thẳng vào người nào đó.

“Khụ, Lam, nếu nàng còn nhìn ta như vậy, ta e rằng sức chịu đựng của ta không vững nữa đâu...” Rốt cuộc thì Quân Phong Minh cũng thả ly trà xuống, vô cùng nghiêm túc nói.

Nãy giờ hắn nhìn có vẻ như đang uống trà thái độ cực kì nhàn nhạt nhưng thật ra là đang chú ý đến mọi hành động của nàng, nhất là khi thấy ánh mắt của nàng khiến hắn không tự chủ run rẩy.

Ánh mắt nàng quá mức ... khiến hắn xem chút nhin không nổi mà...

Diệp Y Lam gật gật đầu sau đó ...'phụt' nàng lập tức phun nước trong miệng ra, ' khụ ...khụ...' nàng khó khăn ho khan vài tiếng.

Nàng đột nhiên thấy không khí lạnh xuống vài phần khiến gáy nàng lạnh ngắt, nàng khó khăn ngấn đầu, chỉ thấy người trước mắt vì nàng mà ướt sũng, gương mặt tuấn mỹ vurun vài hạt nước đẹp lại càng đẹp hơn...

Quân Phong Minh không nghĩ tới nàng đột nhiên làm ra một hành động khác hẳn với hình tượng của nàng hàng ngày nên hứng hết nước từ trong miệng nàng..

Cơ mặt của hắn lạnh xuống, đây là lần đầu tiên trong đời có người làm vậy với hắn, thật không thể tưởng tượng được.

Ánh mắt hắn thâm trầm nhìn nàng khiến sống lưng nàng lạnh ngắt...

Nàng run rẩy khoé miệng, thất lung cứng ngắt: “ Xin lỗi, nguoi đột nhiên mở miệng khiến ta... có chút không tiếp thu được.. Ta lau giúp nguoi.”

Nàng lập tức lấy từ trong tay áo ra một chiếc khăn tay màu trắng, đứng dậy đi qua chỗ hắn giúp hắn lau hết vết nước, cũng không để ý ánh mắt hắn xoẹt qua tia kì dị.

Hắn vẫn thẳng lưng ngồi im không nói gì nhìn nàng như cũ ' dịu dàng ' của nàng khiến lòng hắn có chút rung động nhất thời..

Mùi hương nhẹ nhàng trên người nàng khiến hắn không tự chủ được mê luyến, ánh mắt hắn nhìn nàng càng ám xuống...

Diệp Y Lam bị hắn nhìn có chút mất tự nhiên, tay chân lúng túng, lại ngửi mùi thơm nam tính của hắn khiến nàng có chút mê hoặc : “ Ta đi ra ngoài hóng gió, nguoi thay y phục trước đi.”

Nàng chật vật xoay người, nàng không muốn hắn thấy vẻ mặt bây giờ của nàng.

Nàng vừa đi được mấy bước, cổ tay bị một lực đạo nắm chặt sau đó nàng bị lôi kéo về phía sau.

Nàng chỉ thấy trời đất một trận quay cuồng sau đó nàng lại nằm trong vòng tay có mùi hương vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Diệp Y Lam rung rẩy nói: “Ngươi làm gì... um...”

Câu nói chưa hoàn thiện thì môi nàng bị một vật mát lạnh chặn lại, nàng bất ngờ trừng hai mắt nhìn gương mặt tuấn mĩ gần trong gang tấc.

Tim nàng đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Sau một lúc khi môi hắn rời đi, sắc mặt nàng vẫn cứ đỏ như cũ..

Hắn thấy vậy tưởng nàng bất ngờ đang tính mở miệng nói thì đầu hắn bị kéo xuống.

Một đôi môi mềm đặt lên môi hắn, chiếc lưỡi thom tho lập tức tiến vào miệng hắn bắt đầu càn quét.

Hắn người có chút cứng lại sau đó lập tức đảo khách thành chủ, giữ chặt eo nàng tận tình đáp trả nụ hôn.

26 năm qua nàng vẫn giữ nụ hôn đầu của mình, cứ nghĩ nó sẽ là một nụ hôn kiểu Pháp ngọt ngào không nghĩ tới lại là một nụ hôn như vậy, không thể chấp nhận được, nghĩ như vậy nàng liền cưỡng hôn hắn.

Không nghĩ tới khi nàng hôn qua môi hắn thì lập tức bị cưỡng hút hương vị nam nhân của hắn, nó khiến nàng mê luyến.

Nàng vòng tay qua cổ hắn, nhắm mắt lại tận hưởng nụ hôn.

Không khí càng ngày càng ám muội...

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Tuyệt Mĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.